

Giới thiệu Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất

Thể loại: xuyên không,ngôn tình,điền văn

Nguyễn Anh 27 tuổi,là một nhân viên văn phòng nhỏ bé ở thế kỉ XXI nước Y.Sau khi bị tai nạn xuyên trở về thời cổ đại.

Nàng trở thành Nguyên Lam Anh tam tiểu thư Nguyên gia - thư hương thế gia của Hoàng Bắc quốc.Ở đây, nàng sẽ sống thật tốt,yêu thương thân nhân và cùng tướng công ngốc sống vui vẻ, hạnh phúc sinh vài cái bánh bao để chơi. Phấn đấu đến cuộc sống sâu gạo của mình.

Hàng Tư Nghiên tam thiếu gia của Hầu phủ, từ nhỏ mắc bệnh ngốc, rất ít khi nói chuyện. Nhưng sau khi thành thân với nàng thì ngày càng đáng yêu a a.

Tướng công ngốc nghịch đáng yêu a.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên không rồi sao?

Nguyễn Anh năm nay 27 tuổi,làm ở tập đoàn lớn nhất cả nước Y.Nghe thì hoành tráng vậy chứ thực ra cô chỉ là một nhân viên nhỏ bé mà thôi.Sau khi công ty tổ chức tiệc mừng 50 năm thành lập công ty,cô đi bắt taxi về nhà.

Do vừa bị ép uống hơi quá chén nên giờ cô hơi choáng váng,mới đi được một đoạn cô thấy một chiếc xe,cô chưa kịp vậy thì chiếc xe mất lái lao về phía cô.

"Oành...Bịch.." Nguyễn Anh cảm thấy mình bay lên trời và cô không biết gì nữa.

"Tiểu thư! Tiểu thư tỉnh rồi! Lão gia,Phu nhân,Thiếu gia xem tiểu thư này.." Một cô gái mặc áo nha hoàn vui mừng hướng về phía bốn người đang ngồi ở phòng ngoài hồ lên.

"Anh nhi! Anh nhi! Con rốt cuộc đã tỉnh rồi,cha nương và ca ca con lo muốn chết a" Tiếng nói dịu dàng, êm tai vang lên từ người phụ thân sang trọng.

Nguyễn Anh mở mắt ra thấy bên giường có một mớ người lạ,lại rất kì quái nha. Oa! Oa!Cô lạc vào phim trường a a. Giường gỗ được chạm khắc tinh xảo,mành treo đều bằng tơ lụa,mà mấy người này đẹp a,lại còn mặc quần áo cổ trang nữa.

Nguyễn Anh đảo mắt đánh giá xung quanh,không nói cô gì,làm cho mấy người xung quanh càng thêm lo lắng. Nguyên lão gia thấy con gái sắc mặt không tốt với không nói chuyện là cho ông thập phần sốt ruột.Ông quay sang bảo gã sai vặt ngoài cửa:"Tiểu Thất mau gọi đại phu,còn đứng đó làm gì".

"Vâng,thưa lão gia" Tiểu Thất trả lời rồi vội chạy đi.

"Anh nhi!" Hai tiếng gọi cùng vang lên một lúc làm cho Nguyễn Anh giật mình quay về phía tiếng gọi.Một người mặc quần áo phụ nhân sang trọng,còn một thanh niên mặc đồ thư sinh trông văn nhượ,nho nhã.Sao?Chẳng lẽ cô xuyên không ư?Ặc Ặc,quá là không khoa học rồi đi.Nhưng thôi,ông trời cho cô được sống lại,cô sẽ cố gắng sống tốt.

Dựa theo kí ức nguyên chủ sót lại,Nguyễn Anh xác định được người trước mắt này là mẹ bên cạnh là phụ thân, còn thanh niên thư sinh kia là ca ca của nguyên chủ.

Thấy ánh mắt lo lắng sốt ruột của ba người trước mặt Nguyễn Anh vội gọi:"Phụ thân,nương,ca ca".cái giọng nói này làm cho cô suýt té ngựa xuống đất. Làm ơn đi,giọng gì mà ngọt hơn cả mật,cô nổi hết cả da gà lên rồi này.

Ba người thấy Nguyên Lam Anh nói như có tảng đá trong lòng được bỏ xuống.Nguyên phu nhân vui quá hồng mắt:

"Anh nhi,con tỉnh lại thật tốt,nương sợ con...sợ con..." bà vừa nói vừa lau khóe mắt,Nguyên lão gia vỗ về an ủi bạn già mình và cùng với nhi tử hỏi thăm con gái.

Nguyễn Anh thấy ba người trước mắt quan tâm,yêu thương trong lòng cực kì cảm động và vui vẻ.Nguyên chủ trước đây thật hạnh phúc,cô cứ an tâm đi,tôi sẽ chiều cổ, yêu thương họ.

Không khí trong phòng thật đầm ấm vui vẻ,đúng lúc đó đại phu đến xem bệnh cho Nguyên Lam Anh.

Lão đại phu bắt mạch cho nàng là một ông cụ ngoài bảy mươi tuổi,tuy đã già nhưng y thuật cao. Lão đại phu vừa xem bệnh vừa quan sát sắc mặt của Lam Anh xong quay sang bảo với ba người đang lo lắng kia:

"Nguyên đại nhân bệnh của tiểu thư rất nhanh sẽ khỏi. Giờ lão phu kê một đơn thuốc, tiểu thư uống bốn đến tám ngày sẽ khỏi."

Nghe đại phu nói vậy, cả ba người đều thở phào nhẹ nhõm. Quay sang dặn dò Lam Anh nghỉ ngơi rồi theo đi ra khỏi phòng.

Trong phòng bây giờ còn mỗi Nguyên Anh, cô nhắm mắt hồi tưởng về nguyên chủ Nguyên Lam Anh này. Nguyên Lam Anh sinh ra và lớn lên trong gia đình thư hương thế gia, nhiều đời làm quan trong triều đình. Đến đời Nguyên lão gia- Nguyên Thư Cần, Nguyên gia càng thêm lớn mạnh. Nguyên Thư Cần đến nay làm đến chức quan nhị phẩm dưới gối chỉ có một thế, không có thị thiếp hay thông phòng gì cả. Ông có hai trai một gái, Nguyên Lam Anh chính là viên ngọc quý của Nguyên gia chính là "cầm trên tay sợ bể, ngâm trong miệng sợ tan".

Trên nàng có hai ca ca, đại ca Nguyên Lam Thiên không theo truyền thống gia tộc mà lại ham mê võ học binh pháp nên bây giờ đang ở biên quan. Nhị ca Nguyên Lam Ngọc ôn văn nhã nhặn, thông minh từ nhỏ văn tài hơn người năm 13 tuổi đỗ tú tài đứng đầu kinh thành nên được theo thái tử học tập. Đứng là tuổi trẻ tài cao.

Nguyên Lam Anh từ nhỏ sức khỏe không tốt đến khi 15 tuổi không may trượt chân xuống hồ sen, may mắn được cứu nhưng nhiễm phong hàn nặng đã đi đời nhà ma. Thân xác này được Nguyên Anh xuyên vào. Nguyên Anh cảm thấy mình thật vui vẻ, kiếp trước nàng là cô nhi, sống ở cô nhi viện đến 18 tuổi rồi tự lo cho mình. Cái nàng khao khát nhất chính là tình thân và mong muốn cuộc sống sâu sắc. Nguyên Anh từ nay chính là Nguyên Lam Anh nàng đã được cuộc sống mới nàng sẽ cố gắng đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Sắp được đi dạo phố rồi!

Nguyên Lam Anh nằm trên giường được một lát thì nha hoàn thân cận của nàng mang canh bỏ đi vào.

"Tiểu thư! Cuối cùng người cũng tỉnh rồi, tỷ làm cả nhà lo quá!" Tiểu Y vừa lấy canh bỏ vào bát vừa kể chuyện nàng hôn mê mấy ngày hôm nay.

Lam Anh nghe nàng lâm nhâm chỉ thấy buồn cười, nha đầu này của nàng thật nhiều chuyện. Kể ra thể cũng tốt, nàng không muốn người hầu như tượng gỗ a.

"Tiểu Y, mau đỡ ta dậy đi." Nàng suy yếu nói với tiểu nha đầu.

"A! Tiểu thư tỷ đừng vội, lão đại phu bảo tỷ phải nghỉ ngơi". Tiểu Y nâng nàng ngồi dậy và lấy cái gối kê lưng cho nàng ngồi thoải mái.

Nguyên Lam Anh uống canh bỏ sau uống thuốc xong, phụ phụ Nguyên lão gia và Nguyên Lam Ngọc vào thăm.

Ba người han huyền một lát thấy Lam Anh ngáp một mồi vội ra ngoài cho nàng nghỉ ngơi. Nguyên Lam Anh vừa ngáp vừa nghĩ "Đúng là căng cơ bụng thì trùng cơ mắt mà". Thôi nàng đi ngủ đã, không phải giờ nàng là người ốm cần nghỉ ngơi sao?

Nguyên Lam Anh nằm ở trên giường hai ngày, không được hoạt động nếu có chỉ được đi lại trong phòng, nàng sắp không chịu nổi nữa rồi. Sau khi ăn tối xong, nàng đi lại trong phòng vài vòng cho tiêu thực rồi để Tiểu Y ra ngoài nàng thử tập mấy động tác yoga đơn giản. May mắn cơ thể này cũng dẻo nên không phải ép buộc nhiều.

Sáng hôm sau Lam Anh cố ý dậy sớm, nàng buồn chán a, nàng muốn ra ngoài chơi. Lam Anh nghĩ đến chợ cổ đại ở trong phim cổ trang trên TV nàng đã thấy vui vẻ, phấn khích rồi. Nàng chải tóc, thay y phục xong xuôi rồi gọi bảo Tiểu Y dẫn nàng đi gặp cha nương.

Đi trong phủ nàng thật xúc động a, cảnh ở đây còn đẹp hơn trong phim cổ trang nhiều. Hoa cỏ các loại kì trân dị thảo, non bộ như tòa núi nhỏ có suối róc rách chảy qua, chim chóc trong vườn hót véo von...thật là cảnh đẹp ý vui.

Lam Anh đi vào đến cửa chính phòng của phụ mẫu vừa may gặp hai người đi ra. Phụ mẫu hai người thấy con gái cưng đã khỏe lại, duy chỉ có sắc mặt nàng hơi nhợt nhạt, nhưng tinh thần lại rất tốt. Ông bà cao hứng hồng rồi.

"Anh nhi! Con vừa mới đỡ bệnh sao đã ra ngoài rồi? Lại bị ốm nữa thì phải làm sao?" Nguyên phụ nhân tuy cao hứng đôi con gái hiếu thảo nhưng cũng rất lo lắng a, bảo bối của bà sao bà không lo cho được. Còn Nguyên lão gia bên cạnh cũng phụ họa theo thế tử mình.

Nguyên Lam Anh nghe hai người nói vậy thấp phần cao hứng a, "Cha, nương con muốn ăn cơm với hai người mà, mới lại lâu rồi không được ăn cơm với cả nhà, con nhớ lắm"

"Nha đầu này, miệng như hũ mật a, chỉ biết dỗ nhọt cha nương". Nguyên phụ mắng yêu nữ nhi mình.

Nguyên lão gia thấy cuộc nói chuyện của hai người không có ý dừng vội ngăn lại: "Mau mau đi ăn cơm đi, Anh nhi đói rồi, Ngọc nhi đang đợi chúng ta".

"Được ", "Vâng phụ thân"

Ba người vừa đi vừa nói chuyện để phòng ăn Nguyên Lam Ngọc đã ngồi đợi ở đó. Thấy muội muội yêu quý Lam Ngọc vội chào cha nương xong quay ra hỏi han tiểu muội.

Bữa sáng hôm nay vui vẻ đầm ấm hơn bao giờ hết. Lam Anh lần đầu tiên ăn cơm cùng người nhà, cảm xúc vui khó nói, có người thân thật tốt a. Ba người còn lại đểch cùng một suy nghĩ:"Tình nhi khỏi bệnh thật tốt".

Ăn xong, Lam Anh thấy mọi người vui vẻ nàng không nhịn được vui theo. Thời cơ tốt để xin đi chơi rồi, hehe.

"Cha, nương, ca ca con muốn ra ngoài đi dạo ". Lam Anh ngọt ngào nói.

Nhị lão Nguyên gia và Nguyên Lam Ngọc ngạc nhiên, Anh nhi từ trước đến nay rất ít khi đi dạo ngoài phủ mà, có đi đều do Nguyên phu nhân mang nàng đi dâng hương. Sao hôm nay nàng chủ động xin đi vậy?

"Anh nhi, con mới khỏi bệnh chưa ra ngoài được."Nguyên lão gia khuyên con gái, Nguyên phu nhân cũng phụ họa theo.

Nguyên Lam Anh chuyển này đã xác định trường kì kháng chiến rồi, nên câu trả lời này nàng cũng đã đoán trước được. Nàng giả giọng ủy khuất:"Cha, nương con khỏi thật rồi mà, hai người cho con đi a, trong phủ buồn lắm"

Quay sang Lam Ngọc dùng đòn sát thủ:" Ca ca, huynh dẫn muội đi nhaaa "

Nguyên Lam Ngọc thấy muội muội như vậy, liền giơ vũ khí đầu hàng:"Cha, nương hay hai người để con mang muội muội đi a?"

Nhị lão Nguyên gia thoải hiệp với nhị tử và nữ nhi của mình:"Được rồi, hôm nay không được, ngày mai Ngọc nhi mang Anh nhi đi dạo phố đi, nhớ phải cẩn thận, nghe chưa?"

"Vâng, cha nương tốt nhất a." Hi hi nàng sắp được đi dạo phố cổ đại rồi, thật chờ mong a, kẹo hồ lô a, quả khô a,...chờ ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Dạo phố cổ đại

Sáng nay, Nguyên Lam Anh dậy thật sớm đi thỉnh an cha, nương rồi cùng cả nhà ăn sáng. Dùng bữa xong nàng đang định quay về phòng thay y phục thì bị nhị lão Nguyên gia kéo lại dặn dò đủ thứ khi đi ra ngoài.

"Anh nhi con ra ngoài phải cẩn thận, đừng đi xa quá, nếu trời nắng gắt phải về ngay không say nắng nhé!" Nguyên phu nhân kéo tay dặn dò con gái.

Nguyên lão gia phụ họa theo thê tử:"Anh nhi ngoan, ra ngoài nhớ nghe lời ca ca con nghe." Rồi quay sang hung dữ bảo Nguyên Lam Ngọc:"Con nhớ chiếu cố tốt cho muội muội, nó có chuyện gì ta lột da con!"

"Cha, nương yên tâm đi, con sẽ chiếu cố tốt nàng ấy" Nguyên Lam Ngọc thấy cha, nương nói vậy liền vội vàng cam đoan. Nói giỡn, muội muội bảo bối đáng yêu của nhà hần, cho dù cha nương không dặn hần cũng sẽ bảo vệ thật tốt muội ấy a.

Nguyên Lam Anh vui vẻ nhìn nhị lão Nguyên gia như mẹ già dặn dò nhị tử với nữ nhi mà trong lòng ám áp đến kì lạ. Nàng bị dặn dò đủ thứ trên trời dưới đất rồi mới được cùng ca ca mới được thả đi. Trước khi đi dạo phố hai người đều tính thay y phục, y phục hoa lệ rườm rà quá không tiện đi ra ngoài a."

Nguyên Lam Anh thay y phục xong, đã thấy Nguyên Lam Ngọc đứng đợi nàng ở tiền viện. Hôm nay ca ca thật suất nha, một thân lam y đơn giản, cùng với nước da trắng hồng càng tôn thêm dáng cao gầy, thư sinh của huynh ấy. Đặc biệt nước da a, ở hiện đại khối người phụ nữ tốn cả đồng tiền dưỡng da, đi spa mà con không được như vậy, ghen tỵ, quá ghen tỵ đi. Haizz ca ca mình làm soái ca mà, vút huynh ấy ở hiện đại lại làm cho bao nhiêu cô gái điều đứng a.

Nguyên Lam Ngọc thấy muội muội mặc bộ y phục hồi xưa của mình trông rất khác. Thân hình nhỏ nhắn, nước da trắng nõn khoác trên người bộ bạch y,tay phe phẩy phiến quạt màu trắng. Nhìn rất có tính thần.

"Ca ca chúng ta nhanh đi thôi" Nguyên Lam Anh vội giục Nguyên Lam Ngọc. Nguyên Lam Ngọc thấy muội muội sốt ruột cường sùng sùng nịnh:"Được ta đã bảo người chuẩn bị cho rồi, chúng ta đi thôi."

Hai huynh muội, cùng với vài gã sai vặt, dĩ nhiên có cả Tiểu Y nữa, nha hoàn thân cận của nàng làm sao mà thiếu được. Một đám người đi ra ngoài phủ, Nguyên Lam Anh quyết định đi phố Tây kinh thành. Nơi đó là nơi sầm uất nhất kinh thành, nhưng lại toàn tiểu thương với dân chúng buôn bán. Còn phố Đông lại được quan lại, quyền quý yêu thích, nơi đó đầy rẫy quán trà, tửu lâu, trà quán,...có cả kỹ viện nữa.

Nguyên Lam Ngọc mới đầu hơi ngạc nhiên vì quyết định của tiểu muội, không phải nhà quan lại hay đi phố Đông hay sao? Hần chưa đi bao giờ nên cũng không rõ lắm, thôi kệ đi tiểu muội hần thích là được rồi. Đừng nói bảo hần cùng đi phố Tây, muội muội muốn vì sao trên trời hần cũng sẽ tìm cách lấy cho

muội ấy được.

Nguyên Lam Anh cảm thấy thật sáng suốt khi đi phố Tây, ở đây cực kì náo nhiệt, dân chúng buôn bán tấp nập, đúng là khung cảnh thành thị phồn vinh a. Mấy người vừa đi ngắm các quầy hàng vừa mua cần quét. Mới đi một lát mà đã thấy trên tay gãi sai vật đầy đồ rồi. Tất cả những gì Lam Anh thấy hay, thấy tốt đều mua hết. Đây là lần đầu tiên từ khi xuyên không đến giờ nàng đi dạo phố, không mua thì uống lăm. Với lại nàng giờ là đại tiểu thư nhà quan đây, như vậy, còn thiếu ít tiền này sao. Chợ ở đây hầu như toàn dân chúng nên giá cả phải nói là rẻ hơn so với chợ Đông nhiều.

Nguyên Lam Ngọc thấy tiểu muội cười vui không dứt từ khi đến chợ tới giờ, chút ngạc nhiên đều biến mất. Hắn thấy tiểu muội mua rất nhiều thứ từ hoa quả, rau củ các loại, nàng thấy cái gì hay đều mua hết. Đến sau đó y chỉ cần thấy tiểu muội liếc mắt thêm vài lần là y mua cho nàng, nàng sẽ rất vui vẻ. Hai người đi dạo đến nửa buổi thì gặp một tiểu thương bán kẹo hồ lô:

"Khách quan, ngài mua kẹo hồ lô đi, kẹo ngon mềm ngọt cả người già lẫn trẻ con đều thích a". Người tiểu thương thấy hai vị công tử ăn mặc sạch sẽ, tuy không điểm lệ nhưng nhìn người thì biết không phải phú, cũng là quý đi.

"Được, để cho ta mấy xâu." Nguyên Lam Anh lấy một xâu cho ca ca, còn lại bảo Tiểu Y chia cho mấy nô bộc đi theo.

"Muội muội..." Nguyên Lam Ngọc đang định ngăn tiểu muội thì đã thấy nàng ăn viên kẹo vào miệng, nhìn muội muội ăn ngon lành hắn không lẽ ngăn. Ai biết kẹo này tiểu thương kia có là sạch sẽ hay không, lỡ muội muội ăn vào đau bụng thì sao?

Nguyên Lam Anh ăn kẹo thấy ngon vô cùng, lâu lắm rồi nàng không được ăn nha, đồng thời nàng cũng đưa xâu kẹo cho ca ca, huynh muội có ăn ngon phải chia cho nhau. Hử? sao ca ca không cầm đi. "Ca ca kẹo ngon lắm huynh ăn đi."

Nguyên Lam Ngọc thấy vậy vội cầm xâu kẹo: "Huynh ăn, huynh ăn mà." Ha ha muội muội chia kẹo cho hắn như lúc nhỏ, giờ đừng nói kẹo có sạch hay không, dù trong kẹo có thuốc độc muội muội cho hắn cũng ăn. Ủ, nhưng mà kẹo này cũng được, chua chua ngọt ngọt, rất dễ ăn, về phủ phải bảo người làm mới được.

"Ca ca ngon phải không?"

"Ừ! Ăn ngon"

"Vậy muội mua về cho cha nương ăn nữa nhá?"

"Được! Như vậy cha nương rất vui đấy."

Hai người nhỏ giọng thảo luận qua lại, cuối cùng người được lợi là tiểu thương, một lúc đã bán hết tất cả rồi, hôm nay đúng là đại cát.

Đi đến gần trưa Nguyên Lam Anh đã thấm mệt, haizz cơ thể này thật yếu ớt, nàng phải làm cho nó mau tốt hơn mới được chứ mới đi một buổi đã mệt đứt hơi rồi. Kiếp trước nàng rất thích thể thao nên cơ thể rất khỏe mạnh, mà nàng còn tập một chút triệt quyền đạo nữa. Đừng nói đi bộ một buổi chứ chạy bộ một buổi còn không vấn đề gì nữa này. Nàng quay sang với ca ca:

"Ca ca mình đi về thôi, muội mệt rồi a". Nghe thấy tiểu muội nói vậy Lam Ngọc liền ra lệnh cho đám sai vật đi cùng dẹp đường hồi phủ.

Trên đường về Nguyên Lam Anh thấy một tiểu thương bán ổi. Lúc đầu, nàng không ngạc nhiên lắm, nhưng lại nghe Tiểu Y nói cái đó nàng chưa thấy bao giờ nên hoài nghi: "Chả lẽ ở đây không có ổi à?" Nguyên Lam Anh thấy thế liền ra chỗ tiểu thương xem thế nào. Vị tiểu thương thấy mấy người đến vội chào hàng:

"Khách quan, ngài mua này nọ đi, nó nấu com ăn rất ngon ạ!"

Nguyên Lam Ngọc thấy quả lạ mà mình không biết hỏi: "Người biết nó ăn thế nào sao?"

Người tiểu thương á khẩu. Hắn làm sao biết được a, có một người man di đổi cho hắn bảo này nọ có thể nấu com được, hắn quên không hỏi rồi. Thấy vẻ mặt của tiểu thương mấy người đã hiểu là hắn không biết, Nguyên Lam Anh lúc đấy mới biết ra là ở đây chưa phát hiện ra ổi.

"Người gói hết vào đi, ta mua hết".

Mấy người ở đó đều ngạc nhiên, mua nhiều dữ vậy làm gì? Mà có ai biết nấu đâu. Người vui nhất là tiểu thương, hắn từ khi đổi này nọ từ chỗ người man di kia chưa bán được tý nào, ăn thì ăn chết đi được, nay bán được hết hắn vui hòng rồi a.

Nguyên Lam Anh thấy ổi liền nhớ đến mấy món cay ngon ở hiện đại: ổi xào cay, thịt gà xé cay, bò khô cay, món cay Tứ Xuyên,...nghĩ đến đã thấy ngon rồi. Thôi cứ về nhà rồi nàng làm vậy, chứ không trông cậy vào người cổ đại làm cho ăn được. Mỹ vị ơi! Chờ ta.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Mỹ vị trần gian

Đoàn người Nguyên Lam Anh về phủ đã là buổi trưa. Nguyên lão gia và Nguyên phu nhân đang đợi hai người về dùng ngọc thiện. Huynh muội Lam Anh dù trên đường đi dạo cũng ăn vặt rồi, nhưng đi cả buổi sáng bảo không đói, không mệt là giả.

"Hai đứa nhanh rửa tay rồi vào dùng bữa đi". Nguyên lão phu nhân xót nhĩ tử với nữ nhi, giục hai người đi ăn mà lại không để ý những người đằng sau tay xách nách mang, đồ đạc linh tinh cả.

"Vâng, cha nương ". Hai huynh muội đi cả buổi sáng cũng rất đói nên rất nhanh chuẩn bị ăn cơm.

Lúc này, đột nhiên có tiếng nói từ đằng sau:"Lão gia, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư đồ này tính sao ạ?". Mấy hạ nhân mang đồ theo hỏi. Có trời mới biết mấy thứ này thiếu gia với tiểu thư mua về phải xử lí thế nào. Rau dưa, hoa quả bình thường họ còn biết làm chứ quả nho nhỏ, đồ đồ kia họ chỉ có đường bó tay thôi.

Nhị lão Nguyên gia giờ mới để ý đám hạ nhân đằng sau. Chuyện gì thế này? Huynh muội hai đứa nó mua nửa cái chợ về chắc? Nhưng nhìn hai đứa vui vẻ thế kia, người làm cha mẹ như ông bà cũng thấy thỏa mãn. Nhiều đồ thì thế nào? Trên dưới Nguyên phủ không có chỗ dùng hay sao? Hai đứa nó vui là được rồi.

Nguyên Lam Anh giờ mới nhớ ra có việc cần giải quyết:"Mấy người kẹo hồ lô với một ít quả tươi vào thiện phòng, còn mấy thứ khác ăn xong ta phân phó."

"Vâng, tiểu thư ". Hạ nhân trăm miệng một lời.

"Hai đứa mua nửa kinh thành về đây à?" Nguyên phu nhân cười trêu ghẹo hai huynh muội. Nguyên lão gia không mấy khi thấy người bên gối lộ ra tính trẻ con thế này, cũng gạt đầu phụ họa theo.

Nguyên Lam Ngọc thấy cha, nương như vậy vội kể cho họ nghe đi dạo phố vui thế nào, muội muội cần quét hàng ra sao, cả tiểu thương buôn bán tấp nập,... Hai ông bà nghe mà há hốc miệng, Nguyên lão gia còn đỡ, nhiều năm trong quan trường nên ông không biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Còn Nguyên phu nhân chỉ tiếc hận sáng nay không đi dạo cùng hai đứa con.

Mấy người vừa đi vừa tán gẫu vui vẻ đến thiện phòng dùng bữa. Bữa trưa này ai cũng cao hứng vô cùng, ăn cơm xong Nguyên Lam Anh bảo hạ nhân mang đồ tráng miệng là kẹo hồ lô và hoa quả tươi mua được ở chợ lên.

"Cha nương nếm thử a, con đặc biệt mua nhiều về cho ngài ạ!" Nguyên Lam Anh mời hai người kẹo hồ lô với quả tươi. Đồ ngon quá đi, đúng là ở cổ đại không có thuốc trừ sâu nên hoa quả ăn rất an toàn đó.

Nguyên Lam Ngọc vừa cho miếng lê vào miệng, vừa phụ họa:"Cha nương, đồ ngon lắm ạ, chỗ này đều là muội muội chọn về cho hai người đấy, muội ấy còn bảo thứ này tốt cho sức khỏe cha nương, cha nương ăn nhiều sẽ ngày càng trẻ ra a."

Hai ông bà nghe thấy nữ nhi bảo bối lo cho mình, lại còn cố ý chọn đồ cho mình nữa, liền ăn thử.

"Ngon quá đi!" Đúng là đồ nữ nhi nhà mình chọn, không ngon sao được. Mấy đứa con nhà mình rất cò hiếu nha.

"Ngon thì cha nương với ca ca ăn nhiều chút ạ. Ăn nhiều quả tốt cho sức khỏe nha." Nguyên Lam Anh thấy cha nương và ca ca đáng yêu hết sức. Và nàng cũng thấy được sự yêu thương vô hạn của họ đối với mình.

"Ăn nhiều, chúng ta ăn nhiều, Anh nhi nhà chúng ta thật hiếu thảo, ai sau này cưới được nàng chính là có phúc tám đời nha." Mấy người vừa khen vừa trêu đùa Lam Anh.

Nàng giả bộ thẹn thùng:"Mấy người xấu lắm, lại trêu con, con không thèm quan tâm nữa, con đi ra ngoài đây." nói rồi đỏ mặt chạy ra ngoài phân phó hạ nhân giải quyết chỗ đồ mua về sáng nay.

Trước tiên nàng để hạ nhân rửa sạch chỗ rau củ kia, rồi để họ mang đi cho róc nước.

Còn quả ớt,nàng bảo Tiểu Y nhặt nhừ quả già để làm giống, sang năm để hạ nhân trồng ở thôn trang một ít. Còn lại một nửa phơi khô làm bột ớt, một nửa làm tương ớt để ăn dần.

Nguyên Lam Anh rất thích ăn cay, không biết mấy người trong nhà có ăn được không nhỉ? Không sao, nàng làm cay ít đi một chút là không vấn đề gì đi?

Nguyên Lam Ngọc chạy theo muội muội đi xử lý "chiến lợi phẩm". Dù hấn không biết làm gì nhưng chỉ cần theo giúp muội muội là hấn rất vui vẻ.

Từ nhỏ đến giờ hấn ngoạn nhĩ với tiểu muội rất ít, đa số thời gian hấn phải học tập. Người ngoài chỉ biết hấn thần đồng, ba tuổi biết hầu hết các chữ, lăm tuổi thạo làm thơ, mười tuổi tinh thông cầm, kì, thi, họa. Mười ba tuổi đỗ tú tài đứng đầu cả nước, còn được đi theo thái tử học tập. Nhưng có ai biết hấn khổ luyện thế nào, có những lúc hấn chỉ mong được những đứa trẻ bình thường, cùng muội muội với ca ca chơi đùa cả ngày. Nghĩ thì vậy thôi, chứ nếu cho hấn chọn lại hấn vẫn chọn như lúc đầu. Sau này hấn làm quan, có chức, có quyền, có thể làm chỗ dựa cho muội muội, bảo vệ tốt cha nương để đại ca yên tâm trấn thủ biên cương, bảo vệ bình an cho bách tính.

Nguyên Lam Anh không biết suy nghĩ lúc này của ca ca mình, nàng chò lo xem chế biến món ăn nào cho ngon, lâu lắm rồi nàng không ăn cay, hôm nay nàng phải ăn một bữa cho đã ghiền. Nghĩ thôi đã chảy nước miếng rồi.

Phủ Nguyên đại nhân hôm nay được bữa gà bay, chó sủa. Tại sao ư? Đại tiểu thư duy nhất của Nguyên gia sau khi mua nửa chợ phố Tây về, rồi đích thân vào bếp và cùng với nàng đó là nhị thiếu gia Nguyên Lam Ngọc. Việc này làm cho cả phủ không khỏi chấn động. Không phải tiểu thư mới khỏi bệnh hay sao? Không phải đàn ông không vào bếp hay sao? Mà đặc biệt hơn là nàng nấu toàn món ăn kia quái, nhưng mà nghe hương rất thơm nga.

Nguyên lão gia và Nguyên phu nhân cũng chấn động không kém. Sao hôm nay hai đứa bé kia lạ thế nhỉ? Không phải Anh nhi không biết nấu ăn sao? Không phải Ngọc nhi hay bảo "quần tử rời xa nhà bếp sao"? Điều đó làm hai người lại chạy xuống phòng bếp một phen.

Phòng bếp hôm nay náo nhiệt vô cùng Tại vì có sự xuất hiện của hai đại nhân vật: Nguyên nhị thiếu gia và Nguyên tiểu thư. Nhị lão Nguyên gia đến phòng bếp thấy hai đứa con mình "oai phong" vô cùng, đang chỉ đạo hạ nhân nấu ăn. Mới nghe hương thôi mà đã thấy hấp dẫn rồi. Lần đầu tiên ngửi thấy mùi như thế, thật kích thích người mà.

"Ngọc nhi, Anh nhi hai con làm gì vậy?" Nhị lão Nguyên gia không nén nổi tò mò.

"Cha, nương chúng con đang nấu ăn nga, ngài xem thơm không? Muội muội thật giỏi đó" Nguyên Lam Ngọc khoe muội cho cha nương biết.

Nguyên Lam Anh đang chỉ đạo người nấu thấy cha, nương xuống vội nói: "Cha nương a, nữ nhi chuẩn bị món ăn ngon cho hai người, cha nương đợi một lát nữa có thể ăn rồi ạ"

"Được! Được". Món ngon? Mỹ vị, hai ông bà thật mong chờ nha. Họ cao hứng hồng rồi, xem xem có tiểu thư nhà ai nguyện ý xuống bếp vì cha nương không? Đúng là nữ nhi họ hiếu thảo nhất kinh thành này rồi.

Bữa tối nay bàn ăn của Nguyên gia chật ních đồ ăn ngon nha: gà xào xả ớt, sườn xào chua ngọt, cá nấu cay, chân gà cay, thịt bò xé cay,.... Nguyên Lam Anh đánh giá ở cổ đại gia vị thiếu thôn, nấu thế này là tạm rồi. Còn mấy người còn lại cảm thấy như mỹ vị trần gian.

"Anh nhi, thật ngon. Vị cay ăn đã ghiền. Ngay cả đại trù trong cung cũng không bằng ". Nguyên lão gia khoa trương khen ngợi nữ nhi. Đã bảo rồi nữ nhi bảo bối của ông rất có bản lĩnh nha. Nguyên phu nhân vừa xuýt xoa vì ăn cay, vừa phụ họa:

"Đúng rồi đấy! Anh nhi nhà ta giỏi nhất. Chỉ tiếc là Thiên nhi không có lộc ăn."

"Đúng vậy!" Họ thật tiếc cho Nguyên Lam Thiên không được ăn, nên tất cả quyết định ăn nhiều thêm chút để "thay mặt" Lam Thiên ăn mới được.

Ở biên cương Nguyên Lam Thiên đang ăn cơm chột hất hơi một cái, thân nhân lại tưởng nhớ hấn đi? Không biết cha, nương ở nhà thế nào, muội muội bảo bối của hấn khỏe lại chưa? Không biết họ nhận được thư báo hấn sắp được về kinh nhận chức chưa? Chắc cha nương, đệ, muội hấn vui lắm. Haizz nhớ nhà quá đi. Phải tí người đánh một trận cho đỡ nhớ nhà.

Ở kinh thành, Nguyên phủ hôm nay, không những chủ tử được ăn mỹ vị mà ngay cả hạ nhân cũng được Nguyên Lam Anh thưởng cho. Với một người đã sống ở hiện đại như nàng thì hạ nhân như người giúp việc. Mà đa số hôm nay họ làm, nàng chỉ đạo thôi, rất nhân hạ đi, đúng là làm chủ tử thật tốt.

Cảm nghĩ của mọi người

Nguyên lão gia: "Nữ nhi của ta thật có bản lĩnh mà".

Nguyên phu nhân: gật - gật, lại ăn thêm miếng quả ngọt "Ngon quá đi".

Nguyên Lam Ngọc: "Đã bảo rồi, tiểu muội hấn là kì tài trong thiên hạ nha!"

Hạ nhân Nguyên gia: "Tiểu chủ thật tốt, cho bọn họ ăn mỹ vị. Sau này phải hầu hạ nàng thật tốt."

Nguyên Lam Thiên: "Ta nhớ nhà".

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hoàng đế tứ hôn

Nguyên phủ chưa bao giờ trải qua những ngày vui vẻ như thế. Trên dưới Nguyên phủ từ đại lão gia tới nha hoàn, sai vặt đều có mỹ thực ăn nga. Thật tốt!

Nhưng cũng có người không vui cho lắm. Người đầu tiên chắc chắn là Nguyên nhị thiếu rồi, tại sao ư? Vì hấn phải vào cung học cùng thái tử nên không

thể ngày ngày ăn mỹ thực, mà muối muối hần nghĩ ra. Thật ra thì chỉ có bữa trưa là hần phải ăn ở trong cung thôi. Haizz, Nguyên Lam Ngọc phát rầu mà, ngày xưa hần ăn món ăn ở trong cung thấy bình thường chỉ kém nướng làm xiu thôi, giờ ăn chỉ cảm thấy có hai từ để hình dung là "hạt nhèo". Bởi vậy nên bữa trưa hần chỉ ăn uống cho có, để lấy sức học thôi còn bữa sáng với bữa tối là bữa chính. Hần cảm thấy thật may mắn vì Nguyên phủ cách hoàng cung không xa, có thể đi về trong ngày. Chứ không ăn được mỹ vị hần rầu hồng mất.

Thái tử thấy, từ khi Nguyên Lam Ngọc nghỉ phép về thăm muối muối ốm xong hần liền thay đổi. Hần không còn ở trong cung vài ngày mới về, mà cứ buổi chiều học bài xong hần sẽ cưỡi ngựa về phủ luôn. Còn bữa trưa, hần ăn thật ít, cứ gầy gầy như tiểu cô nương. Thật lạ nha! Nguyên Lam Ngọc bị bệnh sao? Không phải, có ai thấy người bệnh mà ngày càng nhiều thịt không? Thôi không quan tâm đến hần nữa, khi nào đến lúc hần sẽ tự khắc nói cho ta biết.

Người thứ hai buồn bực chính là Nguyên đại nhân- Nguyên Thư Cẩn. Bình thường ông lê triều về muộn sẽ cùng bạn đồng triều đi tầu lâu uống rượu, coi như là xả giao. Còn bây giờ, ông thật ghen tỵ người bạn già của mình ngày ngày được ở bên tiểu nữ nhi khám phá món ăn mới. Ông cũng muốn là người đầu tiên thử món khuê nữ bảo bồi sáng tạo ra nga, tiếc là ông còn phải xử lý công vụ nên không thể được. Ông vẫn nhớ món sữa chua ngọt nhẹ, thanh mát nha, về phải bảo Anh nhi làm cho mới được.

Nguyên Lam Anh vui vẻ sống trong cuộc sống sâu gạo của mình. Đồng thời nàng cũng thăng cấp trở thành áo bông nhỏ tri kỉ của cha, nương và thành "thần tượng" của vô số người ở Nguyên phủ.

Ngày hôm nay trời thật đẹp, Nguyên phủ hoan hỉ nhận được thư của đại thiếu gia- Nguyên Lam Thiên.

"Lão gia ông nhanh lên xem Thiên nhi viết gì a." Nguyên phu nhân sốt ruột nhìn người bên gối đang cười híp mắt đọc thư của đại nhi từ.

"Tốt! Tốt!" Nguyên lão gia nói liền hai chữ tốt rồi quay sang báo tin vui cho thê tử với nữ nhi: "Thiên nhi viết bảo ba tháng nữa là hần được điều về kinh thành nhận chức". Đây đúng là tin vui với Nguyên gia, ai chả biết ở ngoài chiến trường có thể hi sinh bất cứ lúc nào. Nay được chuyển về kinh thành vừa có cơ hội thăng tiến vừa được gần gia đình, phụ mẫu. Là đại hỷ nga.

Nguyên phu nhân vui vẻ hồng rỏ: "Thật chứ lão gia! Hi hi, thế thật tốt, ngày ngày có thể gặp Thiên nhi rồi."

"Cha nương đại ca sắp về, con sắp được gặp đại ca rồi". Nguyên Lam Anh rất vui vẻ. Trong trí nhớ của nàng đại ca đi biên cảnh gần chục năm rồi, Huỳnh ấy rất ít khi về, vài năm mới về nhà một lần, quan trọng là đại ca đối nàng thật sủng ái.

Bức thư này đã gián tiếp mang đến một bữa tiệc lớn cho Nguyên gia. Đúng, hôm nay Nguyên phủ mở tiệc "nội bộ" với lý do Nguyên Lam Thiên sắp được về kinh và một lý do quan trọng nữa là Nguyên Lam Anh mới "nghĩ ra" món mới: món lẩu.

Nguyên Lam Ngọc vui sắp không chịu nổi rồi. Đại ca, đại ca sắp về nương, cha và tiểu muội sẽ rất vui vẻ. Vui hơn nữa là hần được muối muối tặng quà, một món độc nhất vô nhị là "hộp đựng com giữ nhiệt". Như vậy, ngày nào hần vào cung học cũng có thể mang theo mỹ thực của muối muối, thật tốt nga! Hần từ giờ sẽ không phải ăn đồ ăn dở như cám heo ở trong cung nữa. (Rùa: Ra là từ trước đến nay anh ăn cám heo a?)

Có lẽ ông trời luôn không cho người ta cười quá lâu. Nguyên phủ lại có chuyện lớn rồi. Hoàng đế tứ hôn cho Nguyên Lam Anh với tam thiếu gia của Hàng Hầu Bắc Quốc- Hàng Tư Nghiên.

Nguyên Lam Anh cảm thấy kẻ đối hoi nhất chính là hoàng đế. Đang yên đang lành sao hần lại ban hôn chứ, mà ban hôn cho ai không ban, lại ban cho nàng. Haizz, thế mới đau đầu.

Thánh chỉ đến phủ, vừa nghe công công tuyên chỉ xong Nguyên gia nhị lão như hóa đá. Cái gì? Sao Hoàng thượng lại ban hôn cho Anh nhi với tam thiếu Hầu phủ chứ? Ban hôn thì thôi đi, nhà quan lại bình thường nhân phẩm tốt, trong sạch một chút còn được. Đằng này lại ban hôn cho tên dã ngôn, còn cam của Hầu phủ chứ. Nguyên lão gia nhận thánh chỉ mà nặng tựa ngàn cân.

Vị Lưu công công tuyên chỉ xong vội về cung ngay. Nói giỡn chắc, hần mà ở đó người ta muốn trả lại thánh chỉ hần không gánh được đâu. Mặc dù Nguyên gia không có gan trả lại thánh chỉ nhưng hần sợ nha. Hần cũng đồng tình với vị Nguyên tiểu thư kia, nổi danh hiếu thảo, hiền dịu, lại có một thân tài năng hơn người là viên ngọc quý của Nguyên gia nay phải gả cho một tên ngôn. Thật đồng tình a!

Nguyên phu nhân nghe xong Thánh chỉ mặt tái mét, cắt không còn giọt máu. Anh nhi bảo bối của nàng phải gả cho một tên ngôn ư? Đây là Hoàng Thượng tứ hôn không thể cãi lại Thánh chỉ, giờ làm sao? Nhị lão Nguyên gia nhìn nhau u sầu, rồi nhìn sang nữ nhi cau mày vẻ mặt mờ mịt hai người trong lòng đưa ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Đưa ra đối sách

Nguyên phủ sau khi nhận được đạo Thánh chỉ thì cả phủ loạn hết cả lên. Ngay cả Nguyên Lam Ngọc đang học tập cùng với thái tử cũng bị gọi về gấp.

"Sao Ạ? Cha, nương nói đùa con sao? Con không thích như thế đâu." Dù biết chuyện này cha nương không thể mang ra nói đùa, nhưng Nguyễn Lam Ngọc vẫn hi vọng là nhị lão trêu ả.

"Đây là Thánh chỉ, chúng ta nào dám đùa giỡn với con." Nguyên lão gia rầu rĩ nói. Con gái cưng của ông vẫn còn nhỏ, ông không muốn nhanh gả nó đi vậy đâu. Nhưng Thánh chỉ như sơn ông nào dám kháng. Nếu kháng chỉ chính là con đường chết.

"Cha, Lão gia ". Hai tiếng cùng vang lên một lúc. Khởi phải nói, đó là tiếng của Nguyên phu nhân và Nguyễn Lam Ngọc Còn Nguyễn Lam Anh đâu mà không lên tiếng? Nàng đang bận ngồi một góc ngáy người nga.

Nguyễn Lam Anh cảm thấy thật đau đầu mà. Nàng giờ mới mười mấy tuổi thôi, đã trưởng thành đâu mà thành thân chứ. Tuổi này ở hiện đại đang là tuổi dậy thì, nổi loạn, ăn lăm, chơi nhiều không thì cũng đang đi học ả. Quan trọng là nàng cả hai đời chưa yêu đương gì hết đã xác định đi vào nắm mô tình yêu hay sao? Không đúng, nàng còn chưa yêu ai mà. Haizz nàng rầu hổng rồi.

Nguyên lão gia nghe thấy tiếng nói nên rời khỏi suy nghĩ, ông đã đưa ra quyết định. "Ta đi tìm Hoàng Thượng nói chuyện"

Nguyên phu nhân và Nguyễn Lam Ngọc ngáy người.Định đi tìm Hoàng đế thương lượng sao? Tỷ lệ thành công rất kém nga. Nhưng chuyện này muốn giải quyết tìm ông ta là nhanh nhất thôi.

Trong khi ca ca và nương còn ngáy người Lam Anh vội can ngăn:"Cha, người từ từ nghe con nói đã".

Nguyên Lão gia thấy con gái yêu giờ mới nói một câu cảm thấy rất có lỗi. Ông đường đường là quan nhị phẩm đầu triều mà không cả bảo vệ được con gái yêu của mình, thân là một người cha tốt ông không khỏi nhói lòng.

"Anh nhi, có chuyện gì sao?" Nguyên lão gia cố nặn ra nụ cười, mặc dù nụ cười ấy còn khó coi hơn cả khóc hỏi con gái.

Nguyễn Lam Anh đang không hiểu vì sao như vậy nên quyết định nói chuyện nghiêm túc với cả nhà.

"Cha, nương, ca ca ba người cùng con bàn mấy chuyện ả". Nói rồi nàng ngồi xuống cạnh bàn tiện tay lấy ghế ngồi cho nương.

Nguyên phu nhân thấy con gái đến lúc này rồi vẫn còn tâm trí quan tâm mình cảm thấy đỡ buồn,nhưng bà chợt nhớ ra nàng sắp phải gả cho một tên ngốc lại đau lòng không thôi. Nữ nhi bảo bối của bà số khổ nga!

Thấy Nguyễn Lam Anh nghiêm túc mấy người ở đó lại càng khẩn trương lên, vội vàng ngồi xuống ghế, để cùng bàn đại sự với nàng.

Thấy ánh mắt của ba người đổ dồn về phía nàng, nàng nhẹ giọng hỏi:

"Cha nương chuyện này là chuyện lớn liên quan trực tiếp tới con nên con có ý kiến được không ả?" Nguyễn Lam Anh phải hỏi trước vì bây giờ là chế độ phong kiến, nàng mà nói không cẩn thận lại bất hiếu như chơi ý. Trăm tội bất hiếu đứng đầu, nàng không muốn đâu.

Chưa bao giờ thấy nữ nhi như vậy, Nguyên lão gia dù không hiểu nhưng vẫn đáp:"Đúng vậy, chỉ cần ý kiến của con được chúng ta sẽ làm theo."

Nhận được lời khẳng định vừa lòng Nguyễn Lam Anh bắt đầu hỏi:

"Cha, nương, ca ca tam thiếu gia Hầu phủ là ai vậy ả?"

Nhắc đến chữ "tam thiếu gia" ba người kia cảm thấy không thích rồi. Nhưng chống lại ánh mắt mong đợi của Anh nhi họ đều nói những gì mình biết.

"Tam thiếu gia Hầu phủ tên là Hàng Tư Nghiễn. Nghe nói hán tử nhỏ sinh ra đã ngốc, lớn lên lại không nói được. Nhưng dù như vậy cả Hầu phủ lẫn Hoàng thượng và Thái Hậu đều yêu quý hán."

Hoàng thượng, Thái Hậu ả? Hai nhân vật lớn trong truyền thuyết sao lại liên quan nhi? Nàng phải làm rõ mới được.

"Sao Hoàng Thượng và Thái Hậu lại yêu quý hán ả?"

"Sở dĩ như vậy vì Hầu phu nhân là con gái yêu độc nhất của Thái Hậu, là tiểu muội Hoàng Thượng sủng ái nhất. Bất quá, nghe nói đó không phải lý do chính, lý do chính là hán có dung mạo hơi giống ông ngoại mình, tức là Tiên đế. Nên dù hán không bình thường vẫn được yêu thích. "

Ra vậy, hán mà không ngốc thì có lẽ vị trí của hán sẽ cao lắm đây. Mà khoan, hán được sủng ái như vậy, cha nàng đi trả Thánh chỉ không phải đi tìm chết sao. Thân bại danh liệt như chơi đây.

"Cha, vừa ngài định đi đâu vậy ả?"

"Ta đi gặp Hoàng thượng thương lượng lại chuyện của con, xem hán có thu hồi lại Thánh chỉ không. "

Nguyễn Lam Anh nghe Nguyên lão gia nói thế mà đỏ mặt hôi lạnh. Cha ả, ngài như vậy muốn chết ả, không biết bao năm trong quan trường ông sống thế nào mà nông nổi như vậy?

Thực ra thì Nguyên lão gia trong quan trường rất giỏi ứng xử và ngoại giao phải nói là vui buồn không lộ ra mặt. Đùa ả, quan nhị phẩm của ông không

phải nói suông đâu? Nhưng mà nhắc đến chuyện của nữ nhi quý của ông, ông không bình tĩnh được.

"Cha người nghe con nói, giờ cha không nên đi, chúng ta chưa biết chuyện này thế nào nên cho người đi điều tra một chút thì hơn a." Lam Anh nhẹ giọng khuyên cha nàng.

Nghe nữ nhi nói có lý và thê tử lần nọ từ gật đầu phụ họa, Nguyên lão gia phân phó mấy người đi điều tra, nghe ngóng về Hầu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đưa ra quyết định

Người của Nguyên phủ đi nghe ngóng rất nhanh đã trở lại. Hiện giờ hẳn đang cầm báo với mấy vị chủ tử ở trong phòng.

"Thưa lão gia, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư nô tài đã nghe ngóng được một số tin tức ạ." Người sai vật đo nghe ngóng tin cung kính bẩm báo.

"Người nói mau đi." Nguyên lão gia sốt ruột ra lệnh.

"Dạ! Hầu phủ tam thiếu gia từ nhỏ đến lớn đã không bình thường. Năm 10 tuổi mới nói mấy chữ, rồi từ đó không có nói chuyện. Thái y trong cung không tra ra nguyên nhân, ai cũng nói hẳn bị cầm bẩm sinh. Hẳn không thân cận người ngoài, nhay cả nh hoàn, bà tử bên cạnh cũng không có. Mọi việc sinh hoạt của hắn đều do hai vị Hầu gia và hai ca ca của hắn."

Nghe đến đây cả mấy người đều ngạc nhiên, hầu gia và phu nhân cao quý thế nào a? Một người có chức ngang ngửa Vương gia, một người là công chúa cành vàng lá ngọc mà lại đích thân lo cho con ngốc của mình. Hàng Tư Nghiên thật được sủng ái a.

Nguyên Lam Anh lại thấy sao bệnh tên này giống bệnh tự kỷ ở hiện đại thế nhỉ? Nhưng mà sao Hoàng Đế lại rủ hôn cho nàng chứ?

"Tại sao Hoàng Thượng lại tứ hôn cho hắn và ta?" Nguyên Lam Anh hỏi thẳng vào vấn đề. Đây cũng là câu hỏi của mấy người kia nga.

"Sở dĩ như vậy vì Hầu phu nhân đi dâng hương ở Quốc Hưng Tự, vị cao tăng đã xem cho tam thiếu Hầu phủ là có phúc khí khi lấy tiểu thư nhà ta, ông ấy chỉ định phải là tiểu thư Nguyên Anh. Như vậy, hai vị Hầu phủ mới đi xin Hoàng thượng và Thái hậu tứ hôn. Nghe đó là phúc khí của Hàng Tư Nghiên mà đức cao tăng Hưng Quốc Tự chỉ định nên đã hạ chỉ ban hôn ngay ạ." Cái gì? Bọn họ định lấy Anh nhi về xưng hi chắc?

"Không được, ta phải đi Hầu phủ nói chuyện từ hôn." Nguyên lão gia không chịu được rồi. Bảo bối yêu quý của ông, dù ông có bị cách chức, thân bại danh liệt cũng phải bảo vệ nàng cho bằng được.

"Cha, khoan đã. Chúng ta chưa bàn chuyện xong mà." Nguyên Lam Anh cản cha lại. Nàng lại quay sang hỏi người nghe ngóng:

"Người có biết vị cao tăng kia là ai không?"

"Thưa tiểu thư, vị cao tăng kia tính tình cổ quái, thích thì xem cho người, không thích thì chết cũng không nghe. Mà những người được xem thì quả là rất chuẩn xác. Muốn được ông xem cho phải là có duyên, không thể cưỡng cầu." Nguyên Lam Anh xâu chuỗi tin tức lại nàng thấy kì lạ. Sao vị cao tăng kia phải chỉ hôn cho Nguyên Anh mà không phải Nguyên Lam Anh? Chuyện rất lạ nha.

"Cha trong luật pháp Hoàng Bắc Quốc kháng chỉ trị như thế nào ạ?". Dù biết là chết vì trong phim cổ trang hay như vậy. Nhưng nàng vẫn muốn biết luật ở đây nga.

Mấy người kia không hiểu sao nàng lại hỏi như vậy, nhưng chỉ cần Anh nhi muốn biết họ đều nói cho nàng nghe. Nguyên lão gia định nói thì Nguyên Lam Ngọc đã trả lời hộ:

"Điều 277 Hoàng Bắc Quốc luật ghi: kháng chỉ của Hoàng thượng sẽ bị Hình bộ xử vào tội chém, tùy theo mức độ có thể tù suốt đời hay lăng trì. Trường hợp kháng chỉ mang tính nghiêm trọng do đích thân Hoàng thượng xử có thể chu di tam tộc." Ấc ặc, đúng là quân chủ chuyên chế mà, coi mạng người như cỏ rác.

Nguyên Lam Anh thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề, nàng cần phải có thời gian suy nghĩ xem thế nào mới vẹn toàn. Nàng cần yên tĩnh, nên quay sang nói với ba người kia:

"Cha, nương, ca ca con muốn suy nghĩ một chút, con về phòng trước đây ạ". Nói rồi nàng đi thẳng vào phòng. Ngay cả ăn trưa cũng là ăn ở trong phòng.

Bữa tối hôm nay, mấy người Nguyên gia ăn đặc biệt buồn chán. Đợi ăn xong Nguyên Lam Anh nhẹ giọng nói:

"Cha, nương, ca ca con quyết định lấy Hàng Tư Nghiên. Con hi vọng cả nhà ủng hộ con".

Nàng đã quyết tâm rồi. Nguyên gia rất tốt với nàng, cha nương, nhị ca bọn họ rất biết đau nàng, cung chiều nàng, chỉ cần nàng vui họ sẽ làm rất nhiều việc. Và ngay cả đại ca chưa rõ mặt kia nữa, dù ở nơi xa hẳn vẫn hay viết thư quan tâm nàng, mua nhiều đồ ở biên ải gửi về cho nàng. Ở đây nàng nhận được tình cảm yêu thương của gia đình mà kiếp trước đi nằm mơ nàng cũng muốn. Như vậy nàng đã hạnh phúc mãn nguyện lắm rồi. Nàng không thể chỉ vì mình mà hủy hoại đi công danh của họ được, nàng không thể trở mặt nhìn thân nhân của mình chịu khổ thậm chí vì nàng mà chết được.

Nàng sẽ theo thánh chỉ lấy Hàng Tư Nghiên. Hẳn không nói chuyện ư? May quá, đỡ ồn ào. Hẳn bị ngốc ư? Không sao, nàng có cách cải tạo nga. Theo như nàng phán đoán hẳn bị tự kỉ đi, lúc còn trong cô nhi viện ở hiện đại, nàng đã giúp mấy cô chăm bọn trẻ bị tự kỉ và nàng đã tìm hiểu rất nhiều về bệnh này để chăm bọn chúng tốt hơn. Như thế coi như, nàng cũng tính là có kinh nghiệm đi. Nàng không tin một tri thức của thế kỉ XXI là nàng đây mà không "cải tạo" được một tên ngốc a.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Được triệu vào cung

Nhị lão Nguyên gia và Nguyên Lam Ngọc ngạc nhiên tột độ. Sao Anh nhi lại quyết định như vậy a? Không phải là vì bọn họ, vì Nguyên gia chứ? Không được, Anh nhi bảo bối không thể chịu ủy khuất như thế được, tuyệt đối không.

"Anh nhi, con không cần phải như vậy đâu, chúng ta không muốn con không được hạnh phúc ". Nhị lão Nguyên gia an ủi con gái, làm cha nương ai chả muốn nữ khi lấy được lang quân như ý, sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Họ sẽ không để Anh nhi phải lấy một tên ngốc đâu.

Nguyên Lam Ngọc không muốn ủy khuất muội muội, hẳn sẽ tìm cách nhờ thái tử, hi vọng có thể thành công.

Thấy ba người bên cạnh như vậy thì rất cảm động, nàng từ khi xuyên không đến giờ mới được mấy tháng thôi mà được nhận tình cảm gấp mấy lần của kiếp trước.

"Cha, nương, ca ca nghe con nói a. Lấy Hàng Tư Nghiên không phải chuyện xấu a, không phải cao tăng Hưng Quốc Tự nói con sẽ mang phục khí đến cho hắn sao? Như vậy, Hầu phủ không thể bạc đãi con. Lại còn có Hoàng đế với Thái Hậu cao cao tại thượng ở trên kia nữa, nhà ta muốn lui mỗi hôn sự này cũng khó. Không bằng con đồng ý thành thân luôn, cha, nương, ca ca con biết cả nhà lo cho con. Nhưng mà mọi người yên tâm đi, con sẽ sống thật tốt, thật hạnh phúc a." Nguyên Lam Anh nhẹ giọng khuyên mấy người Nguyên gia.

Nguyên phu nhân nghe con gái nói vậy càng lo lắng, nước mắt lộp bộp rơi xuống. Nữ nhi bảo bối, tri kỉ, là áo bông nhỏ của bà nay nó phải lấy một tên ngốc. Người làm nương như bà làm sao mà chịu được đây.

Nguyên lão gia đau lòng không kém gì thế tử. Cũng lỗi tại ông, thân làm quan đầu triều mà không bảo vệ được nữ nhi, phải để nữ nhi vì công danh của ông và hai ca ca mà phải ủy khuất mình lấy người ngốc. Nữ nhi yêu quý của ông chịu khổ, ông thương tâm lắm chứ!

Nguyên Lam Ngọc cũng có suy nghĩ như cha mình. Hẳn thế hẳn sẽ đối tốt với muội muội cả đời. Hẳn sẽ cố gắng sau này, được công danh hẳn sẽ lo tốt cho tiểu muội. Anh nhi bảo bối đã chịu ủy khuất vì họ nhiều rồi.

Nguyên Lam Anh nhìn sắc mặt của mấy người đối diện cũng hiểu được phần nào suy nghĩ của họ. Có tình thân thật tốt, nàng làm như vậy là đúng đi.

"Thôi cả nhà đừng lo lắng nữa, con không sao đâu. Chuyện này âu cũng là duyên số, Anh nhi có số cát nhân thiên tương không phải sao nương aaa". Nguyên Lam Anh làm nũng với nương, nhìn nàng như vậy nhị lão Nguyên gia và Nguyên nhị ca càng đau lòng hơn. Đến lúc này rồi mà nàng vẫn lo cho họ, Anh nhi thật tốt.

Nguyên phủ lại quay về bình thường, nhưng bên trong mọi người đều đau lòng, lo lắng a, có mỗi Nguyên Lam anh là bình thường. Nàng suy nghĩ rồi người ngốc có phúc của người ngốc, nàng không quá lo, "thuyền đến cầu tự nhiên khác thẳng" đi.

Sáng hôm nay, Lưu công công lại đến mang theo khẩu dụ của Thái Hậu: Triệu kiến Nguyên phu nhân và Nguyên đại tiểu thư vào cung bái kiến Thái hậu.

Nguyên lão gia ngạc nhiên a? Sao Thái Hậu triệu kiến phu nhân và Anh nhi vào cung làm gì? Thôi khi nào nương con họ về thì hỏi vậy.

Đương sự là Nguyên Lam anh và Nguyên phu nhân ngạc nhiên không kém, nhưng hai người không có thời gian suy xét đã phải đi thay y phục để Lưu công công đưa vào cung gặp Thái Hậu.

Hoàng cung thật xa hoa lộng lẫy, Lưu công công dẫn đường đi khoảng hai khắc thì tới Đức Nhân Cung của Thái Hậu. Cung Thái Hậu nguy nga tráng lệ làm Nguyên Lam Anh lóa mắt, sao còn đẹp hơn cả Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh (Trung Quốc) nữa. Xa xỉ, thật quá xa xỉ mà.

Trong Đức Nhân, Cung Thái Hậu ngồi ở vị trí chủ tọa, bên cạnh là một phu nhân, nhìn trông cũng rất cao quý đằng sau là tỳ nữ theo hầu.

Nguyên Lam anh theo Nguyên phu nhân bái kiến hai người ngồi trên:

"Dân phụ tham kiến Thái Hậu, tham kiến Hầu phu nhân"

"Dân nữ tham kiến Thái Hậu, tham kiến Hầu phu nhân"

"Đứng lên, không cần đa lễ." Thái Hậu cười từ ái bảo hai người đứng lên. Nhìn vẻ nhã nhặn, xinh đẹp mà thanh lịch của Nguyên Lam Anh cười ra vẻ hài lòng.

Nguyên Lam Anh hôm nay mặc một bộ y phục màu hồng phấn, kết hợp gương mặt hòa ái nước da trắng nõn và đôi mắt như biết cười nhìn xinh đẹp vô cùng. Hầu phu nhân càng nhìn càng hài lòng, nhưng không biết đức hạnh của nàng tốt không.

Thái Hậu hỏi Nguyên phu nhân một số chuyện bình thường, rồi mời hai người cùng xem cung nữ múa và chơi nhạc. Nguyên Lam Anh nhu thuận ở sau nương, nàng cảm thấy thật nhàm chán a. Không biết mục đích chính của Thái Hậu gọi nàng vào cung là gì a? Cổ nhân thật khó hiểu mà.

Sau khi cung nữ tấu xong một khúc đàn, mấy người ở đó đánh giá rất cao. Đột nhiên, Thái Hậu quay sang bảo Nguyên Lam Anh:

"Nghe nói Nguyên đại tiểu thư tinh thông cầm, kỳ, thi, họa, tài hoa hơn người, không biết hôm nay bốn cung có thể được chiêm ngưỡng không đây?"

Tới rồi, ra là hôm nay Thái Hậu gọi nàng vào phủ để cho Hầu phu nhân xem tài nghệ con dâu a. Nàng không thể để Nguyên gia mất mặt được:

"Dân nữ cung kính không bằng tuân mệnh ạ!" Hừ, nàng dù sao cũng là một trí thức thế kỉ XXI lại lo không có tài ư? Nàng hiện đại tuy không biết đánh đàn nhưng nguyên chủ là một người đàn rất giỏi, nàng nhờ kĩ ức của nàng ấy tập đàn đến nay gọi là tinh thông rồi lo gì. Còn thơ, Nàng ngày xưa thích học ngữ văn a, nên giờ đọc đại một bài người ta cũng tưởng nàng làm đi, thời đại này không có trong lịch sử nên copy thơ là lợi của xuyên không đi.

Sau khi cung nữ mang đàn ra cho Nguyên Lam Anh nàng ngồi xuống nhắm mắt lại và đánh khúc "Cao sơn lưu thủy". Tiếng đàn réo rắt trầm bổng đi theo từng ngón tay thon dài của nàng làm cho người nghe có cảm giác biển lớn đang vỗ sóng bên tai, âm vang mãi không thôi.

Nguyên Lam Anh đàn xong mới mở mắt ra, Lúc ấy Thái Hậu với Hầu phu nhân mới hoàn hồn lại. Mọi người đều khen ngợi không thôi. Thái Hậu rất hào phóng:

"Nguyên tiểu thư đúng là tài nữ, bốn cung giờ mới được nghe khúc cầm hay như vậy." Rồi bà quay sang nói:

"Người đâu, lấy cây bạch cổ cầm ra tặng cho Nguyên tiểu thư."

Nguyên phu nhân và Nguyên lam Anh vội đa tạ Thái Hậu:

"Tạ ơn Thái Hậu đã ban thưởng."

Thái Hậu với Hầu phu nhân lúc này đã rất hài lòng nguyên Lam Anh, mấy người nói chuyện một lúc lâu nữa rồi nàng và Nguyên phu nhân mới được "thả ra" khỏi hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đính hôn

Khi Nguyên phu nhân và Nguyên Lam Anh mang đàn Thái Hậu ban thưởng về phủ làm cho Nguyên lão gia và Nguyên Lam Ngọc yên tâm và ngạc nhiên vạn phần.

Nguyên lão gia thấp thòm cả ngày vì thế tử và nữ nhi vào cung không biết thế nào, chốn cung đình đều quỷ kế đa đoan. Phu nhân và nữ nhi của ông làm sao mà đầu được. Ông thật sự hân mình không thể vào cùng họ. Nhưng đây là cung Thái Hậu thân tử như ông không được triệu kiến thì không được vào, vì phạm là bay đầu như chơi đấy.

Nguyên Lam Ngọc đi đọc sách ở chỗ Thái tử về biết được mẫu thân và tiểu muội phải vào cung gặp Thái Hậu, hần rất lo lắng. Mẫu thân hần, từ khi ở nhà ông ngoại đã được nâng niu, khi về là dâu Nguyên gia thì phụ thân chỉ có một mình bà. Còn tiểu muội hần năm nay mới có 16 tuổi thôi vẫn còn nhỏ lắm, nào biết đầu đá là gì? Hai người không có chút kinh nghiệm nào, ngay cả đầu đá nơi hậu viện còn chưa trải qua, huống gì là đầu đá ở trong cung. Như thế, hần không lo mới là lạ.

Nguyên phu nhân kể cho hai người nghe chuyện trải qua ở trong cung mà bà với Anh nhi trải qua. Hai người đàn ông khi nghe chuyện cảm xúc không thể tả được, ban đầu là l lẳng, sau là ngạc nhiên, cuối cùng là tự hào. Anh nhi thật giỏi nha, có thể làm Thái Hậu khen không dứt miệng, lại tặng Bạch cổ cầm cho nữa. Bạch cổ cầm a? Cả thiên hạ chỉ có hai cái, chính là một đôi Hắc Bạch cổ cầm. Thái Hậu rất yêu thích nó a, cây Hắc cổ cầm hơn 20 năm trước được bà tặng cho Trường công chúa khi xuất giá, đó chính là Hầu phu nhân nha. Như thế phải biết Thái hậu coi trọng Anh nhi đến mức nào a.

Nguyên Lam Anh nghe phụ thân thao thao bất tuyệt về cây Bạch cổ cầm trong tay nàng, nàng cảm thấy mình nhất được một cái đại tiện nghi a. Mới đàn một khúc mà được thưởng cây đàn có giá trị liên thành, nàng nguyên ý đàn cả trăm bài nga. Thực gia nàng biết được như thế là nhờ vào tên phu quân tương lai ngốc Hàng Tư Nghiên a. Ai bảo hán được cung chiều quá làm chi? Khiến nàng cũng được "thơm lây".

Nguyên lão gia đang mãi nói về Hắc Bạch cổ cầm ông đột nhiên nhớ ra một chuyện:

"Như thế mối hôn sự này không thể lui rồi!"

Nguyên phu nhân và Nguyên Lam Ngọc lúc này mới nhớ ra, không khí chợt trầm xuống. Nguyên Lam Anh nhìn thế nhàn nhạt nói:

"Không cần lui mà cha, con đã bảo con quyết định lấy Hàng tam thiếu gia rồi a. Mọi người ủng hộ con đúng không?"

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Anh nhi, mấy người kia theo bản năng gật đầu. Nguyên Lam Anh thấy kết quả như mong muốn thì cười nhẹ:

"Cha, nương, ca ca con về phòng đây a!" Nói rồi nàng quay người về phòng nghỉ ngơi. Vất vả a, đi nói chuyện phiếm với mấy

"bà lớn" hao tâm, tổn sức thật mà.

Hơn mười ngày sau, Hầu phủ - tam thiếu gia cầu hôn Nguyên đại tiểu thư. Hôn lễ của hai người được tổ chức vào mùa xuân năm sau, lúc ấy Lam Anh 17 tuổi, tức là còn hơn nửa năm nữa nàng phải tái giá a. Nguyên Lam Anh thấy thật mộng lung mà, tuổi này ở hiện đại đang học trung học, đang là tuổi ăn tuổi học đi. Mà giờ này nàng sắp phải xuất giá. Haizz cô đại thịnh hành tảo hôn mà.

Sính lễ của Hầu phủ vận chuyển vào Nguyên phủ thành hàng không dứt. Nào là vàng bạc châu báu, tơ lụa thượng hạng, đồ có giá trị liên thành,...Không biết bao nhiêu rương lớn, làm cho người ta hâm mộ không thôi.

Việc đó khiến cho cả kinh thành như bị dội một đợt bom nguyên tử. Trời ạ!

Nguyên tiểu thư nổi danh kinh thành ai mà không biết chứ. Nàng nổi tiếng hiếu thảo, là tiểu thư duy nhất xuống bếp nấu đồ ăn cho phụ mẫu. Nàng lương thiện, đối xử tốt, không đánh mắng người làm. Nàng tinh thông nữ công gia chánh, cầm, kỳ, thi, họa từ nhỏ, tài hoa hơn người. Nàng xứng danh đệ nhất tài nữ Hoàng Bắc quốc.

Còn tam thiếu gia Hầu phủ không phải ai cũng biết. Nghe nói, hán sinh ra đã không bình thường. Nghe nói, hán là ngốc tử. Nghe nói, hán bị câm. Nghe nói.....

Câu chuyện này được truyền đi với nhiều dị bản, mỗi bản đều không giống nhau. Haizz người cô đại không có thú vui gì ngoài tám chuyện a.

Nguyên phủ hiện tại đang rất bận rộn, mọi người đều làm việc chân không chạm đất. Đùa à? Chuyện của tiểu thư chính là đại sự trong Nguyên phủ. Huống hồ đây là chung thân cả đời của nàng, Nguyên phủ phải làm cho mở mảy mảy mặt mới được.

Nguyên Lam Anh tuy không quá bận nhưng cũng không rảnh. Nàng còn đang phải sắp xếp sính lễ a. Nhiều quá! Lần đầu tiên nàng được nhìn thấy nhiều châu báu như vậy, mở rộng tầm mắt nga. Tính tham tiền của nàng trời dậy, chuyện này nàng thành một tiểu phú bà rồi ý.

Nguyên phủ và Nguyên Lam Anh bận ở trong phủ, không biết rằng chuyện đính hôn cả kinh thành đều biết. Và nó đã trở thành câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu

Của dân chúng trong thành

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đại ca về

Nguyên phủ cho dù không thích mối hôn sự này nhưng lại không thể thay đổi được gì. Nguyên tiểu thư Nguyên Lam Anh vẫn phải lấy tam thiếu Hầu phủ Hàng Tư Nghiên nên trên dưới Nguyên phủ quyết định phải làm cho Lam Anh nở mày, nở mặt.

Nguyên gia nhị lão cảm thấy con gái mình thật uất ức mà. Nhưng chuyện này lại không thể xoay chuyển được, chưa kể thế lực Hầu phủ mà còn có cả Hoàng Đế, Thái Hậu ở trên nữa. Nguyên phủ muốn từ hôn? Năm mơ đi. Như vậy, cả hai vị quyết định phải làm cho Anh nhi mở mặt khi về nhà chồng. Đồ cưới của nàng được hai người chuẩn bị từ nhỏ, chỗ đó không phải ít. Hai người để hết những thứ quý giá Hầu phủ làm sính lễ để cho Anh nhi áp đầy hòm cùng với một số châu báu, nông trang của nguyên gia xuất ra nữa. Tổng vào cũng không phải lượng nhỏ đâu, đảm bảo nàng có mặt mũi khi về làm dâu Hầu phủ.

Nguyên Lam Ngọc tâm tình còn tệ hơn cha nương của hán. Haizz, chuyện của tiểu muội hán không có quyền quyết định nên hán chỉ có thể dốc sức chăm sóc, lo lắng cho tiểu muội trước khi xuất giá. Còn quà cưới hán tặng muội muội ư? Hán còn chưa nghĩ gia đâu. Thôi để sau tính vậy, còn mấy tháng

nữa cơ mà.

Cả phủ đều lo cho hôn sự của Nguyên Lam Anh nhưng nàng lại là người duy nhất trong phủ được nhàn nhả. Tại sao? Vì nàng sắp làm tân nương nha! Nhìn thấy cha nương vất vả, làm nữ nhi nàng rất xót cho hai người, nhưng khi nàng mở lời muốn giúp lại nhận được câu:

"Anh nhi a, con sắp làm tân nương tử nên không cần lo, mọi chuyện đã có cha, nương với ca ca con lo rồi". Sắp làm tân nương cũng phai vài tháng nữa nha. Nàng chán đến phát rầu thôi.

Sáng nay, Nguyên phủ vui như mở hội. Với lý do đại thiếu gia Nguyên Lam Thiên về kinh nhận chức. Hoàng Đế thấy công trạng và tài năng của Nguyên Lam Thiên đã phong chức: Nguyên Vũ Tướng Quân - tham gia thống lĩnh và huấn luyện quân đội trong kinh đô nhằm vào việc bảo vệ kinh thành - cơ quan đầu não của cả nước. Chức quan này thuộc võ quan hàng tứ phẩm. Hẳn chính là võ quan trẻ nhất triều đình làm chức tứ phẩm nga.

Nguyên Lam Thiên sau khi bái kiến Hoàng Đế và được phong chức hẳn vội cưỡi ngựa về phủ ngay. Hẳn thật nhớ mong cha nương và đệ muội nha. Nghe nói tiểu muội sắp xuất giá nên hẳn đã chuẩn bị rất nhiều sản vật, thổ sản quý hiếm từ biên ải về cho nàng. Hi vọng nàng sẽ thích quà hẳn chuẩn bị, cũng như nhân tâm ý của ca ca là hẳn đây.

Nguyên Lam thiên về đến cổng phủ đã thấy những gương mặt tưởng nhớ đã lâu lắm rồi. Hẳn vội xuống ngựa, chạy lại quỳ xuống thỉnh an cha, nương:

"Cha, nương! Hài nhi bất hiếu..." Lam thiên chưa nói hết câu thì nhị lão nguyên gia vội đỡ hẳn dậy. Nguyên phu nhân từ ái nói:

"Thiên nhi, con về là tốt rồi, đứng lên đi con." Nguyên lão gia cũng phụ họa:

"Tốt! Tốt! Về là tốt rồi."

Sau khi bái kiến cha mẹ xong Nguyên Lam Thiên quay về phía đệ muội. Hẳn đi đã lâu năm, đệ muội đã lớn không còn nhỏ nhắn, đáng yêu chạy theo gọi đại ca như ngày nào nữa. Ngọc nhi ra dáng thư sinh, ôn văn nhã nhặn, còn Anh nhi đã trở thành thiếu nữ xinh đẹp, thướt tha. Thoáng chốc hẳn cảm thấy hẳn đã già rồi mà.

Nguyên Ngọc và Nguyên Lam Anh nhìn thấy đại ca, trong lòng vui sướng không thôi, Nguyên Lam Ngọc còn đỡ, dù gì hẳn cũng là một thư sinh, văn nhân nho nhã. Còn Nguyên Lam Anh nàng nhìn thấy ánh mắt cung chiêu, sùng nịnh của đại ca thì chạy nhào vào lòng đại ca gọi:

"Đại ca, huynh đã về, muội với cả nhà nhớ huynh lắm!"

Nhìn khung cảnh gặp mặt của mấy người Nguyên gia, mọi người đều xúc động không thôi. Đúng là khó chia ly nhất chính là tình thân. Nguyên lão gia hôm nay thật vui mà, nhi tử lớn đã về, ông và thê tử không cần lo lắng nó nguy hiểm trùng trùng trên chiến trường nữa. Thấy cảnh như vậy ông cũng xúc động, nhưng thấy nhiều người nhìn như vậy, có cả thuộc hạ của Thiên nhi thì không hay cho lắm nên ông quay sang nói với mấy người kia:

"Được rồi! Mau vào trong phủ đi!"

Mấy người lúc này mới nhớ ra đây còn ở ngoài cổng, xấu hổ quá! Nhưng mà không sao đó là tình thân lâu ngày không gặp mà, ai dám nói gì sao? Đoàn người Nguyên gia cùng với đám thuộc hạ của Nguyên Lam Thiên trước sau kéo vào phủ.

Nguyên Lam thiên vui vẻ đi cùng người thân, một tay cầm tay muội muội, một tay đỡ mẩu thân. trong nhiều năm nay, chưa khi nào hẳn thấy vui vẻ như lúc này. Vào đến phòng khách người trong nhà cùng nhau nói chuyện phiếm, còn thuộc hạ của Lam thiên thì đã được an bài tốt rồi.

Trong lúc nói chuyện, Nguyên Lam Thiên thật trịnh trọng quay sang nói với Nguyên Lam Ngọc:

"Cảm ơn nhị đệ đã thay ta gánh vác trách nhiệm của Nguyên gia và phụng dưỡng cha nương, chần lo tiểu muội."

Nguyên Lam Ngọc thấy bản thân mình không có làm gì, là nhi tử Nguyên gia thì đó là việc hẳn phải làm:

"Đại ca, huynh nói gì vậy a? Chúng ta là người một nhà, đệ làm như vậy là lẽ đương nhiên."

"Nhị đệ nhà ta trưởng thành rồi nha"

"Đại ca không nhớ muội sao?"

"Nhớ nhớ chứ, Anh nhi bảo bố nhà ta ngoan nha, ha ha"

Tiếng nói cười vui vẻ vang vọng phòng khách Nguyên gia. Đó là không khí vui vẻ, hạnh phúc khi những người thân trong gia đình được gặp lại nhau, sau nhiều năm xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuyện vật trước thành thân

Sau khi Nguyên Lam Thiên về phủ, không khí ở Nguyên phủ vui hẳn lên. Điều này, đúng như Nguyên Lam Anh mong muốn. Nàng không muốn người thân mình phải lo lắng cho nàng, cho dù việc nàng làm là vì họ đi chăng nữa.

Nguyên Lam Thiên thật vui mừng khi được về kinh nhân chức, được ở cạnh chăm lo cho cha nương, được thấy đệ muội ngày càng trưởng thành hơn. Đặc biệt là thấy tiểu muội sức khỏe không còn như xưa nữa, nàng giờ rất hoạt bát, vui vẻ và đáng yêu. Hắn vui khi biết muội muội sắp xuất giá, trong thư cha nương cũng kể sơ qua cho nghe. Nhưng khi biết đối tượng mà tiểu muội kết hôn, hắn lại phát rầu mả. Anh nhi nhà hắn, xinh đẹp đáng yêu, tài hoa hơn người, xứng danh đệ nhất tài nữ kinh thành lại phải ủy khuất gả cho một tên gốc a. Cái này cũng chỉ trách Nguyên gia không có quyền lực như Hầu gia. Hàng Hầu Bắc quốc muốn kết thân dù không nể mặt họ cũng phải nhìn xem đẳng sau họ là ai nga? Huống chi lại là tứ hôn, không muốn mối hôn sự này cũng khó.

Nguyên Lam Thiên không biết làm gì hơn là yêu chiều tiểu muội hết mực, cái nàng muốn dù có trên trời hắn cũng cố tìm cho nàng a. Nhưng tiểu muội của hắn lại rất hiểu chuyện, hiểu thảo lại hay quan tâm đến hai ca ca. Còn hay tìm hiểu món ăn bồi dưỡng thân thể cho cha nương, chuyện đó làm hắn thật ghen tỵ. Bọn họ ở nhà thật tốt a. Được ở cạnh muội muội và được ăn vô vàn món ăn ngon và lạ từ nàng.

Buổi sáng ngày hôm nay, Nguyên Lam Nguyệt đi thỉnh an cha, nương thì thấy đại ca luyện công ở sân. Oa! Võ thuật cổ trang hơn hẳn võ thuật hiện đại nga. Huynh ấy có dùng kình công không mà bay như chim vậy? Đúng là phim cổ trang không có lừa người đi, nàng là tận mắt xem luyện công nha. Nàng ở hiện đại cũng có học triết quyền đạo, tuy chưa thông nhưng nàng nghĩ cũng có thể tự vệ. Đến hôm nay, thấy đại ca luyện công nàng thấy thật nực cười. Người ở đây nào là có kình công, nội công, khí công... Mấy đường võ của nàng thì làm gì được, gấp mấy cao thủ như đại ca thì có chết mất xác.

Thấy đại ca đang luyện công nàng không làm phiền huynh ấy mà ra ngồi ở đình viện bên cạnh đợi đại ca luyện công xong thì cùng đi thỉnh an cha nương.

Nguyên Lam Thiên luyện công buổi sáng xong, định đi thỉnh an cha nương thì hắn thấy tiểu muội yêu quý nhà mình đang mắt sáng như sao nhìn mình. Biết là tiểu muội xem hắn luyện công và đợi cùng đi thỉnh an cha nương, hắn rất vui nga, ở nhà thật tốt. Đôi khi Nguyên Lam Thiên thật ghen tỵ với tiểu đệ nhà mình, đệ ấy được ở gần cha nương, được nhìn thấy tiểu muội lớn lên. Đó là điều hắn ngay cả ngủ cũng mong ước đến, nhưng thân bất do kỉ, hắn là võ tướng phải trấn thủ biên quan, bảo vệ xã tắc.

Nguyên Lam Anh thấy đại ca luyện công xong, lại đứng ngây người, nàng không suy nghĩ gì nhiều vội chạy đến nhẹ giọng gọi:

"Đại ca, hình luyện công xong rồi a! Chúng ta cùng đi thỉnh an cha nương đi."

"Được, chúng ta đi mau, không cha nương đợi." Nguyên Lam Thiên sùng nịnh muội muội đáp.

Hai huynh muội vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Thật ra thì đa số là Nguyên Lam Anh hỏi chuyện của ca ca ở biên quan. Nàng thật tò mò nha, ở võ đại không được đi đâu cả thật là chán mả. Dù nàng ngày trước không có điều kiện đi du lịch nhiều nơi nhưng cũng có thể biết qua internet a. Còn ở đây, ngoài đi thăm hay nghe người ta kể lại ra thì không có cách nào biết a.

Hai người toáng chốc đã tới chỗ của Nguyên gia nhị lão.

"Chúng con thỉnh an cha, nương a"

"Ừ, mau ăn cơm đi, đồ ăn sắp nguội hết rồi" Nguyên phu nhân từ ái nói.

"Đại ca, Anh nhi hai người mau lên a" Nguyên Lam Ngọc tiện tay lấy ghế cho hai người.

Sau khi ăn xong, Nguyên Lam Ngọc vào cung đọc sách, Nguyên lão gia vào triều, Nguyên phu nhân bận chuẩn bị cho đại sự của nàng. Cả nhà chỉ còn nàng và đại ca là nhàn rỗi nhất. Đột nhiên, nàng nghĩ ra một chuyện, rồi quay sang nói với đại ca:

"Đại ca huynh dạy muội võ công được không ạ?"

Nguyên Lam Thiên ngạc nhiên tột độ, nhưng thấy vẻ mặt chờ mong của tiểu muội làm hắn không cưỡng lại được, chỉ biết sùng nịnh gật đầu đồng ý:

"Được, chỉ cần muội muốn thì ta sẽ dạy muội"

"Vâng vâng, cảm ơn đại ca, huynh là tốt nhất" Nguyên Lam Anh Vui sướng reo lên.

"Nhưng học võ cực lắm, muội làm được không? " Dù yêu chiều tiểu muội nhưng hắn vẫn phải hỏi lại, tiểu muội mệt mỏi thì không ai vui đâu.

"Được, muội làm được mả." Nguyên Lam Anh cam kết với ca ca.

Nói rồi Nguyên Lam Anh đi thay một bộ y phục khác, bộ này do nàng tự làm để luyện quyền với tập yoga ở trong phòng a. Giờ mới có cơ hội dùng đến.

Hai huynh muội bắt đầu học võ công từ cái cơ bản nhất là đứng tấn, sau đó học Ngũ hành quyền (đây là bộ quyền cơ bản nhất trong luyện công).

Nguyên Lam Thiên ban đầu chỉ định vui đùa với muội muội nhưng không ngờ hắn dạy nàng một buổi sáng hắn thay đổi suy nghĩ a. Tiểu muội nhà hắn học võ rất nhanh, đúng là kì tài. Thật ra những cái ca ca dạy Nguyên Lam Anh đều học rồi nên nàng mới nhanh như vậy, chứ không thì còn lâu a.

Nguyên gia nhị lão biết nữ nhi theo đại nhị tử học võ phòng thân định phản đối nhưng thấy ánh mắt long lanh vui vẻ của nàng làm cho thay đổi. Nàng muốn học thì học thôi, nghĩ làm gì nhiều, tân nương sắp xuất giá thì sao? Nàng vui là được mà.

Nguyên Lam Ngọc thấy vậy cũng muốn theo học. Nhưng hấn tử bé đọc sách nào tiếp xúc với võ bao giờ, nên học cực kỳ chậm và được đại ca giao cho một vị thị vệ cao thủ dạy.

Còn Nguyên Lam Anh thì rất vui vẻ, giờ nàng học võ quang minh chính đại không phải giấu diếm nữa. Còn được đại ca thủ như đại ca dạy cho nên ngày càng tiến bộ. Cuộc sống của nàng từ đó đã thêm vào hai chữ "luyện công".

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thành thân

Nguyên Lam Anh theo đại ca chăm chỉ luyện võ. Nàng không chỉ học ngoại công mà còn được học cả nội công, khí công, khinh công. Mỗi thứ nàng học một ít để phòng thân và nàng tâm đắc nhất, thích học nhất là khinh công, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách. Nếu có chuyện gì thì nàng nhanh chân chạy thể là an toàn nhất, haha.

Nguyên Lam Thiên rất vui khi được dạy tiểu muội học võ, nàng dù học mấy tháng cũng ngang với người khác học mấy năm rồi. Nàng tư chất thông minh, nghe một vài lần là hiểu, khẩu quyết nội công ngày trước hấn phải học trong một ngày một đêm mà nàng học có gần một ngày là thuộc lâu, chỉ tiếc là thân thể nữ nhân vốn yếu với lại nàng hay ốm từ nhỏ nên không thể thành cao thủ được. Hấn thật nghĩ rằng nếu tiểu muội hấn mà là nam nhi thì có lẽ sự nghiệp của nàng hơn hấn bây giờ rồi.

Sắp đến ngày Nguyên Lam Anh thành thân, cả Nguyên phủ còn bận rộn hơn nữa và nàng cũng dừng lại công việc học võ với ca ca. Nhưng để không quên, làm cho cơ thể khỏe hơn thì ngày nào nàng cũng đánh quyền buổi sáng sớm và tu luyện nội công trước khi đi ngủ. Bây giờ, nàng thấy thật vui vẻ, nàng có thể cảm nhận được nội công của mình rồi. Nữ nhân sắp xuất giá bắt buộc phải theo giá y, nhưng nàng thì không a. Do Nguyên phu nhân đau lòng nữ nhi nên đã mở tú nương tốt nhất kinh thành may giá y cho nàng. Nguyên Lam Anh biết chuyện này liền tỏ phảo nhẹ nhõm, nàng tuy theo đẹp nhưng mà nàng lười lắm, với lại so với chuyện theo thì nàng thích học võ hơn nhiều.

Ngày mai là ngày Nguyên Lam Anh xuất giá, Nguyên phủ từ sớm nay đã tắt bật quét tước trang hoàng lại phủ tạo thành một bầu không khí thật náo nhiệt. Cả phủ chắc chỉ có Nguyên Lam Anh là nhàn rỗi nhất. Nàng chỉ phải ở trong phòng ăn, chơi, ngủ, ngồi thiền luyện công, tập yoga. Tại vì theo truyền thống tân nương sắp gả k được gặp người ngoài nên nàng lại được vui vẻ ở trong phòng nha.

Trái ngược với Nguyên Lam Anh nhàn nhã là Nguyên gia nhị lão và huynh đệ Nguyên Lam Thiên bận đến mức chân không chạm đất được. Nguyên lão gia quan văn nhậm phẩm, Nguyên Lam Thiên quan võ tứ phẩm, còn Nguyên Lam Ngọc là người Hoàng đế chọn để đọc sách cùng Thái tử tuy hiện giờ chỉ là một tú tài, nhưng sau này kiểu gì chả đường quan trường rộng mở. Nguyên gia như vậy bảo sao đám quan nhỏ, những thương gia lớn trong kinh thành không nịnh bợ cho được. Quà mừng Nguyên gia nhận được đếm không xuể. Làm cho Nguyên Lam Ngọc nhận mỗi cả tay, may mà hấn tranh thủ học chút công phu không thì tay hấn gãy mất a~~

Ngày mai xuất giá nên tối hôm nay Nguyên phu nhân muốn ngủ cùng nữ nhi, bà còn có một số việc cần dặn dò cho riêng nàng. Đợi nữ nhi thay xiêm y nằm xuống giường xong, hai người bói chuyện phiếm một lát. Thực ra nó chuyện là do Nguyên phu nhân nói nào là kinh nghiệm quản gia, nào là cách ứng xử bên nhà chồng.... Bà nói làm Nguyên Lam Anh buồn ngủ dễ sợ, nàng đang sắp đi vào mộng đẹp thì nghe nương nói:

"Anh nhi a, chuyện đó...ừ cũng hơi đau... con cố nhịn một chút là không sao cả. Đừng sợ, lần sau sẽ không...không..như thế đâu!" Nguyên phu nhân mặt đỏ bừng, bà thật ngượng ngùng mà, bà lại phải dạy nữ nhi chuyện xấu hổ đó, dù không biết chàng hiền tể tướng kia có biết hay không. Nhưng để tốt cho nữ nhi, bà đành phải mặt dày dạy a.

Nguyên Lam Anh sùng sốt tỉnh cả ngủ, ra là nương muốn "giáo dục giới tính" cho nàng a. Nương của con ơi, người không biết con ngày xưa đọc truyện h, xem phim người lớn, ngay cả mạnh bạo hơn con còn thấy rồi, ngài dạy con vậy không thấm gì a.

Thấy nương có vẻ sốt ruột nàng chỉ biết nhẹ giọng: "Vâng a nương."

"Con ngủ đi, mai phải dậy sớm đấy." Nguyên phu nhân nhắc nhở nữ nhi bảo bói.

"Vâng, nương ngủ ngon"

Hai người im lặng rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Lam Anh bị lôi dậy thật sớm chải đầu, trang điểm, thay y phục trong mơ màng. Đến khi tới trước mặt cha nương nàng mới hoàn hồn, nay là ngày nàng thành thân nga. Nghe tiếng kèn trống rước dâu từ Hầu phủ đã tới cửa và theo chỉ định của bà mối Nguyên Lam Anh được đại ca công ra kiệu hoa.

"Khởi kiện". Tiếng bà mồi the the vang lên, kệu hoa được đưa từ từ về Hàu Phủ.

Nguyên Lam Anh ngồi trong kệu tầm gần một canh giờ thì kệu hoa đến Hàu phủ.

Theo lời chỉ dẫn của bà mồi, nàng cảm lựa đồ cùng với tân lang thực hiện nghi lễ thành thân.

Ban đầu là bước qua chậu than, sau đó vào chính sảnh bái đường theo chỉ dẫn của người chủ hôn:

"Nhất bái thiên địa"

"Nhị bái cao đường"

"Phu thê giao bái"

"Đưa vào động phòng"

Cuối cùng cũng xong, Nguyên Lam Anh rất mệt a, nàng sáng nay mới ăn chút điểm tâm thôi, lại đi nhiều vậy, mệt không chịu được nữa. Rồi nàng được đỡ vào tân phòng, đến khi ngồi xuống giường rồi nàng mới cảm thấy đỡ mệt. Thành thân đúng là công việc mệt nhọc, may mà nàng chỉ làm một lần trong đời

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đêm tân hôn

Sau khi bái đường xong, Nguyên Lam Anh được đưa vào tân phòng theo chỉ dẫn của hỉ bà. Nha hoàn đỡ nàng ngồi vào tân giường, rồi tất cả kéo ra ngoài hết. Nguyên Lam Anh ngồi ở trên giường, nàng nghe thấy trong phòng không một tiếng động đoán là mọi người đã ra ngoài hết rồi đi. Nàng cũng không chờ mong phu quân ngốc chưa thấy mặt kia có thể mở khăn che đầu ra cho nàng, nên nàng nhẹ nhàng lật khăn che đầu ra.

Đập vào mắt nàng là một dáng người thon dài, có vẻ gầy gầy hỉ phục của tân lang đang ngồi ở bàn trà nhìn chăm chăm nàng. A, đây chắc là phu quân ngốc trong truyền thuyết nhỉ? Đúng rồi, hôm nay chỉ có hỉ mới mặc hỉ phục thôi a. Ừ ngốc nhưng đẹp trai cũng được. Chắc chắn, nhìn làn da kia, trắng hồng rạng rỡ, ở hiện đại con gái tồn cả đồng tiền cũng khó có được a.

Nàng thấy chàng ngồi ngơ ra nhìn mình thì trong đầu đột nhiên nghĩ ra một ý nghĩ to gan:" Minh nhật được một đại mỹ nam a, phải đào tạo thành một tiểu bạch kiểm mới được." He he hình như nàng rất háo sắc a?

Bốn mắt nhìn nhau một lúc thì Nguyên Lam Anh cảm thấy khát nước nên nàng đi lại gần chỗ chàng, lấy một chiếc ghế ngồi bên cạnh rót trà uống, nàng không quên rót cho tân phu quân lần đầu gặp mặt này một chén. Nhưng chàng lại không uống, chỉ nhìn chăm chăm nàng, nàng thật đau đầu mà, nhìn nàng như vậy dù da mặt nàng có dày như tường thành thì nàng cũng ngượng ngùng a. Không khí cực kì trầm mặc và xấu hổ, Nguyên Lam Anh muốn phá vỡ không khí này liền quay sang với Hằng Tư Nghiên nói:

"Chào chàng, chàng là Hằng Tư Nghiên phải không? Thiếp là Nguyên Lam Anh từ nay sẽ là thê tử của chàng, chàng cứ gọi thiếp Anh nhi là được a."

Nguyên Lam Anh giới thiệu, haizz cô đại thật là, đến lúc cưới nhau mới được thấy mặt nhau, mọi việc đều theo phụ mẫu thật không tốt nha. Nàng chỉ đơn giản giới thiệu và nàng cũng không nghĩ sẽ có câu trả lời, nghe nói phu quân ngốc ngếch và không nói được a.

"Anh... nhi." A, Nguyên Lam Anh trở mặt ra nhìn, chàng nói được à, không phải bị câm sao?

"Tốt lắm, chàng cứ gọi thiếp là Anh nhi đi, thiếp gọi chàng là Tư Nghiên nhé!" Lam Anh đáp lại lời nói của hỉ, đúng là không thể tin được câu "nghe người ta nói" mà.

Lần này thì không có câu trả lời, không phải là chỉ biết nói hai chữ "Anh nhi" tên của nàng đó chứ? Thôi kệ đi, giờ phải làm nốt thủ tục thành hôn, uống rượu giao bôi nhĩ. Nàng rót hai chén rượu để vào tay chàng rồi chính cho tay hai người đứng tư thế uống rượu giao bôi. Nàng kê chén vào miệng rồi uống cạn chén, bên cạnh cũng vang lên tiếng "ực", hai người đã làm xong rồi đi.

Hằng Tư Nghiên thấy rất là lạ, hôm qua chàng đi ngủ rồi lão gia già lâu lắm rồi mới đến tìm bảo chàng sắp có thê tử. Thê tử là gì chàng không có biết a? Nhưng lão gia già ấy bảo chàng nghe lời nàng là tốt rồi. Chàng đã đồng ý với người, lão gia già nói không bao giờ sai, chàng rất nghe lời lão. Từ nhỏ tới giờ chỉ có lão gia già ấy làm bạn, nói chuyện với chàng, nhưng chàng chỉ thỉnh thoảng gặp lão gia già lúc đang ngủ. Lần nào gặp cũng chỉ có lão gia già nói hỉ chỉ ngồi nghe thôi. Lần này người còn nói sẽ không đến tìm chàng nữa vì chàng sau này sẽ rất tốt, rất vui về a.

Hôm nay, mới sáng sớm đã có người gọi Hằng Tư Nghiên dậy và đòi y phục sắc sỡ cho chàng. Lão gia già bảo chàng hôm nay sẽ gặp nàng nên hỉ rất nghe lời và làm theo mấy cái hành động kì quái a. Nào là cầm dải màu đỏ, rồi dắt người chòm đầu, rồi cúi lạy mấy cái cuối cùng thì về phòng a.

Khi nàng bỏ khăn trùm đầu ra, oa! nàng còn xinh đẹp hơn thần tiên tỷ tỷ nhà bằng hữu lão gia gia, da nàng trắng hồng, đôi mắt sáng như vì sao trên trời, nàng cũng nhì lại hân. Nàng cười rộ lên thật dễ nhìn, thật xinh đẹp a. Nàng ngắm một lúc rồi ra nói cái gì mà chàng không hiểu lắm, nhưng chàng biết nàng là thê tử mà lão gia gia bảo, nàng là "Anh nhi".

Trước đây chàng không biết mở miệng sao ra sao, người khác nói chàng có thể nghe được, mà lại không thể nói được. Nhưng khi nghe giọng êm ái của nàng, chàng liền bắt trước nàng nói lại. Thấy mình mở miệng nàng cười thật xinh đẹp a. Sau đó, nàng rót gì đó đưa cho chàng và làm động tác kì quái gì đó, thấy nàng uống, chàng cũng làm theo, ừ cái này cay nồng, khó uống mà cha với ca ca hay uống a.

Nguyên Lam Anh thấy thủ tục lý thuyết cơ bản đã xong, còn thực hành thì thôi đi. Về cơ bản nàng giờ vẫn còn nhỏ, mới 17 thôi, còn chàng ngốc kia tuy 20 tuổi nhưng nhìn thế kia chắc không hiểu đâu. Như vậy, nên nàng quyết định đi ngủ, nàng thay y phục rườm rà ra, mặc bộ quần áo ngủ rồi lên giường nằm. Chết quên, còn hầu hạ phu quân nữa, nàng lại xuống giường đi ra chỗ tướng công ngốc giúp hân thay y phục a.

"Tư Nghiên, chàng đứng dậy để thiếp giúp chàng thay y phục". May mắn là hân phối hợp nên thay rất nhanh. Sau đó nàng lấy khăn giúp hân lau tay với lau mặt.

Xong xuôi, nàng thờ phào, may mắn là chàng phối hợp a:

"Xong rồi, chúng ta đi nghỉ thôi." Nghe cứ như mờ ám kiểu gì ấy, nàng xấu hổ vội đi lên giường nằm và không quên chừa lại một nửa giường cho tân tướng công, nàng đây là rất biết điều đi.

Hàng Tư Nghiên thấy nàng lên giường nằm liền đi theo nằm xuống cạnh nàng, thấy chàng như vậy, nàng ngọt ngào nói "Chàng ngủ ngon". A, Anh nhi thật thơm a, ngủ thật dễ chịu, thế là chàng quay sang ôm luôn nàng nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Nguyên Lam Anh ngạc nhiên a, ban đầu tưởng chàng định động phòng nàng hết hồn a. May quá, chàng không làm gì, giờ nghe tiếng hít thở đều đều nàng biết chàng ngủ rồi. Haizz, nàng còn chưa chuẩn bị kĩ đâu, nghe nói lần đầu đau kinh khủng a. Thôi kệ đi a, nàng mệt mỏi dựa vào lòng chàng ngủ ngon lành.

Trong phòng nến long phụng vẫn đang cháy dần dần, làm nổi bật hai người đang ôm nhau ngủ trên giường. Còn ở ngoài cửa phòng có hai bóng người vang lên những tiếng thì thầm:

"Lão gia, như vậy được không a?"

"Có hi vọng, nàng yên tâm đi"

Sau đó hai bóng người từ từ ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Sau tân hôn

Buổi sớm chim hót líu lo, Nguyên Lam Anh theo đồng hồ sinh học tỉnh lại. A, sao trên giường nàng lại có người? Suýt quên nàng vừa mới thành thân, nên ngủ chung với chàng là đương nhiên a. May mà nàng tỉnh nhanh, nếu không đập bay chàng xuống giường thì toi. Nàng không muốn trở thành ác phụ, sau đêm tân hôn ám sát phu quân đâu.

Nàng đang không biết làm thế nào để thoát khỏi cái ôm mà không làm Tư Nghiên tỉnh lại thì chàng đã mở đôi mắt mông lung, ngái ngủ ra nhìn nàng. Manh a, chàng như con mèo con, đáng yêu cực kỳ. Cầm lòng không được nàng đưa tay lên xoa đầu chàng, tóc mềm mượt a, lại còn dài nữa chứ, hi hi.

"Tư nghiên, buổi sáng tốt lành!" Nguyên Lam Anh chúc một câu coi như chào buổi sáng với tân phu quân a. Nàng sau này muốn sống cuộc sống sâu gạo phải nhờ cậy vào chàng nha.

Hàng Tư Nghiên thấy nàng cười hiền và nói mấy câu gì đấy, chàng không hiểu a. Nhưng nàng tâm tình rất tốt và không có ác ý với chàng đi. Vui quá, chàng nghĩ đến nàng không muốn ở bên, chơi với chàng, để chàng ôm ngủ thì ngực chàng bị sao sao a.

"Anh nhi." Chàng chỉ nói được mỗi câu này, nhưng Nguyên Lam Anh cũng khá hài lòng rồi.

"Tư Nghiên chúng ta dậy đi thỉnh an công công (cha chồng) và bà bà (mẹ chồng) đi a.". Nói rồi nàng nhấc tay chàng ra khỏi người, xuống giường lau loát mặc y phục vào. Xong xuôi nàng đi ra tủ chọn y phục cho chàng, tủ thật nhiều đồ a, toàn là tơ lụa quý giá, mặc vào chỉ có mát mùa hè ấm mùa đông thôi. Nhà quý tộc phải khác a. Nàng lấy một bộ lam nhạt rồi giúp chàng thay y phục. Nhìn chàng mặc bộ lam nhạt, ngoài khoác áo dài lam đậm nhí đặc biệt khí chất nha. Trong lòng nàng thấy ần ần tự hào a, soái ca như vậy là tướng công của nàng, haha vui nha, kiếp trước nàng còn chưa có bạn trai đâu đấy.

Hai người thay y phục xong xuôi thì hạ bệnh cho nha hoàn tiến vào hầu hạ. Vì Hàng Tư Nghiên bài xích người ngoài nên bình thường là Hàng phu nhân, hay nhũ mẫu của hân đến, nhưng bây giờ có nàng rồi thì khác a. Nha hoàn tiến vào đa số đều là nha hoàn hồi môn của Lam Anh, tất nhiên phải có tiêu y

a.

"Tiểu thư,... A không, mời tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân rửa mặt ạ." Tiểu y, nói xong đứng sang bên cạnh, tiểu thư nàng không thích hầu hạ quá đê.

"Ừ, các người ra ngoài hết đi, tướg công để ta hầu hạ được rồi." Nha hoàn bà vú nghe vậy đều ngạc nhiên, không lẽ tam thiếu phu nhân lại bài xích người hầu như tam thiếu gia sao? Nhưng nghe nàng nói vậy họ đều lần lượt đi ra ngoài.

Hai người đánh răng bằng cành liễu và súc miệng nước muối loãng xong thì đi ra ngoài, còn phòng thì để người hầu dọn, làm chủ tử thật tốt đi.

Nguyên Lam Anh gọi một nha hoàn Hầu phủ dẫn nàng đi thỉnh an công công bà bà. Nàng không muốn đi chút nào a, nhưng con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng mà nàng xinh đẹp như này thì lo gì. Thực ra thì cuộc gặp mặt này thành công rực rỡ rồi, ai bảo nàng được vị tam thiếu gia "hộ tống" đi chứ.

Hầu gia và Hầu phu nhân ngồi trên vị trí chủ tọa thấy bóng dáng nhỏ nhắn, xinh đẹp đứng cạnh con trai mình, quan trọng hơn là tay con trai nắm chặt tay nàng không buông a. Như vậy, làm cho hai ông bà cười như nở hoa a.

"Con dâu gặp qua cha, gặp qua nương ả!" Nguyên Lam Anh quỳ xuống, mà Hàng Tư Nghiên đang nắm chặt tay nàng đương nhiên cũng thuận theo nàng quỳ cùng a.

"Con dâu kính dâng trà phúc thọ cha nương, mong cha nương phúc đức sâu dày, thọ lộc lâu dài, mãi mãi hạnh phúc, trẻ mãi không già."

"Tốt lắm!" Hầu gia lớn tiếng khen ngợi, thưởng cho nàng hai bao lì xì đỏ lớn, còn Hầu phu nhân thì đến đỡ hai người đứng dậy.

"Con là Anh nhi phải không? Tốt, tốt lắm, sau này phải nhờ cậy con chăm sóc Nghiên nhi a." Hầu phu nhân xúc động nói.

"Việc con dâu nên làm a." Lam Anh lễ phép đáp lại.

Sau khi dâng trà cha mẹ chồng xong, nàng đi thỉnh an nhị ca - Hàng Tư Thư và nhị tẩu Lâm Vũ Vũ:

"Thiếp thân gặp qua nhị bá, nhị tẩu a!"

Lâm Vũ Vũ cười hi hi đáp lại nàng "Gặp qua đệ muội." rồi tặng hai bao lì xì lớn nữa. Nguyên Lam Anh cảm thấy vị nhị tẩu này rất đáng yêu đi, nhìn rất đơn thuần, chắc sẽ dễ ở chung a.

Sở dĩ chỉ thỉnh an nhị ca nhị tẩu mà không nhắc đến đại ca đại tẩu, vì đại ca - Hàng Tư Uy và đại tẩu Lục La đang ở biên cương. Hàng Tư Uy là đại nguyên soái của Hoàng Bắc quốc, chính là cấp trên của đại ca Nguyên Lam Thiên a, còn Lục La là nữ nhân duy nhất được theo quân vì nàng cũng có tài thao lược.

Làm xong thủ tục ra mắt nhà chồng, Nguyên Lam Anh cùng với nhị lão Hầu gia và phu phụ Hàng Tư Thư đi dùng cơm sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Việc vặt sau tân hôn

Bữa cơm sáng này ai cũng mang theo tâm trạng vui vẻ. Hai ông bà Hầu gia và Hầu phu nhân thì vui khỏi nói, Nghiên nhi nhà bọn họ cuối cùng cũng thành gia lập thất. Hai người và cả Hầu phủ đều thương yêu nhất Hàng tư Nghiên a. Thấy chàng khi thành thân không những bài xích bọn họ còn chịu đi gặp và ăn cơm sáng với mọi người, như vậy thật vui a. Công lao này chắc là nhờ con dâu phúc khí Nguyên Lam Anh đi.

Khi cả nhà ngồi vào bàn bắt đầu ăn cơm, Hầu phu nhân hiền từ nói:

"Anh nhi con mới đến Hầu phủ nếu có chuyện gì có thể đi hỏi ta hoặc Vũ nhi. Con ngàn vạn lần đừng để mình chịu uất ức a!"

"Đệ muội có gì cứ đi tìm ta, không thì sau nữa ta dẫn muội đi làm quen với phủ a?" Lâm Vũ Vũ hào sảng nói, nàng thực thích vị đệ muội ngọt ngào dễ thương này nha!

Nguyên Lam Anh lịch sự cảm ơn:

"Con cảm ơn nương, muội cảm ơn nhị tẩu!"

Mọi người vui vẻ dùng cơm, Nguyên Lam Anh vừa dùng cơm vừa lấy thức ăn vào trong bát của Hàng Tư Nghiên, chàng ngoan ngoãn ăn nó làm cả nhà sùng sốt. Nghiên nhi chắc chắn thích Anh nhi a, mới ngày đầu hai người đã như vậy rồi, họ cũng an tâm được phần nào a.

Hàng Tư Nghiên ăn mới có một ít cháo cùng thức ăn rồi dùng đũa, cả nhà đều thấy đó là bình thường vì mọi khi chàng còn ăn ít hơn ấy. Nhưng mà

Nguyên Lam Anh lại khác, sức ăn của thanh niên gì mà yếu hơn cả của nàng, thế sao mà khỏe được. Soái ca, tiểu thụ của nàng a, không thể để yếu thành bệnh được. Nghĩ là làm, nàng lấy một ít rau với thịt đặt vào bát chàng nhẹ giọng dụ dỗ:

"Tư Nghiên! Chàng ăn thêm một chút a, được không" Nàng nói có bao nhiêu ngọt ngào cùng sùng nịnh, mắt nàng nhìn thẳng vào mắt chàng. Hi vọng chàng có thể nghe hiểu nàng nói.

Hàng Tư Nghiên nhìn vào mắt nàng, rồi nói:

"Anh nhì"

"Loảng Xoảng", "cách" tiếng bát com rơi xuống đất và tiếng đĩa rơi xuống mâm vang lên. Cả nhà sùng sốt rồi vui sướng, Nghiên nhì nói, chàng không có bị cảm a. Từ nay ai dám nói tam thiếu gia Hầu phủ bị cảm thì không được tha cho kẻ đó.

Hầu lão gia và Hầu phu nhân vui sướng hồng rồi, đúng là đại hỷ a, nàng dâu vừa mới rước về, nhì từ liền nói được. Đúng là thần phạt phù hộ, không uổng công hai ông bà vất vả đi cầu Hoàng Đế tứ hôn a. Nếu không phải là lời của cao tăng của Hưng Quốc Tự nói thì Nghiên nhì nhà họ sao dám cầu hôn Đế nhất tài nữ của kinh thành chứ.

"Nghiên nhì, con gọi nương nào!" Hầu phu nhân nhẹ giọng dụ dỗ, nhưng chàng không có để vào tai, Hầu lão gia thì nghiêng đầu mong ngóng, con mau gọi nương đi rồi còn gọi cha chứ. Khổ thân hai ông bà, nhì từ 20 tuổi rồi mà chưa có gọi cha, nương.

Hàng Tư Thư cũng vui không kém đi, chắc chắn bệnh của tam đệ sẽ chữa được, cha nương sẽ không cần lo lắng nữa. Hắn cùng với thê tử mình chỉ biết vui mừng nói chúc mừng a.

Không khí rất vui vẻ náo nhiệt như vậy nhưng Hàng Tư Nghiên lại không thích. Chàng nắm tay Anh nhì rồi đi về phòng. Mấy người kia nói cái gì a? chàng đâu hiểu.

Nguyên Lam Anh cảm thấy bó tay với phu quân gốc nhà mình rồi. Cha nương, cùng ca ca tẩu tẩu đang mong ngóng chàng nói chuyện mà chàng lại bỏ đi, nàng chỉ biết vội nói tạm biệt cả nhà thôi, ai bảo chàng nắm tay nàng kéo đi a!

Hàng Tư Nghiên kéo nàng về viện của mình, bây giờ nàng mới chú ý tên viện là "Tam Tư Viện". Hai người vào phòng rồi ngồi xuống bàn trà, nhưng mà chàng không có nói gì, Nguyên Lam Anh cũng mặc kệ, chàng tự nhiên lại lòi ta về phòng làm gì không biết nữa. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, thì tiểu Y chạy vào báo:

"Tiểu thư! Hầu phu nhân và Nhị thiếu phu nhân đến a"

Ách, Hai người đến làm gì a? Không phải đến rủ đi chơi chứ? Cứ ra xem thế nào đi.

"Nương, nhị tẩu, Hai người đến tìm con có việc gì a?" Nguyên Lam Anh mời hai người họ vào phòng khách, quay ra kêu tiểu Y đi pha trà.

Hầu phu nhân rất vui khi nghe nhì từ nói chuyện, nhưng mà con trai bà không thích đồng người nên bà đi tìm tân phu thê họ vậy. Biết đâu bà lại có thể nghe nhì từ gọi tiếng "nương" thì sao?

"Nương sợ con không quen nên cùng với tiểu Vũ đến thăm hai đứa."

"Vâng, con cảm ơn nương, cảm ơn nhị tẩu." Nguyên Lam Anh nhẹ giọng cảm tạ hai người.

Ba người ngồi nói chuyện rất hài hòa, còn Hàng Tư Nghiên chỉ ngồi bên cạnh nàng im lặng, không có biểu tình gì trông y như người mất hồn vậy.

Ngồi nói chuyện một lúc lâu, Hầu phu nhân cùng Lâm Vũ Vũ cáo từ. Nguyên Lam Anh cảm thấy có mẹ chồng và chị dâu như vậy cũng không tệ đi.

Nàng thấy tướng công gốc nhà mình sáng nay ăn rất ít nên quyết định tự mình xuống bếp nấu cho chàng ăn. Ý nghĩ quan tâm như vậy ngay cả nàng cũng không hề biết chàng gốc kia đã vào tâm trí của nàng rồi. Nàng xuống bếp làm cho nha hoàn, đầu bếp ở viện tam thiếu Hầu phủ loạn rồi. Họ có phải nấu rất tệ không, mà làm tam thiếu phu nhân phải tự mình xuống bếp vậy?

Tin tức này truyền đến tai Hầu phu nhân, ban đầu bà thật ngạc nhiên mà, nhưng như vậy rất tốt không phải sao? Nghe nói nàng khi còn ở Nguyên phủ đều thường xuyên xuống bếp nấu cho người nhà ăn. Giờ nàng muốn tự tay nấu cho Nghiên nhì ăn, như thế không phải nàng đã coi Nghiên nhì là phu quân mình rồi hay sao? Chuyện tốt, đúng là chuyện tốt mà. Hầu phu nhân mang theo tâm trạng vui vẻ đi đến "Tam Tư Viện".

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lại mặt (1)

Nguyên Lam Anh mới đến Hầu phủ được mấy bữa mà nàng đã mang làn gió mới đến cho cả phủ. Đặc biệt là Tam Tư Viện của Hàng Tư Nghiên. Nàng mau chóng trở thành nhân vật chính trong câu chuyện của mọi người trong phủ.

Nhị lão Hầu gia: "Anh nhi đúng là phúc khí của nhà ta mà, nàng vừa đến đã làm Nghiên nhi nói chuyện được. Nghiên nhi có hi vọng rồi."

Lâm Vũ Vũ: "Tam đệ muội nghĩ ra mấy món thật ngon a, ngự trù ở trong cung cũng chưa chắc làm ngon như vậy."

Hàng Tư Thư: "Ta thấy tam đệ muội cũng là người tốt. Hi vọng nàng sẽ đối tốt với tam đệ."

Hạ nhân Tam Tư Viện: "Tam thiếu phu nhân thật tốt a, nàng ấy dạy đầu bếp nấu đồ ăn ngon và còn ban mỹ vị cho chúng ta nữa."

Hạ nhân Hầu phủ: "Nghe nói tam thiếu phu nhân tốt a, ta cũng muốn hầu hạ Tam Tư Viện, ở đó có đồ ăn ngon a."

Nguyên Lam Anh thật sự không biết chút nào về chuyện mình mới thành "nhân vật nổi tiếng", nàng còn bận nghĩ ra món mới để vỗ béo "tiểu thụ nhà nàng" đây này, chàng gầy quá đi mất.

Mấy ngày trôi qua rất mau. Hôm nay, là ngày Nguyên Lam Anh về nhà mẹ đẻ lại mặt. Với một gia đình bình thường thì lễ lại mặt rất đơn giản a, nhà nghèo thì ít lương thực và thịt, nhà giàu thì thêm ít lễ vật, còn nếu là quan lại bình thường thì thêm ít vàng bạc làm lễ vật. Nhưng Hầu phủ thì lại khác nha.

Lễ lại mặt của Nguyên Lam Anh được Hầu phu nhân và nhị tẩu Lâm Vũ Vũ đích thân lo liệu. Họ dù mới tiếp xúc với nàng không lâu nhưng ai cũng yêu quý nàng nha. Đặc biệt là nàng còn làm cho Hàng tam thiếu thốt ra "lời vàng ngọc", mặc dù chàng chỉ nói được hai từ "Anh nhi" cũng làm cho Hầu phủ vui vẻ không thôi. Cứ từ từ, ban đầu nói được hai chữ về sau sẽ nói được hết a, kẻ nào còn dám nói Hầu tam thiếu bị câm nữa. Ai nói? Giết không tha.

Phu thê son Nguyên Lam Anh và Hàng Tư Nghiên cáo biệt Hầu gia cùng Hầu phu nhân để về Nguyên gia lại mặt:

"Cha nương, chúng con xin phép a." Thật ra thì có mỗi Nguyên Lam Anh nói, còn về phía vị Hàng tam thiếu kia? Chàng còn "chưa biết nói" đâu nha.

"Ừ! Các con đi đường cẩn thận, có gì thì cứ nói với Thát tiểu quân là được." Hầu phu nhân từ ái dặn dò.

A, Thát tiểu quân? À đúng rồi, đó là vị quản lý công việc ở Tam Tư viện, nàng còn có việc thương lượng với ông ấy đó, thôi để sau đi. Nàng không dám nghĩ nhiều vội đáp: "Vâng, con cảm ơn cha nương a."

Phu thê Nguyên Lam Anh cùng nhau ra nơi xe ngựa đã đợi sẵn. Đến đây, nàng giật giật khóe miệng. Trời ạ! Chi là lại mặt thôi làm gì đến mức khoa trương vậy? Xe ngựa mang ký hiệu hoàng gia thì không nói rồi, dù gì phu quân gốc nhà nàng cũng là hoàng thân quốc thích. Nhưng mà, nàng không muốn khác người đâu.

Có ai lại mặt mà mang nhiều lễ vật không khác gì ăn hỏi, thậm chí là hơn không?

Có ai lại mặt mà mang hộ vệ nhiều như đi đánh trận không?

....

Thôi kệ đi, Hầu phủ là phải khác nha. Người ta là danh gia vọng tộc, quyền lực dưới một người trên vạn người, lại là hoàng thân quốc thích nữa. Như vậy là bình thường nha.

Hai người ngồi trong xe ngựa xa hoa đi trước một hàng xe lễ vật đi thẳng về hướng Nguyên phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hải hòa

Bữa cơm sáng này ai cũng mang theo tâm trạng vui vẻ. Hai ông bà Hầu gia và Hầu phu nhân thì vui khỏi nói, Nghiên nhi nhà bọn họ cuối cùng cũng thành gia lập thất. Hai người và cả Hầu phủ đều thương yêu nhất Hàng Tư Nghiên. Thấy chàng khi thành thân không những không bài xích bọn họ còn chịu đi gặp và ăn cơm sáng với mọi người, như vậy thật vui vẻ. Công lao này chắc chắn là nhờ con dâu phúc khí Nguyên Lam Anh rồi.

Khi cả nhà ngồi vào bàn bắt đầu ăn cơm, Hầu phu nhân hiền từ nói:

- Anh nhi con mới đến Hầu phủ nếu có chuyện gì khó khăn có thể đi hỏi ta hoặc Vũ nhi. Con ngàn vạn lần đừng để mình chịu uất ức!

- Đệ muội có gì cứ đi tìm ta, không thì sau nữa ta dẫn muội đi làm quen với phủ a? - Lâm Vũ Vũ hào sảng nói, nàng thực thích vị đệ muội xinh đẹp ngọt ngào dễ thương này!

- Con cảm ơn nương, muội cảm ơn nhị tẩu! - Nguyên Lam Anh thấy vui vẻ, cười nhẹ nhàng cảm ơn.

Mọi người vui vẻ dùng bữa sáng, Nguyên Lam Anh vừa dùng bữa vừa lấy thức ăn vào trong bát của Hằng Tư Nghiên, chàng ngoan ngoãn ăn nó làm cả nhà sùng sốt. Nghiên nhi chắc chắn thích Anh nhi, mới ngày đầu hai người đã như vậy rồi, họ cũng an tâm được phần nào.

Hằng Tư Nghiên ăn mới có một ít cháo cùng thức ăn rồi dừng đĩa, cả nhà đều thấy đó là bình thường vì mọi khi chàng còn ăn ít hơn ấy. Nhưng mà Nguyên Lam Anh lại khác, sức ăn của thanh niên gì mà yếu hơn cả của nàng, thế sao mà khỏe được. Soái ca, tiểu thụ của nàng a, không thể dễ yếu thành bệnh được. Nghĩ là làm, nàng lấy một ít rau với thịt đặt vào bát chàng nhẹ giọng dụ dỗ:

- Tư Nghiên! Chàng ăn thêm một chút nữa, được không? Chàng gầy lắm, cần phải bồi bổ nhiều a. - Nàng nói có bao nhiêu ngọt ngào cùng sùng sịnh, mắt nàng nhìn thẳng vào mắt chàng. Hi vọng chàng có thể nghe hiểu nàng nói.

- Anh nhi. - Hằng Tư Nghiên nhìn vào mắt nàng, mở miệng, nghe thật êm tai quá đi.

"Loảng Xoảng", "cách" tiếng bát com rơi xuống đất và tiếng đĩa rơi xuống bàn ăn vang lên. Cả nhà sùng sốt rồi vui sướng. Nghiên nhi nói, chàng không có bị cảm. Từ nay ai dám nói tam thiếu gia Hầu phủ bị cảm thì không được tha cho kẻ đó.

Hầu lão gia và Hầu phu nhân vui sướng hồng rồi, đúng là đại hỷ, nàng dâu vừa mới rước về, nhi tử liền nói được. Đúng là thần phạt phù hộ, không uổng công hai ông bà vất vả đi cầu Hoàng Đế tử hôn. Nếu không phải là lời cao tăng của Hưng Quốc Tự nói thì Nghiên nhi nhà họ sao dám cầu hôn đệ nhất tài nữ của kinh thành chứ.

- Nghiên nhi, con gọi nương nào! - Hầu phu nhân nhẹ giọng dụ dỗ, nhưng chàng không có để vào tai. Hầu lão gia thì nghiêng đầu mong ngóng, con mau gọi nương đi rồi còn gọi cha chứ. Khó thân hai ông bà, nhi tử 20 tuổi rồi mà chưa có gọi cha, nương một lần nào.

Hằng Tư Thư cũng vui không kém đi, chắc chắn bệnh của tam đệ sẽ chữa được, cha nương sẽ không cần lo lắng nữa. Hắn cùng với thê tử mình chỉ biết vui vẻ nói chúc mừng cha nương.

Không khí rất vui vẻ náo nhiệt như vậy nhưng Hằng Tư Nghiên lại không thích. Chàng nắm tay Anh nhi rồi đi về phòng. Mấy người kia nói cái gì a? Chàng không hiểu lắm.

Nguyên Lam Anh cảm thấy bó tay với phu quân gốc nhà nàng rồi. Cha nương, cùng ca ca tẩu tẩu đang mong ngóng chàng nói chuyện mà chàng lại đứng dậy bỏ đi, nàng chỉ biết vội nói tạm biệt cả nhà thôi, ai bảo chàng nắm tay nàng kéo đi.

Hằng Tư Nghiên kéo nàng về viện của mình, bây giờ nàng mới chú ý tên viện là "Tam Tư Viện", ba chữ này do đích thân Tiên đế ngự bút vào mười sáu năm trước. Chắc, đúng là "con cưng của trời" mà, được toàn nhân vật "tai to mặt lớn" sủng ái. Hai người vào phòng rồi ngồi xuống bàn trà, nhưng mà chàng không có nói gì, Nguyên Lam Anh cũng mặc kệ, chàng tự nhiên lại lôi ta về phòng làm gì không biết nữa. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, thì tiểu Y chạy vào báo:

- Tiểu thư! Hầu phu nhân và Nhị thiếu phu nhân đến a!

Ách, Hai người đến làm gì chứ? Không phải đến rù đi dạo hoa viên? Thôi cứ ra xem thế nào đi.

- Nương, nhị tẩu, Hai người đến tìm con có việc gì a? - Nguyên Lam Anh mời hai người họ vào chính phòng, quay ra kêu tiểu Y đi pha trà.

Hầu phu nhân rất vui khi nghe nhi tử nói chuyện, nhưng mà con trai bà không thích đồng người nên bà đi tìm tân phu thê họ vậy. Biết đâu bà lại có thể nghe nhi tử gọi tiếng "nương" thì sao?

- Nương sợ con không quen nên cùng với tiểu Vũ đến thăm hai đứa.

- Vâng, con cảm ơn nương, cảm ơn nhị tẩu. - Nguyên Lam Anh nhẹ giọng cảm tạ hai người.

Ba người ngồi nói chuyện rất hài hòa, còn Hằng Tư Nghiên chỉ ngồi bên cạnh nàng im lặng, không có biểu tình gì trông y như người mất hồn vậy.

Ngồi nói chuyện một lúc lâu, Hầu phu nhân cùng Lâm Vũ Vũ cáo từ. Nguyên Lam Anh cảm thấy có mẹ chồng và chị dâu như vậy cũng không tệ đi. Nàng quay ra nhìn tướng công nhà nàng, đúng lúc chàng cũng nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, không khí âm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Vào bếp

Cuộc sống ở nhà chồng không có khó khăn gì với Nguyên Lam Anh. Nàng chỉ cần hầu hạ tốt phu quân mình là được, mà chàng lại ngoan ngoãn nghe lời nàng vô cùng.

Hiện tại hai người đang đi dạo hoa viên trong Tam Tư Viện. Mùa xuân cảnh đẹp như tranh, trăm hoa đua nở thi nhau khoe sắc, hoa viên đủ loại kì trân dị thảo quý hiếm. Hoa viên khá rộng, hai bên có trồng hoa đào, hoa mai, đằng sau có một vườn trúc xanh rì rào, hàng liễu xanh rờn rủ bóng như soi mình bên hồ sen và còn nhiều loại cây hoa khác mà nàng không biết tên chỉ thấy nó vô cùng đẹp mắt. Nàng thật thích hoa đào và hoa mai trắng. Hoa đào bốn mùa khoe sắc tươi mới xuân xanh, hoa mai trắng là loài hoa quân tử tượng trưng cho sự thanh tao cao quý. Chép, ở cổ đại không có hoa hướng dương nhỉ? Nàng thích hoa hướng dương, sau này sẽ cho người đi tìm, biết đâu lại tìm ra loài hoa hi vọng mà nàng thích khi còn ở hiện đại.

Nàng thấy tướng công ngồi nhà mình ăn rất ít nên quyết định tự mình xuống bếp nấu cho chàng ăn. Chàng gầy như vậy, cần phải bồi bổ thêm, gầy yếu dễ bệnh lắm. Ý nghĩ quan tâm như vậy ngay cả nàng cũng không hề nhận ra chàng ngồi kia đã đi vào tâm trí của nàng rồi.

Nàng xuống bếp làm cho nha hoàn, đầu bếp ở viện tam thiếu Hầu phủ loạn rồi. Họ có phải nấu rất tệ không, mà làm tam thiếu phu nhân phải tự mình xuống bếp vậy?

- Tam thiếu gia, tam thiếu phu nhân có việc cần phân phó ạ? - Quên ở phòng bếp Tam Tư Viện, Chương ma ma cung kính hỏi. Bà đã làm ở Hầu phủ hai chục năm rồi nên chuyện trong Hầu phủ bà cũng biết chút. Không biết vị nữ chủ tử này có dễ hầu hạ không nữa?

- Không có gì đâu ma ma, mọi người cứ tiếp tục làm việc của mình đi. Ta chỉ muốn xuống nấu chút canh bỏ để bồi bổ cho Tam thiếu gia. - Nguyên Lam Anh nhẹ nhàng trả lời vị ma ma đứng tuổi, không có một chút tự cao tự đại của người làm chủ tử. Làm cho hạ nhân ở đó cảm thấy vui mừng. "Vị tam thiếu phu nhân này dễ hầu hạ a."

Tin tức tam thiếu phu nhân đích thân xuống bếp nấu canh bỏ cho tam thiếu gia truyền khắp trong phủ, khi đến tại Hầu phu nhân, ban đầu bà thật ngạc nhiên. Nhưng như vậy rất tốt không phải sao? Nghe nói nàng khi còn ở Nguyên phủ đều thường xuyên xuống bếp nấu cho người nhà ăn. Giờ nàng muốn tự tay nấu cho Nghiên nhi ăn, như thế không phải nàng đã coi Nghiên nhi là người nhà, là tướng công mình rồi hay sao? Chuyện tốt, đúng là chuyện tốt mà. Hầu phu nhân mừng theo tâm trạng vui vẻ đi đến "Tam Tư Viện" để xem con trai với con dâu như thế nào.

Hầu phu nhân đi về hướng phòng bếp của Tam Tư Viện, đập vào mắt bà là Chương ma ma cùng với mấy nha hoàn phòng bếp đang đứng ngoài cửa. Có chuyện gì ư?

- Sao lại đứng hết ở đây như vậy? - Hầu phu nhân hỏi Chương ma ma, sao tự nhiên lại ra hết ngoài này đứng vậy?

- Bẩm phu nhân, tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân ở trong bếp. Tam thiếu gia không muốn ai ngoài thiếu phu nhân ra nên chúng nô tỳ mới ra ngoài này ạ. - Chương ma ma cung kính đáp.

- À, ra vậy. Để ta vào xem. - Hầu phu nhân tò mò, không biết hai đứa nó ở trong bếp làm cái gì nữa?

- Vâng phu nhân. - Mấy người nhường đường để Hầu phu nhân vào trong bếp.

Hầu phu nhân thật ngạc nhiên và vui sướng khi thấy con dâu mới vào cửa của bà đang thái củ cải. Bàn tay thon dài trắng trẻo kia trông chừng chỉ thích hợp để cầm bút viết chữ, cầm kim khâu hoa nay lại cầm dao thái củ cải thuần thực. Nhìn nàng thái còn đẹp mắt hơn cả ngọc trù. Có một ánh mắt nhìn dõi theo từng hoạt động của nàng dĩ nhiên đó là của con trai cưng của bà. Nghiên nhi đang ngồi ở bàn nhìn thế từ lâu lắm rồi. Khung cảnh này ấm áp vô cùng.

Nguyên Lam Anh đang tỉa củ cải cho đẹp để lát nữa thả vào nồi gà hầm, ai cũng yêu thích cái đẹp, nhìn đẹp mắt chắc chắn ăn sẽ cảm thấy ngon hơn đi. Nàng còn đang muốn vỗ béo tướng công ấy. Nàng nghe tiếng bước chân biết là Hầu phu nhân vào phòng bếp vì vừa họ nói chuyện ở ngoài cửa nàng có nghe được. Đúng là có chút nội công cái khác hẳn, các cơ quan của nàng nhạy bén hơn trước nhiều.

- Nướng, nướng đến đây có chuyện gì ạ? Chương ma ma, sao người để nướng vào, khói bếp không tốt đâu a! - Nàng không hiểu sao mẹ chồng nàng đến làm gì, không lẽ nhớ con trai?

- Không có chuyện gì đâu con! Sao con không kêu hạ nhân làm, xuống bếp vất vả con rồi. - Hầu phu nhân xót con trai phải ngồi trong bếp nên đương nhiên cũng thương con dâu.

- Con chỉ muốn nấu chút canh gà hầm để bồi bổ cho tướng công, nướng cũng thấy chàng có vẻ gầy a. - Nguyên Lam Anh thật thà nói.

- Vất vả cho con rồi, Nghiên nhi trông cậy vào con. - Hầu phu nhân càng ngày càng thấy yêu quý người con dâu này.

- Nướng ngồi nói chuyện cùng tướng công, con sắp xong rồi ạ! - Nàng vẫn tiếp tục công việc trên tay, nay sẽ nấu nhiều một chút để mọi người cùng nếm thử.

Hầu phu nhân ngồi vui vẻ nói chuyện phiếm với nhi tử. Thật ra chỉ có một mình bà nói, hỏi han nhi tử, con dâu bận nấu ăn thỉnh thoảng tiếp lời bà. Như vậy bà đã rất vui rồi. Nhìn thấy động tác nấu ăn thuần thực của Anh nhi bà giật mình ngạc nhiên. Đó không phải chỉ biết sơ sơ nấu ăn như lời nàng nói mà là thuần thực trong từng chi tiết, không kém gì so với ngọc trù trong cung làm cá. Thật là đệ nhất tài nữ, người con dâu này chắc chắn sẽ mang đến cho Hầu phủ nhiều điều mới mẻ đây.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Về Nguyên phủ

Nguyên Lam Anh mới đến Hầu phủ được mấy bữa mà nàng đã mang làn gió mới đến cho cả phủ. Đặc biệt là Tam Tư Viện của Hàng Tư Nghiên. Nàng mau chóng trở thành nhân vật chính trong câu chuyện của mọi người trong phủ.

Nhị lão Hầu gia: "Anh nhi đúng là phúc khí của nhà ta, nàng vừa đến đã làm Nghiên nhi nói chuyện được. Nghiên nhi có hi vọng rồi."

Lâm Vũ Vũ: "Tam đệ muội nghĩ ra mấy món thật ngon a, ngự trù ở trong cung cũng chưa chắc làm ngon như vậy."

Hàng Tư Thư: "Ta thấy tam đệ muội cũng là người tốt. Hi vọng nàng sẽ đối tốt với tam đệ."

Hạ nhân Tam Tư Viện: "Tam thiếu phu nhân thật tốt a, nàng ấy dậy đầu bếp nấu đồ ăn ngon và còn ban mỹ vị cho chúng ta nữa."

Hạ nhân Hầu phủ: "Nghe nói tam thiếu phu nhân tốt lắm, ta cũng muốn hầu hạ Tam Tư Viện, ở đó có đồ ăn ngon a."

Nguyên Lam Anh thật sự không biết chút nào về chuyện mình mới thành "nhân vật nổi tiếng", nàng còn bận nghĩ ra món mới để vỗ béo tướng công ngọc nhà nàng đây này, chẳng gầy quá đi mất.

Mấy ngày trời qua rất mau. Hôm nay, là ngày Nguyên Lam Anh về nhà mẹ đẻ lại mặt. Với một gia đình bình thường thì lễ lại mặt rất đơn giản, nhà nghèo thì mấy túi lương thực và mấy cân thịt, nhà giàu thì thêm ít lễ vật, còn nếu là quan lại bình thường thì thêm ít vàng bạc làm lễ vật. Nhưng Hầu phủ thì lại khác.

Lễ lại mặt của Nguyên Lam Anh được Hầu phu nhân và nhị tẩu Lâm Vũ Vũ đích thân lo liệu. Họ dù mới tiếp xúc với nàng không lâu nhưng ai cũng yêu quý nàng nha. Đặc biệt là nàng còn làm cho Hàng tam thiếu thốt ra "lời vàng tiếng ngọc", mặc dù chàng chỉ nói được hai từ "Anh nhi" nhưng cũng làm cho Hầu phủ vui vẻ không thôi. Cứ từ từ, ban đầu nói được hai chữ về sau có thể nói được hết cả câu, kẻ nào còn dám nói Hầu tam thiếu bị câm nữa? Ai nói? Giết không tha.

Phu thê son Nguyên Lam Anh và Hàng Tư Nghiên chào Hầu gia cùng Hầu phu nhân để về Nguyên gia lại mặt:

- Cha nương, chúng con xin phép ạ. - Thật ra thì có mỗi Nguyên Lam Anh nói, còn về phía vị Hàng tam thiếu kia? Chàng còn "chưa biết nói" đâu.
- ù! Các con đi đường cẩn thận, có gì thì cứ nói với Thất tiểu quân là được. - Hầu phu nhân từ ái dặn dò.

A, Thất tiểu quân? À đúng rồi, đó là vị quản lý công việc ở Tam Tư viện, nàng còn có việc thương lượng với ông ấy đó, thôi để sau đi. Nàng không dám nghĩ nhiều vội đáp:

- Vâng, con cảm ơn cha nương ạ!

Phu thê Nguyên Lam Anh cùng nhau ra cổng có xe ngựa đã đợi sẵn. Đến đây, nàng giật giật khoe miệng. Trời ạ! Chi là lại mặt thôi làm gì đến mức khoa trương vậy? Xe ngựa mang ký hiệu hoàng gia thì không nói rồi, dù gì tướng công ngọc nhà nàng cũng là hoàng thân quốc thích. Nhưng mà, nàng không muốn khác người làm tâm điểm chú ý của dân chúng trong thành đâu.

Có ai lại mặt mà mang nhiều lễ vật không khác gì ăn hỏi, thậm chí là hơn không?

Có ai lại mặt mà mang hộ vệ nhiều như đi đánh trận không?

Thôi kệ đi, Hầu phủ khác người là bình thường mà. Người ta là danh gia vọng tộc, quyền lực dưới một người trên vạn người, lại là hoàng thân quốc thích được Thái hậu, Hoàng đế sủng ái.

Hai người ngồi trong xe ngựa xa hoa đi trước một hàng xe lễ vật đi thẳng về hướng Nguyên phủ

Hôm nay, cả Nguyên phủ đều bận rộn chuẩn bị để tiếp đón Nguyên Đại tiểu thư lại mặt. Nguyên nhị lão dậy từ sáng sớm tinh mơ, chỉ đạo hạ nhân quét tước, trang hoàng lại phủ. Anh nhi xuất giá, ông bà không muốn đâu, mới không gặp ba ngày mà nhớ quá! Haizz, áo bông nhỏ nhỏ đáng yêu, nữ nhi của hai người giờ đã là thê tử người ta rồi.

Nguyên Lam Thiên và Nguyên Lam Ngọc cũng rất mong chờ muội muội về nhà. Không biết muội ấy có tốt không? Hầu phủ có đối xử tử tế với muội ấy không? Sức khỏe muội muội từ nhỏ không tốt, mấy tháng nay mới tốt lên chút, giờ mà muội ấy bận chịu uất ức, haizz, huynh đệ bọn họ liệu mạng với Hầu phủ.

Nguyên Lam Anh đi đến cổng Nguyên Phủ thì đã thấy cha nương và hai ca ca ra đón.

- Cha nương, Ca ca nữ nhi về thăm cả nhà ạ! – Nàng vui vẻ gọi cha nương cùng hai ca ca.

- Anh nhi, không cần đa lễ, người một nhà cả, nhanh vào nhà đi con, đi đường mệt mỏi không? - Nguyên gia nhị lão gia yêu thương nữ nhi, nói rồi cầm

tay nâng, cùng nhau vào phủ.

Còn Thất tiểu quân thì được quân gia tiếp đón, cùng với mấy hạ nhân sắp xếp lại chỗ quạ lại mặt Hầu phủ tặng. Hộ vệ Hầu phủ theo đi cũng được sắp xếp ổn thỏa, chỉ có hai người võ công cao cường nhất đi theo bảo vệ tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân, còn lại ở nơi Nguyên phủ sắp xếp cho nghỉ ngơi để chờ lệnh.

Nguyên lão gia thật là vui khi nữ nhi về nhà, nhưng mà thấy tên hiền tế kia ông lại không vui nổi. Hiền tế gì mà gặp nhạc phụ, nhạc mẫu không chào một tiếng, nhưng thôi, hấn ngốc, ông bà thông cảm cho vậy. Nhưng mà hấn không thể chiếm Anh nhi như thế được. Nhìn kia, suốt từ lúc gặp đến giờ, hấn nắm chặt lấy tay nữ nhi ông, buông một lúc cũng không thành ra hai người cầm tay nhau rất thân mật. Nhưng mà nhìn hai đứa phối hợp ăn ý thế kia cũng tốt, hấn là "hiền tế ngốc" kia cũng có tình cảm với Anh nhi. Như thế nữ nhi của ông cũng có chỗ đứng trong Hầu phủ.

Nguyên Lam Anh vừa đi vừa nói chuyện với nương và ca ca, rất mau họ đã đến tiền viện. Theo quy củ khi lại mặt là nữ nhi với hiền tế cùng nhau kính trà phụ, mẫu. Nguyên Lam Anh biết tướng công gốc nhà nàng không hiểu mấy chuyện này, nên vừa ở trên xe nâng có nói qua cho chàng rồi. Hi vọng là chàng hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lại mặt

Nắng sớm mùa xuân chiếu xuống mái ngói lưu ly ánh lên màu lục sắc nhàn nhạt, cánh hoa đào nhẹ rơi như hòa vào sương sớm ban mai. Làn gió nhẹ thổi qua mang theo hương thơm nhàn nhạt của hoa lá cỏ cây, Nguyên Lam Anh hít một hơi thật sâu cảm thấy thỏa mãn vui vẻ vô cùng.

Nàng vừa đi vừa nói chuyện với cha nương và ca ca, rất mau họ đã đến tiền viện. Theo quy củ khi lại mặt của Hoàng Bắc Quốc là nữ nhi với hiền tế cùng nhau kính trà phụ mẫu huynh tỷ trong nhà. Nguyên Lam Anh biết tướng công gốc nhà nàng không hiểu mấy chuyện này, nên vừa ở trên xe nâng có nói qua cho chàng rồi. Hi vọng là chàng hiểu.

Nhị lão Nguyên gia ngồi ở chính giữa, bên cạnh là đại ca Nguyên Lam Thiên và nhị ca Nguyên Lam Ngọc. Nha hoàn mang mấy tách trà lên, Nguyên Lam Anh lấy một ly đưa cho Hằng Tư Nghiên, một ly cho mình dâng trà cha nương:

- Chúng con mời cha nương dùng trà! - Nguyên lão gia, Nguyên phu nhân xúc động, nhận lấy ly trà từ nữ nhi và hiền tế.

- Ngoan, ngoan, hai đứa đứng lên đi. - Nguyên gia nhị lão lấy mấy cái hồng bao đưa cho hai người.

Tiếp đến hai người đi mời trà Nguyên Lam Thiên, Nguyên Lam Ngọc, xong xuôi tất cả Nguyên Lam Anh mới thờ phào nhẹ nhõm. May quá chàng thuận theo nàng làm. Nàng chỉ sợ tướng công gốc nhà nàng lại làm chuyện kinh người gì. Nàng không muốn cha, nương và hai ca ca không thích chàng đâu, chàng gốc nhà nàng đáng yêu như thế cơ mà.

Ở các gia tộc khác thì ngày này khi dùng bữa sẽ chia bàn nam riêng, bàn nữ riêng. Nhưng ở Nguyên phủ thì khác, nói giỡn, Anh nhi xuất giá rồi mấy khi được về nhà mà chia bàn ra ăn, họ nhớ Anh nhi lắm đó.

- Nay Anh nhi lại mặt, ta thật cao hứng, nào nào, mọi người đều ăn đi! - Nguyên lão gia cười típ mắt nói.

- Chúng con mời cha nương dùng com!

- Anh nhi, con ăn nhiều vào, mới mấy ngày con đã gầy như vậy rồi. - Nguyên phu nhân vừa cưng chiều nói, vừa lấy thức ăn Lam Anh thích vào chén của nàng. Nguyên lão gia và hai vị ca ca cưng chiều muội muội kia tuy không nói gì nhưng cũng yên lặng lấy đồ ăn cho nàng, chẳng mấy chốc chén com của nàng đã như một tòa núi nhỏ.

- Cha nương ca ca con tự lấy được mà. - Nàng ngăn bốn người lại, không làm sao nàng ăn hết được đây.

- Chàng ăn nhiều một chút nghen! - Nàng nhẹ nhàng lấy thức ăn vào bát chàng, chạy mận đủ cả, đầy đủ dinh dưỡng mới tốt.

Nguyên Lam Anh thấy cả nhà dùng com vui vẻ hòa thuận, nàng thật cao hứng, đã ba ngày nàng không gặp cha nương và ca ca, nàng nhớ họ lắm. Theo lễ tiết của Hoàng Bắc Quốc thì hiền tế trong bữa com đầu tiên ở nhà nhạc phụ phải kính rượu nhạc phụ, nhạc mẫu cùng người nhà bên thê tử. Nhưng do ai cũng hiểu Hằng Tư Nghiên khó có thể làm được như thế nên lễ tiết bỏ sang một bên đi. Quan trọng mọi người vui vẻ thoải mái.

Bữa com hôm nay tất cả mọi người đều vui vẻ, ngoại trừ Hằng tam thiếu gia, không phải chàng không vui mà là chàng không hiểu đó là vui hay buồn.

Dùng com xong biết cha mẹ có chuyện riêng phải nói với muội muội Nguyên Lam Thiên và Nguyên Lam Ngọc "muốn mượn" Hằng Tư Nghiên đi để cha mẹ tiện nói chuyện:

- Muội phụ, không biết huynh đệ ta có thể dẫn đệ đi hoa viên phủ hay không? - Nguyên Lam Thiên lễ độ mở lời.

Hàng Tư Nghiên nhìn người thanh niên trước mặt này, hình như là ca ca Anh nhi thì phải? Chàng không hiểu huynh ấy nói lắm, nên quay sang nhìn nàng. Nguyên Lam Anh biết cha mẹ có chuyện riêng muốn nói với mình nên đỡ chàng:

- Chàng theo hai ca ca đi dạo nha, để thiếp bảo Vũ hậu vệ đi cùng chàng?

Hàng Tư nghiên Không Nói gì, đứng dậy đi cùng với hai ca ca của nàng, nàng biết đỡ chàng thành công nên quay sang gọi hộ vệ:

- Vũ hộ vệ, hai người đi theo tam thiếu gia.

- Vâng, tam thiếu phu nhân. - Hai người cung kính nói, sau đó theo ra ngoài.

Mấy người đã ra ngoài, nhị lão Nguyên gia mới quay sang thương yêu hỏi Nguyên Lam Anh:

- Anh nhi, con ở Hầu phủ có tốt không? Có phải chịu uất ức gì không? - Nguyên phu nhân mắt hơi đỏ, quan tâm nữ nhi.

Nguyên Lam Anh cảm động, đúng là tấm lòng cha mẹ, thương con vô bờ, nàng sà vào lòng nương cười nói đỡ bà vui vẻ:

- Nương a, con ở Hầu phủ tốt lắm ạ. Cha nương hai người đừng lo, Hầu phủ đối con tốt lắm.

- Vậy còn Hàng tam thiếu gia? - Nguyên lão gia hỏi, đúng là hiền tế giống như tính cách của nhạc phụ đại nhân.

Ông còn chưa tính sổ với hán đầu, nữ nhi bảo bối của ông bị hán ăn đậu hủ trắng trợn như vậy, dám nắm chặt không buông tay nữ nhi nhà ông giữa chốn đông người, đúng là không ra hệ thống gì. Nguyên lão gia như mẹ già bảo vệ nữ nhi mình mà quên mất rằng nữ nhi ông giờ là thê tử người ta rồi.

- Cha nương hai người nhìn xem, chàng đối con rất tốt, lại rất nghe lời con. Tuy chàng không nhanh nhẹn như những người khác nhưng mà.. cha nương yên tâm, con sẽ rất hạnh phúc. - Nàng cười nhẹ nhàng nói với cha nương, không hiểu sao khi nghĩ đến chàng ngốc kia, tâm nàng lại xôn xao lại thương, mặt nàng dần nóng lên. Không lẽ?

Thấy vẻ mặt hồng phấn ngượng ngùng của nữ nhi, ông bà đã hiểu, thôi con cháu có phúc của con cháu. Hi vọng tên tiểu tử ngốc kia sẽ yêu thương Anh nhi, thôi người ngốc có phúc của người ngốc. Nhất định phu thê hai đứa sẽ hạnh phúc như lời nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bất thường?

Một ngày nhanh chóng trôi qua, Nguyên Lam Anh lại cảm thấy buồn khi sắp phải quay về Hầu phủ.

- Con nhớ tự chăm sóc mình, hầu hạ phu quân và công công bà cho tốt. Nhớ những gì nương dạy. - Nguyên phu nhân dụng tâm lương khổ nói với con gái.

- Nguyên phủ mãi là nhà của con. - Nguyên lão gia trịnh trọng nói với nữ nhi. Hai người Nguyên Lam Thiên và Nguyên Lam Ngọc gật đầu nhìn nàng.

Dụng ý của họ ai cũng hiểu. Đây là nhà của nàng, nàng bất cứ lúc nào cũng có thể về. Nguyên phủ không như những gia đình khác cho rằng "nữ nhi xuất giá như bát nước hắt đi", Nguyên Lam Anh với họ là đại bảo bối. Dù nàng có xuất giá hay không thì chỗ đứng của nàng trong Nguyên phủ không bao giờ thay đổi.

- Cha nương, ca ca yên tâm. Cả nhà bảo trọng ạ. - Nàng cảm động vô cùng trước tấm lòng của người trong nhà. Đúng là chỉ có gia đình là không bao giờ quay lưng với mình.

Nói rồi nàng cùng Hàng Tư Nghiên lên xe ngựa cùng đoàn người rời đi.

Mặt trời đã dần khuất bóng dưới chân trời xa xa. Ánh hoàng hôn dần bao phủ cả đất trời, chiều nên đoàn xe ngựa đang tiến tới hướng Hầu phủ mang một sắc thái tuyệt đẹp. Có lẽ đây mới là khởi đầu.

Cách kinh thành vạn dặm về phía bắc, tại đỉnh Tuyết Sơn có một người ăn mặc rách rưới, tay cầm la bàn đang quan sát thiên địa âm dương. Trên trời một ngôi sao sáng rực chiếu ở phương nam như thu hút hết ánh hào quang của buổi chiều tà, hấp thụ hết linh khí của vạn vật. Không lẽ người ấy ư?

- Ý trời, đúng là ý trời. Tại sao giờ ta mới nhận ra. - Lão ăn mày vừa nhìn trời, vừa bấm đốt ngón tay, miệng lầm nhảm không ngừng.

Về đến Hầu phủ trời cũng tối mịt. Hầu gia và phu nhân thương nữ tử dĩ nhiên sẽ đau nàng đau nên đã sai người chuẩn bị sẵn thức ăn tối tại Tam Tư Viện. Nguyên Lam Anh và Hàng Tư Nghiên dùng bữa luôn tại viện, không cần phải đến thỉnh an Hầu gia và phu nhân như mấy ngày trước.

- Thật là buồn ngủ quá mà. - Nguyên Lam Anh ngáp một cái rồi thả cho người mình đổ tự do lên chiếc giường đã trải nệm tơ lụa.

Một ngày như này đối với nàng không tính gì là một mối. Nhưng đêm qua nàng mong về nhà với cha nương nên hơi khó ngủ, sáng lại dậy sớm, không buồn ngủ mới là lạ.

Thấy nàng như vậy Hàng Tư Nghiễn cũng không ý kiến gì. Thật ra, chàng mới gọi được tên của nàng thôi, nói thế quái nào được. Chàng chăm chú nhìn nàng nằm ườn ở giường như một chú mèo nhỏ lười biếng.

- Anh nhì.. - Chàng nhẹ cười lộ ra hai lúm đồng tiền ở má vô cùng đẹp mắt.

- Chàng mệt mỏi không? Lại đây ta xem nào. - Nàng gọi chàng lại bên giường. Tuy nàng buồn ngủ, nhưng lại không muốn chàng không khỏe.

Vẫn không thấy chàng nhúc nhích gì, nàng cũng không tỏ ra khó chịu mà lại ngồi dậy, xuống giường.

Lôi kéo được chàng ngồi lên giường, nàng nhẹ nhàng giúp chàng lau khô mái tóc ẩm ướt. Nhìn mái tóc dày, dài óng mượt như tơ lụa thượng hạng của chàng, trên tay nàng càng thêm ôn nhu nhẹ nhàng. Đẹp, quá đẹp! Thật khiến người ta không kiềm lòng được mà yêu thương.

Làm xong mọi việc, nàng để chàng ngủ trước rồi xếp bằng vận khí. Tuy hôm nay nàng rất buồn ngủ chỉ muốn lao ngay lên giường đánh cờ với Chu Công nhưng đại ca đã nói: "Người luyện công luôn đặt tính kiên trì bên bĩ lên hàng đầu, trừ trường hợp bất khả kháng mới tạm nghỉ. Ngàn vạn lần không được lười biếng."

Tại sao? Khí huyết trong người nàng sao vậy? Mới vận công một chút mà đã cảm thấy cả người nóng ran như ngồi trong lò lửa? Khí huyết trong người không ngừng luân chuyển mãnh liệt như hàng ngàn hàng vạn con tuấn mã đang ra sức chạy trên thảo nguyên. Đây là hiện tượng gì? Lần đầu tiên nàng gặp từ khi luyện công đến giờ.

Thấy có sự không ổn, Nguyên Lam Anh vội dừng lại không dám mạo hiểm tiếp tục. Nói chơi, vận khí luyện nội công tâm không tĩnh rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Nàng nghe nói, nhẹ thì tổn thương nguyên khí mất hết nội lực, nặng thì gân mạch xương cốt đứt đoạn có thể chết ngay tức khắc, không chết cũng đau đớn tàn phế cả đời.

Nàng trân trọng kiếp sống này của mình nên không mạo hiểm. Dù sao nàng luyện chỉ để cường thân kiện thể chứ cũng không ham muốn thành cao thủ võ lâm gì.

- Chắc nay tâm trạng mình không ổn định nên vậy. Thôi ngủ! - Nàng suy đoán, dù sao giờ cũng không sao rồi.

Nhẹ nhàng leo lên giường vén một góc chăn rồi chui vào, cố gắng không làm ảnh hưởng đến người bên cạnh. Người đang ngủ kia như cảm giác được hơi thở của nàng, xoay người, ôm lại vậy chặt lấy thân hình nhỏ bé ở trong vòng tay.

- Ôm vậy thở sao nổi, thật đáng ghét quá đi mà! - Nàng nhu tình điểm nhẹ lên mặt chàng. Da mịn quá! Tranh thủ sờ thêm một chút. Không khác yêu nghiệt là mấy mà.

Nguyên Lam Anh nhìn mỹ nam ôn nhu như ngọc đang ngủ trước mắt cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện vừa rồi. Từ từ chìm vào mộng đẹp bên người ngọc.

Trên một con đường núi gấp ghe xa xôi, cách kinh thành vạn dặm, có một người ăn mày rách rưới đang từ từ bước từng bước vững vàng về phía trước. Sỏi đá dưới chân ông ta như không có, gấp ghe trùng điệp tựa hư vô.

- Nhân duyên vô lượng, liệu có thể cũng cầu? - Gã ăn mày lẩm nhẩm trong miệng liên tục, không ai biết gã đi đâu. Chỉ thấy rằng bóng hình ấy đang tiến lại phương nam.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Công việc

Cuộc sống ở Hầu phủ không có gì là không thoải mái cả. Thấm thoát đã trôi qua hơn một tháng. Nguyên Lam Anh dần quen với cuộc sống tại Hầu phủ.

Duy chỉ có một điều làm nàng khó hiểu là mỗi khi vận khí luyện nội công thì hiện tượng nóng ran khắp người lại xuất hiện ngày càng nhiều. Nhưng nàng cũng không để ý nhiều, thậm chí còn mừng thầm. Tuy thời gian nàng luyện không lâu như lúc chưa xuất giá nhưng nội công của nàng tăng lên rõ rệt, nó khiến nàng cảm thấy có thành tựu cho dù rất nhỏ. Không lẽ do hiện tượng lạ kia đem lại? Thật khó hiểu!

Nắng sớm cuối xuân nhẹ nhàng bao phủ vạn vật ánh lên một màu tươi sáng như làm tăng thêm linh khí cho đất trời. Bên kia cạnh đình viện, có một người thiếu nữ tràn đầy sắc xuân đang ngồi xem sách uống trà cùng với một mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái. Khung cảnh ấm áp khiến người ta chỉ muốn thốt lên

rằng "đúng là trời sinh một cặp."

Nguyên Lam Anh đang ngồi nghiền cứu về sổ thu chi mấy nông trang trong đồ cưới và sinh lễ của nàng. Trước đây là một người phụ nữ hiện đại, nàng đã thấm nhuần tư tưởng "Độc lập về kinh tế, tự do về chính trị". Tuy đây là cổ đại, nàng không nhất thiết phải lo về kế sinh nhai nhưng vì cuộc sống sau này, nàng cũng nên có chuẩn bị trước.

Nhìn những con số trong sổ, nàng ngán ngẩm lắc đầu. Thu vào thì không có bao nhiêu, chi ra thì nhiều. Thật may không lỗ vốn nhưng lãi thì lại quá ít, thậm chí không có. Nàng cũng nên tính toán chút, để như thế này cực kì không ổn chút nào.

Nghĩ là làm, nàng quay sang nói với Tiểu Diệp - nha hoàn của nàng tại Hầu phủ:

- Tiểu Diệp, đi gọi giúp ta Thất tiểu quản đến đây.

- Vâng, tam thiếu phu nhân! - Tiểu Diệp cung kính trả lời rồi vội chạy mau đi gọi người.

Nàng đặt cuốn sổ xuống, nhìn lên người đàn ông ngồi bên cạnh, trùng hợp hai ánh mắt giao nhau. Mặt Nguyên Lam Anh không hiểu sao tự nhiên hồng nhẹ. Mờ ám, quá mờ ám.

Haizz, nàng đang làm sao vậy? Sao cứ mỗi lần đối diện với ánh mắt trong sáng, hồn nhiên như thiên thần kia của chàng nàng lại không khống chế được đồ mặt. Nói chàng là yêu nghiệt đúng không sai mà.

Hàng Tư Nghiên không hiểu vì sao nàng thỉnh thoảng lại đỏ mặt. Nhưng chàng biết nhìn nàng mỗi khi như vậy đẹp mắt vô cùng. Đáng yêu, đúng rồi là đáng yêu. Từ này nàng đã dạy chàng một lần rồi.

- Thỉnh an tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân! Tam thiếu phu nhân có việc cần phân phó tiểu nhân ạ? - Thất tiểu quản cung kính với hai người.

XTốt! Không xu nịnh, vào luôn vấn đề làm việc, tác phong ổn. Người này nhìn không làm có thể dùng được ". Nguyên Lam Anh đánh giá người đàn ông quỳ trước mặt, trong lòng thầm đưa ra chủ ý.

- Thất tiểu quản không cần đa lễ! Nay mới ông đến đây là ta có việc cần nhờ đến ông ra mặt. - Nguyên Lam Anh nói không mang một chút sắc thái nào tỏ ra coi thường nô bộc, làm cho Thất tiểu quản nhìn nàng bằng ánh mắt kính phục hơn xưa.

- Vâng, thuộc hạ nghe tam thiếu phu nhân phân phó. - Thất tiểu quản trả lời cung kính, người này tuy tiếp xúc không lâu nhưng ông có cảm giác đáng để ông ra sức.

Về đối nhân xử thế Nguyên Lam Anh làm tốt không có gì để nói. Cung kính người trên, coi trọng kẻ dưới, nha hoàn nô bộc trong phủ nàng đều đối xử tốt, không coi mạng người như cỏ rác. Đó là cái không phải ai ở thời đại này cũng có thể làm được.

Nguyên Lam Anh giao phó một số việc của nông trang cho Thất tiểu quản. Để giảm tối đa sai sót, nàng đã viết tất cả những việc cần làm, cần thay đổi ra giấy. Thất tiểu quản cầm tờ giấy không giấu nổi sự ngạc nhiên. Người thiếu phu nhân trước mắt này làm cho ông phải nhìn bằng một ánh mắt khác.

- Thất tiểu quản sao vậy? Ông có ý kiến gì ư? - Nguyên Lam Anh trong lòng đã đoán ra tám chín phần nhưng vẫn hỏi lại.

- Dạ không. Không có ạ. Thuộc hạ lập tức đi làm ngay.

- Ừ, vất vả cho ông rồi.

- Làm việc cho thiếu phu nhân là phúc phận của thuộc hạ. - Nói rồi ông đi làm việc, theo tam thiếu phu nhân có ngày được phát tài.

Công việc ở nông trang để cho Thất tiểu quản đi làm nàng cũng yên tâm được phần nào. Nàng tin vào mắt nhìn người của mình, cho dù ông ta có làm gì không sạch sẽ thì nàng cũng không lo. Ông ta dám ư? Đừng trách nàng vô tình.

Giải quyết xong việc nàng cùng với tướng công gốc nhà mình đi dạo hoa viên.

Con đường nhỏ được lát đá cuội xanh trắng sạch sẽ uốn lượn trong hoa viên, tạo cho người ta cảm giác yên bình tĩnh lặng. Hai người tay trong tay tình tứ, một thân lam y cao gầy như ngọc, một thân bạch y đầy khí chất cao quý cùng với phong thái ôn nhu. Đúng là nam thanh nữ tú, nhu tình bắn ra tứ phía. Nếu có người nhìn thấy sẽ lóa mắt vì cảnh này.

Cuộc sống đơn giản nhợt nhạt trong Hầu phủ khá hợp với sở thích của nàng. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng thích thú. Hiện tại trong Hầu phủ xa hoa này, người nàng quan tâm nhất là Tư Nghiên, hơn ai hết nàng muốn chàng nói chuyện với nàng. Từ "Anh nhi" mà chàng nói bây giờ khiến nàng không thỏa mãn nữa rồi. Nàng không muốn nói nhiều một mình để thành tự kỷ mất đầu.

Nàng nghĩ rồi, ngoài bồi bổ chàng còn cần phải có tinh thần thoải mái nhất. Không khí trong phủ không phải là không tốt, nhưng nó có vẻ bí bách. Cuộc sống ồn ào đất kinh thành này không tốt cho bệnh tình của chàng. Điều này, nàng đáng ra phải cân nhắc sớm hơn mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đi chơi

Sớm đầu mùa hạ chim hót véo von, ánh nắng chan hòa ấm áp bao phủ vạn vật. Trời thật đẹp, rất thích hợp để đi vui chơi dã ngoại.

Nguyên Lam Anh chỉ cần xin mấy câu đơn giản với công công bà bà là có thể được mang tướng công nhà nàng đi chơi. Lý do vô cùng quan trọng "để tướng công dưỡng bệnh".

Nghe nàng dâu nhỏ thỉnh cầu như vậy, phu phụ Hầu gia vui mừng ra mặt. Chỉ cần tốt cho tiểu nhi tử thì không có chuyện gì là không thể.

Tất nhiên việc đi chơi dã ngoại không đơn giản như Nguyên Lam Anh nghĩ. Nàng chỉ cho rằng mang theo vài người lên núi ngắm cảnh, thử một chút hoạt động nơi sơn dã như: Hái nấm, nướng gà, hái trái cây dại... Nhưng Hầu gia lại không nghĩ vậy.

- Muốn dưỡng bệnh phải ở lâu dài an dưỡng, không nên gấp gáp làm gì. - Hầu gia đã lên tiếng.

- Lão gia bố đúng lắm, chúng ta cùng đi đi. Có thể phần nào giúp được bệnh tình của Nghiên nhi. - Hầu phu nhân phụ họa, người làm nương như bà ngay cả trong mơ cũng mong nhi tử mình khỏi bệnh.

Khi nghe nàng dâu nói muốn mang nhi tử đi dưỡng bệnh, có thể sức khỏe sẽ tốt lên. Hai ông bà không ngần ngại gì mà đồng ý. Có thể thấy được trong mắt hai người có tia ánh sáng hi vọng tỏa ra, nó như nhát đao đang muốn phá tan sự u tối lâu ngày.

Cho nên kế hoạch đi chơi của hai người nhanh chóng biến thành kế hoạch đi chơi của một đoàn người. Nơi dừng chân là thôn trang phía tây Kinh thành. Nơi ấy là nông trang thuộc sở hữu đồ cưới của Hầu phu nhân. Nghe nói cảnh đẹp như tranh, sơn thủy hữu tình. Là chốn bồng lai tiên cảnh giữa nhân gian.

Ngày xuất phát đi thôn trang Nguyên Lam Anh tròn mắt há mồm khi thấy đoàn người.

"Đi nông trang thôi làm gì mà ghê vậy?" Nàng không hiểu nổi Hầu gia và phu nhá nghĩ gì nữa.

Một đoàn tầm gần mười cái xe ngựa, trong ấy có ba cái xe ngựa thượng hạng mang kí hiệu hoàng gia. Xe lớn nhất, xa hoa nhất là của Hầu gia và phu nhân. Hai xe nhỏ hơn là của phu thê Hằng Tư Nghiên và nhị ca Hằng Tư Thư.

Nguyên Lam Anh cạn lời. Cha mẹ chồng nàng đi nông trang để an dưỡng sức khỏe khi về già đã đành. Còn phu thê nhị ca đi làm gì vậy? Nhị tẩu còn đang mang thai đấy, mang con cháu Hằng gia, huyết mạch cao quý. Sao phu phụ Hầu gia lại có thể để nàng đi được?

Như hiểu được tâm trạng ngạc nhiên của nàng, Hầu phu nhân hiền từ giải thích:

- Lần này Vũ nhi cùng đi với chúng ta. Dù sao không khí ở đây tốt cho việc dưỡng thai. Con yên tâm đi, đã có ngự y trong cung đi theo rồi.

- Vâng nương, có nhị tẩu đi sẽ vui hơn ạ!

- Đa tạ đệ muội quan tâm, ta không sao đâu. Ngự y đã nói qua ba tháng đầu thai nhi ổn định hơn nhiều rồi. Sức khỏe của ta vốn rất tốt mà. - Lâm Vũ Vũ nhẹ nhàng nói, trong giọng không giấu được sự vui vẻ.

Nàng không vui sao được. Gà về Hầu phủ đã gần hai năm mà bụng nàng vẫn không động tĩnh gì. Bên nhà mẹ đẻ nàng lo lắng sợ nàng phải chịu ủy khuất, phải biết rằng thời đại này "mẫu băng tử quý", nữ nhân muốn đứng vững được ở nhà chồng phải dựa vào nhi tử. Trong khi đó tướng công nàng không những không giúp đỡ mà còn tỏ ra bình thản, ngoài nàng ra chẳng không có một thiệp hay thông phòng nào cả. Điều đó làm cho nàng thấy mình thật may mắn. Đứa trẻ này đến khỏi phải nói là nàng hạnh phúc như nào.

- Chúng ta xuất phát thôi. - Giọng nói mạnh mẽ của Hầu gia như mang theo ma lực làm cho người ta phải rằm rắp nghe theo.

Nguyên Lam Anh nắm tay của tướng công nhà nàng rồi nhẹ nhàng lên xe. Trong xe thật rộng, thật thoải mái. Phía dưới được đệm một lớp nhung dày để hạn chế xóc nảy khi di chuyển, ở giữa xe là một bàn trà nhỏ, trên bàn có điểm tâm và trái cây, đằng sau là một tập đệm dày như giường mềm, nằm lên đây không khác gì giường ở nhà. Nói chung trong xe như một căn phòng nhỏ vậy.

Đoàn người từ từ chậm chậm với khí thế ngất trời tiến đến hướng tây thành. Quá đã mãn! Chỉ là đi thôn trang thôi mà sao hoành tráng như vậy? Ba xe ngựa cao quý có kí hiệu hoàng gia đi trước. Hai bên là hộ vệ vũ được trang bị vũ khí đầy đủ. Phía sau có mấy chiếc xe ngựa bình thường, nhưng tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Đi cuối cùng là binh sĩ hộ tống, người dẫn đầu thì cưỡi ngựa, còn lại là chạy bộ. Đứng là đệ nhất quyền quý Hoàng Bắc Quốc có khác.

Ra đến ngoại thành không khí cảm giác như khác biệt hẳn. Rèm cửa trên xe được cuốn lên, gió mang theo hương hoa cỏ tràn vào trong xe khiến người ta có cảm giác như đang đi trên thảo nguyên xinh đẹp tràn đầy sức sống.

Không còn tiếng ồn ào náo nhiệt của chốn Kinh kỳ, chỉ còn phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp, muôn hoa khoe sắc, chim hót líu lo. Nguyên Lam Anh vẫn

tay trong tay và tựa vào vai chàng nhắm hờ mắt. Nàng chỉ muốn mãi đắm chìm trong khung cảnh ấm áp, dễ chịu như này.

Đi được nửa canh giờ thì tới. Nàng nghe nói thôn trang đẹp, nhưng không nghĩ nó lại "sang chảnh" như vậy. Nhìn từ ngoài vào không giống nông trang chút nào. Nó như một tòa tứ hợp viện, hai bên cổng vào có đôi sư tử đá ngậm châu, phía trên là tấm bảng đề hai chữ "An Trang".

Tuy nhìn bề thế, sang trọng mà không kém phần gần gũi. Tường bao quanh toàn bộ được xây bằng lam thạch, lam thạch có màu xanh pha lẫn màu nâu của bùn đất đậm chất gần gũi mộc mạc và cổ kính.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thôn trang

- Bái kiến Hầu gia phu nhân và các vị công tử. - Một hàng người quỳ xuống nghênh tiếp, đứng đầu là Lão Tam, người quản thôn trang này.

- Đứng lên hết đi, vất vả cho mọi người rồi! - Hầu gia phất tay ra hiệu mấy người phía trước đứng lên. Rồi đoàn người từ từ tiến vào.

Thôn trang này vô cùng rộng, rộng khoảng bao nhiêu thì nàng cũng không biết nữa. Đi qua cánh cổng bằng gỗ hồng vào trong tiền viện, đập vào mắt nàng hai dãy nhà gỗ với mái ngói đỏ tươi, được chạm trổ hoa văn giản dị mà không kém phần tinh xảo. Chỗ này là nơi nghỉ ngơi của người trong Hầu phủ khi đến thôn trang nghỉ ngơi.

Hậu viện được xây để cho người làm việc trong nông trang sinh sống. Ở đây không có đẹp như ở tiền viện nhưng lại mang nét gần gũi với thôn quê.

Trong viện được thiết kế theo phong cách phóng khoáng, gần gũi với thiên nhiên. Từng cảnh cây ngọn cỏ trong viện đều mang sức sống mạnh mẽ, muôn hoa khoe sắc làm cho người ta thấy vui sướng trong lòng.

Không khó vui vẻ bao quanh mọi người, chào hỏi Hầu gia và phu nhân xong ai về phòng lấy. Nguyên Lam Anh cùng Hàng Tư Nghiên đi vào phòng của mình ở lầu dưới. Phòng ở ngày ngày đều được quét dọn nên rất sạch sẽ nên có thể dọn đồ vào luôn được, không cần dọn dẹp nữa. Phân phó Tiểu Y đi làm chút điểm tâm, nàng cùng tướng công ngồi bàn uống trà. Khát chết nàng mất thôi!

Nguyên Lam Anh thấy quyết định đi chơi của nàng vô cùng sáng suốt. Trông kìa, tướng công ngồi nhà nàng từ trên xe ngựa mỉm cười không ngừng. Thỉnh thoảng còn quay sang gọi "Anh nhi" rồi cười tươi với nàng một cái. Ôi! Đáng yêu chết mất!

Nàng thấy mình giống như bị bệnh mất rồi! Mỗi khi nhắm mắt lại trong đầu lúc nào cũng có hình ảnh tướng công nhà nàng. Lúc thì cười tươi lộ ra hai má đồng tiền, lúc thì ngẩn người mắt nhìn vô định, lúc thì cười mỉm nhìn nàng gọi "Anh nhi, Anh nhi".. Cho dù nàng làm cách nào đi nữa thì hình bóng ấy vẫn le ve, lờn vờn trong tâm trí nàng. Không lẽ nàng yêu rồi à? Hừ! Mà yêu thì đã sao, tướng công nhà nàng, nàng yêu là đúng rồi còn gì.

- Anh nhi! - Hàng Tư Nghiên khẽ gọi, lời nàng ra khỏi mấy cái suy nghĩ lung tung.

- Sao vậy Tư Nghiên? Hihi, chàng mệt rồi hờ, để ta giúp chàng xoa bóp nghen! - Nàng đẹp luôn suy nghĩ vẫn vơ kia, ra giúp tướng công xoa bóp vai.

Nhưng hình như tay nghề xoa bóp của nàng "tốt quá" hay sao, mà chàng lại mặt mày nhăn nhó, nhe răng nhếch miệng. Đôi mắt đen láy ngập tràn nước mắt như có thể mưa rơi bất cứ lúc nào. Chết thật, nàng không chế lực đạo không tốt làm chàng đau rồi.

- Tư Nghiên, xin lỗi chàng. Ngoan nha! Yêu, yêu nè! - Nàng ngon ngọt dỗ dành chàng. Haizz, thật là sao nàng thấy dễ tướng công như dễ hài tử vậy.

Hôm nay đi đường mệt mỏi nên hai người dùng bữa trưa ở luôn trong phòng. Món ăn ngoan thiện, dù không có vị cay nàng thích nhưng không biết do đồ ăn ở đây tươi ngon hơn hay là do nàng đói nên ăn thấy ngon. Tướng công nhà nàng bữa nay cũng ăn nhiều hơn mọi khi nữa chén cơm, nàng chắc chắn tướng công sẽ thích chỗ này mà.

Ăn xong theo đề nghị của Nguyên Lam Anh hai người đi tản bộ tiêu thực, tiện thể ngắm cảnh đẹp nơi đây luôn. Hoa viên ở đây rộng không kém gì ở Hầu phủ, nhưng có nét đối lập nhau. Ở Hầu phủ hoa viên đều là kì trần dị thảo, hoa cỏ xinh đẹp quý hiếm nhất ở trên đời.

Còn ở đây hoa viên gần giống như vườn cây tổng hợp hơn, có các thể loại hoa: Hoa hồng, hoa cúc, mẫu đơn.. Lại có cả cây rau và cây ăn quả nữa. Mỗi loại cây có mấy gốc, trồng thành một hàng. Nhìn phong phú đa dạng, không lộn xộn một chút nào.

Bây giờ đang là đầu mùa hạ nên nhiều cây ăn quả còn đang treo lủng lẳng trái non. Hai người vừa đi vừa ngắm cây cối hoa cỏ, nàng giới thiệu cho chàng nghe về hiểu biết của mình về từng loại cây một. Dù chàng không nói chuyện được với nàng nhưng ánh mắt dõi theo nàng chăm chú kia như nói lên tất cả.

May mắn cho Nguyên Lam Anh trước đây nàng hay giúp các bác trong cô nhi viện làm vườn, lại thêm việc khi ở nhà mẹ đẻ nàng rảnh rỗi hay đọc sách, trong ấy có cuốn "Bách thảo toàn thư" nên có chút kiến thức về nông nghiệp. Không thì hôm nay nàng lấy gì mà chém gió cho chàng nghe đây.

Đang nhẹ giọng kể cho chàng nghe về "Sự tích dưa hấu" thì trong tay chàng như có ảo thuật biến ra một trái đào to bằng nắm tay người lớn chín mọng.

- Ý! Tướng công, chàng lấy trái đào này ở đâu ra vậy? - Nàng bắt đầu tò mò. Không lẽ ở đây cũng có ảo thuật à?

Cảm giác như hiểu được câu hỏi của nàng, chàng kéo tay nàng đến bên cái cây bên cạnh. Ra vậy, tại nàng mãi kể chuyện mà không để ý cây đào kia. Nhưng giờ chưa đến mùa đào nên cả cây trái chín chỉ tính trên đầu ngón tay.

- Chàng ăn đào đi này, lát nữa ta vặt hết trái chín trên cây xuống. Rồi mang cho cha nương và tẩu tẩu nữa nha! - Nàng xoa bóp lông trên trái đào chín kia rồi đưa cho chàng.

Chàng cầm lấy và đưa lên bên miệng nàng. À, ra muốn nàng ăn. Nàng cắn một miếng nhỏ.

- Ôi ngọt quá, chàng cũng ăn đi. - giờ nàng mới được thử đào ở cổ đại. Ngọt ngon giòn mát, ngon quá!

Hàng Tư Nghiên đưa trái đào nàng đã cắn dở vào trong miệng gặm. Sau đó lại bón cho nàng. Hai người chàng một miếng, ta một miếng như hai đứa trẻ đút cho nhau ăn, chẳng mấy chốc đã tiêu diệt hết trái đào.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đào sớm lạ kì

Hai người ăn hết trái đào mà Hàng Tư Nghiên tiện tay vặt và mấy trái nữa ở cành thấp. Nguyên Lam Anh thèm thường nhìn lên cây đào kia.

- Một, hai, ba... mười hai. Ôi, còn mười hai trái nữa. He he, để cho các người thấy bản lĩnh của đại tiểu thư ta. - Nàng lẩm nhẩm trong miệng, cúi người nhặt mấy viên đá nhỏ lên.

- Vèo... - Một trái đào lia cành rơi xuống, nàng vận dụng khinh công nhẹ nhàng đón được trái đào rồi đặt vào tay tướng công.

Hàng Tư Nghiên nhìn hành động của nàng khó hiểu rồi lại nhìn trái đào trong tay. Hình như chàng hiểu. Chàng bắt chước nàng cúi xuống nhặt mấy viên đá, giấu mấy trái đào trên cây.

- Vèo... - Cũng giống như nàng vừa nãy, một trái đào rơi xuống. "Gi vậy? Ngáo à? Sao học nhanh dữ?"

Nguyên Lam Anh chấn động nhìn chàng không kịp đỡ lấy trái đào kia. May mắn đó là trái đào xanh, trái đào chín mà dập nát không ăn được, nàng tiếc đứt ruột mắt.

Chàng nhìn nàng ánh mắt như muốn nói "Nàng khen ngợi ta đi!". Chàng ngốc càng ngày càng thông minh rồi.

- Tư Nghiên, chàng giỏi quá đi! Nhưng chàng xem trái màu xanh ấy không ăn được, chất lắm. Chàng ném vào trái màu hồng như này nha. - Nàng chỉ vào trái đào chín mọng trong tay chàng.

- Vèo... - Một trái đào chín rơi xuống, nàng đã chuẩn bị sẵn rồi nên nhẹ nhàng bắt lấy được.

- Chào thật giỏi mà! Kia trái kia kia chàng.

- Trái kia to quá kìa!

- Hẳn hai trái gần nhau kìa chàng.

Hai người phối hợp ăn ý một người ném đá để cho đào rụng, một người đỡ lấy chẳng mấy chốc mà cây đào hết sạch trái chín. Nhìn gần hai mươi trái đào chín trước mắt nàng cười tươi như hoa, đúng là ham ăn thật.

Nàng gọi người đi lấy cái giỏ để mang đào đi rửa rồi mang đến chính đường. Chắc hiện tại Hầu gia và phu nhân đang ở đó.

Chính đường nằm ở chính giữa của tiền viện, thật ra đây là nơi uống trà, tiếp khách. Nghe nói trước đây mọi người đều ở đây ăn điểm tâm, uống trà và nói chuyện phiếm.

Hai người đi vào chính đường, đúng như dự đoán Hầu gia và phu nhân ở đây.

- Con chào cha nương. Cha nương ăn điểm tâm chưa ạ? - Nguyên Lam Anh lễ phép chào hỏi.

- Ủ, ngồi đi con, chúng ta ăn rồi! Hai con có quen không? - Hầu phu nhân cười típ mắt hỏi han nhi tử và nàng dâu.

- Ở đây thoải mái lắm. À con và tướng công vừa lấy được ít đào, mời cha nương dùng thử ạ! - Nàng cho người mang đào lên như là hiến vật quý, làm cho nhị lão Hầu gia vui vẻ không thôi.

- Hà đào? Sao giờ lại có đào chín to như vậy nhỉ? - Hầu phu nhân nhìn lão gia nghi hoặc. Là thật.

- Không sao đâu. Là đào ra sớm thôi, trái này ra sớm ăn đặc biệt ngon, nhưng sao nhiều vậy? Thường chỉ có một hay hai trái là nhiều rồi. - Ánh mắt của ông bà nhìn vào hai đứa con ngồi đối diện.

- Hai con lấy đào này ở đâu vậy? - Ánh mắt nhị lão lộ rõ vẻ nghi hoặc nhìn nhi tử và nàng dâu.

Nguyên Lam Anh nghe vậy liền kể đầu đuôi câu chuyện ra cho cha mẹ chồng nghe. Nhị lão Hầu gia càng nghe càng vui vẻ, không ngờ nhi tử và nàng dâu của mình giỏi như vậy.

- Lát nữa ăn xong con mang chúng ta đến cây đào đó nha! - Hầu phu nhân tò mò muốn đến tận nơi xem. Bà còn muốn xem nhi tử và nàng dâu yêu quý "ném đá, bắt đào" đấy.

Chỗ đào phu thê Lam Anh mang tới được chia làm hai phần, một phần mang cho Lâm Vũ Vũ dưỡng thai dùng, một phần mấy người ở chính phòng ăn no nê.

Hầu gia hôm nay mới thực sự tỉnh táo quan sát nàng dâu. Đáng đi uyển chuyển, cử chỉ hào phóng, tinh thông cảm kỳ thi họa, nấu ăn siêu cấp ngon. Cộng với lúc này nghe nàng kể chuyện bắt đào ông thấy nghi hoặc. Một nữ tử nhà thư hương thế gia không biết được dạy dỗ như nào mà lại như vậy? Nhìn hành động của nàng, ông thấy vừa giống vừa không giống con nhà võ. Cả Nguyên gia chỉ có Nguyên Lam Thiên theo võ nghiệp, cũng tính là có chút thành tựu, nhưng cái đó không thể ảnh hưởng đến nàng được. Có dịp ông phải thử xem sao.

Nguyên Lam Anh cảm nhận được ánh mắt đang dò xét mình, nhưng khi nàng để ý lại không thấy ai. Không lẽ ảo giác? Đây là thôn trang của Hầu phủ, chắc là không có nguy hiểm gì đi. Nàng chưa trải nghiệm nhiều nên không rõ lắm.

Ngồi nói chuyện phiếm nửa buổi, chủ yếu là Nguyên Lam Anh và Hầu phu nhân nói, còn hai người đàn ông chỉ ngồi nghe. Nàng dẫn nhị lão đến cây đào ấy. Dĩ nhiên không có gì bất thường cả. Có điều, hôm nay vận khí của nàng không tồi có thể phát hiện ra hai gốc đào ở góc hoa viên có trái chín. Phu thê hai người lại trở tài ném đá bắt đào, Hằng Tư Nghiên ném đào đến nghiệm mắt rồi.

Hầu gia và phu nhân nhìn hai đứa con mà tròn mắt há mồm.

- Không tồi! Kỹ thuật ám khí tốt. Không hổ là con cháu Hằng gia. - Hầu gia khen nhi tử, không nghĩ nhi tử gốc mà lại có thiên phú ám khí tốt vậy.

Hầu phu nhân không hiểu như Hầu gia, bà chỉ biết nhi tử và nàng dâu bà vô cùng giỏi. Có thể lấy hòn đá nhỏ ném cho trái đào rơi xuống, rồi nàng dâu nhẹ nhàng đỡ. Nhìn điều luyện đẹp mắt vô cùng.

Thu hoạch hai gốc đào này cũng chỉ được có mười ba trái, nhưng thế mọi người đã rất vui. Bởi đào sớm vốn rất quý, hơn mười trái là nhiều rồi.

Hầu gia bây giờ phải nhìn Nguyên Lam Anh bằng một ánh mắt khác xưa. Ông chắc chắn nàng học võ, không những vậy mà võ công không tồi. Nhưng có điều sao ông không cảm nhận được nội công của nàng? Không lẽ? Không đúng, để luyện được công phu ẩn nội công thiên hạ này được mấy ai? Nàng còn trẻ vậy chắc chắn là không được.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Xem bắt cá náo nhiệt

Hầu gia đúng là kinh nghiệm chiến trường dồi dào nhưng ông không biết rằng linh hồn Nguyên Lam Anh không phải thực sự là người thế giới này nên tố chất và năng lượng tinh thần khác xa người nơi đây. Nàng đã sớm luyện nội công đến mức nhập thần nên ít người có thể thấy được. Nhưng chỉ có nội công nàng mới luyện đến như vậy, còn mấy công phu khác thì nàng như mèo mửa.

Con mưa đầu hạ đến nhanh, đi cũng nhanh. Bầu trời lại trong xanh, tưởng như một canh giờ trước đây mây đen không phải là nó vậy. Nguyên Lam Anh lười biếng nằm trên giường, đầu gối vào đùi tướng công, tay đang cầm cuốn "Du hí Tây Nam" đọc cho chàng nghe. Nàng không biết đọc như vậy chàng có hiểu không? Nhưng nàng muốn chàng học lại từ con số không như một đứa trẻ, học nghe học nói đầu tiên.

Nằm ườn một buổi, Nguyên Lam Anh cảm thấy buồn chán vô cùng. Thôi nàng quyết định mang tướng công ra ngoài dạo.

- Tướng công! Tư Nghiên, chúng ta đi dạo chút đi. Để ta giúp chàng thay y phục. - Nàng vỗ nhẹ chàng, thuận tay lấy bộ lam y trên giá treo giúp chàng thay áo.

Bầu trời trong xanh, không khí mát mẻ, vạn vật cây cỏ mới được tắm mát đang tỏa ra sức sống bùng bùng. Cảm giác được những mầm cây đang dần hé mở. Hai người đi dạo quanh nông trang tận hưởng cuộc sống nhàn hạ mà không kém phần thiếu muối này.

- Đi nhanh, nhanh nào.. Nhiều lắm, Cầu Từ! Lấy xong chưa? - Một thiếu niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi gọi với người bên kia.

"Ồ? Đây vẫn trong nông trang à?" Hai người không biết đi dạo kiểu gì mà đã ra tới gần nơi trồng hoa màu.

Khu vực này thuộc phía đông của thôn trang. Đất ở đây trũng, nhiều nước, giàu phì nhiêu bởi có một con kênh không lớn không nhỏ thuộc một nhánh nhỏ của sông Đại Hà chảy qua. Thuận lợi tưới tiêu phù hợp trồng cây lúa nước, kê, lúa mì. Trong lòng kênh kia được tận dụng trồng hoa sen để lấy nguyên liệu làm thực phẩm và làm trà.

Mấy người nông dân chạy qua, người mang nơm, đó, giỏ, lưới đánh cá. Về mặt vui mừng hưng phấn, tràn đầy khí thế đi về phía đồng lúa đằng kia.

"À! Ra là đi bắt cá, tưởng chuyện gì có thể hóng được!"

Độ hóng hót tăng cao, Nguyên Lam Anh kéo tay Hằng Từ Nghiên đi theo mấy người nông dân kia. Hai người mặc y phục quyền quý toàn là tơ lụa hảo hạng lại đi cùng với mấy người mặc y phục nâu đất làm từ vải thô. Đúng là đối lập không nhỏ. Nhưng không ai để ý hai người cả, họ còn đang muốn bắt chút cá đồng về đãi bữa kia kìa.

Mấy người nông dân kia đi đến ruộng lúa thì dừng lại, lội xuống máng nhỏ rộng khoảng một thước. Bây giờ Nguyên Lam Anh mới để ý, cánh đồng rộng lớn này trồng toàn bộ là lúa. Được chia thành các thửa ruộng nhỏ, mỗi thửa khoảng hơn một mẫu. Có hệ thống máng nhỏ để dễ dàng trong việc dẫn nước tưới tiêu.

Nhìn mấy người lớn bé đang bắt cá dưới máng nhỏ khí thế bùng bùng mà nàng hận không thể xuống vui cùng. Người đắp bờ, người tát nước, có người trực tiếp dùng nơm úp cá. Người lớn dưới máng nhỏ hằng say chiến đấu với đám cá đồng, còn trẻ con ở trên bờ ríu ra ríu rít nói chuyện và lấy giỏ đựng cá mà cha mẹ chúng bắt.

- Kia cha, to quá. Bắt được rồi. Thấy chưa Mộc Đan, cha ta giỏi nhất.

- Cá nhà ta to hơn. Có cả cá vàng xinh đẹp nữa.

- Ta mang cá đuôi cò về cho muối muối nuôi. Nàng ấy sẽ rất vui cho xem.

- Cầu Từ đỡ nè! Ồi nhiều vậy?

* * *

* * *

Không khí ồn ào mà vui vẻ mang đậm chất thôn quê, yên bình đến lạ. Nàng sống hai đời đến nay mới được thấy không khí bắt cá vui như vậy. Nhìn ánh mắt thỏa mãn, nhấm tẹt vì cười của mấy đứa trẻ kia khiến người ta thấy trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Đôi khi vui vẻ đến từ những điều vô cùng đơn giản, bình dị.

Chiến đấu hằng hái chưa đến một canh giờ mấy người dưới máng bắt đầu lục tục lên bờ. Số cá cũng khá nhiều, đủ ăn mấy bữa rồi, nên mang về sớm để lão bà làm đồ ăn ngon. Lúc bấy giờ mấy người mới để ý đến sự có mặt của phu thê Hằng Từ Nghiên ở đó.

- Lão nô bái kiến tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân! - Một lão trung niên quỳ xuống chào, ông hôm trước được cùng với quản trang đi đón một nhà chủ từ Hầu gia tới nên mới biết hai đại nhân vật trước mắt.

Mấy người còn lại nghe lão nói vậy đều theo sau quỳ xuống chào. Hầu phủ có ơn lớn với bọn họ. Nếu không phải Hầu phủ curu mang thì hiện tại liệu bọn họ có cuộc sống như này không? Con cái của họ có được đọc sách, viết chữ không? Không biết bây giờ chết ở phương trời nào rồi.

Nguyên Lam Anh vội kêu bọn họ đứng dậy, thì ra đây là nô bộc của nông trang. Nhìn thấy mấy loại cá ngon ở kia, trong lòng nàng kể động.

- Lão bá, ông bán cho ta một chút cá chạch này được không? - Nàng khẽ hỏi lão trung niên kia, làm cho ông ấy trợn mắt há mồm.

- Dạ! Thiếu phu nhân cứ lấy hết đi cũng được. - Mấy người đều nói, Hầu phủ ơn lớn như vậy mấy con cá này tính làm gì? Dưới ruộng còn nhiều lắm.

- Không, ta chỉ muốn một ít thôi. Mọi người mang về nhà ăn đi. - Nàng lấy nhiều làm gì chứ? Một chút để người trong nhà thử là được rồi.

Nghe lời nàng, lão bá kia chọn những con cá ngon nhất, lớn nhất bỏ vào một cái giỏ rồi đưa cho Tiểu Y ở sau lưng hai người. Tiểu Y hiểu tính cách tiểu thư nhà mình liền đưa cho lão bá một chút bạc vụn.

- Không được từ chối ý tốt của thiếu gia và thiếu phu nhân! - Tiểu Y hung hăng dọa, Nguyên Lam Anh chỉ biết cười trừ.

Nàng kéo tay tướng công rồi đi, bỏ lại mấy người nông dân kia ngạc nhiên ngơ ngác. Từ hôm nay, hình ảnh tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân trong mắt mấy người kia nâng lên một tầng cao mới.

Chương 27: Lên núi chơi

Nguyên Lam Anh nay có cá đồng là chiến lợi phẩm nên nàng vui vẻ đích thân vào bếp nấu ăn. Đương nhiên tướng công ngốc nhà nàng sẽ làm "trợ thủ ngồi xem". Nàng không có kinh nghiệm xử lý cá đồng như này. Trước đây ở hiện đại người bán cá đều làm giúp nàng hoặc mua ở siêu thị thì cá đã được làm sạch rồi. Nên nhìn chỗ cá còn ngộ nguẩy linh tinh kia, nàng bó tay, đành để nha hoàn ở phòng bếp làm.

Nàng làm đơn giản mấy món từ cá đồng. Trong chỗ cá kia không chỉ có cá trạch còn có cá cá bò và cá rô, hơn nữa chất lượng còn không nhỏ. Con nào con ấy to béo một cục thịt.

Cá trạch nàng cho chiên vàng giòn, vớt ra cho vài tép tỏi, thìa là, nhiều ớt và gia vị vào chảo đảo đều rồi cho cá đã chiên vào chảo đều. Đã xong món cá chạch nấu cay. Cá bò nàng ướp gia vị rồi chiên xù. Cá rô băm nhỏ ra nấu canh rau cải. Tài nghệ nấu ăn của nàng không tồi cộng với đồ ăn đều tươi ngon nên mấy món ăn ấy không cần phải nói, ngon vô cùng.

Bàn ăn hôm nay thêm mấy món do Nguyên Lam Anh làm tất nhiên được mọi người chào đón vô cùng.

Anh nhi giỏi quá, món canh cá này thật thơm ngon, nướng chưa được ăn như vậy bao giờ! - Hầu phu nhân típ mắt khen nàng dâu, ngự trù trong cung sợ còn kém xa nàng.

- Món ăn thôn dã đặc biệt ngon, con tốt lắm! - Hầu gia thực lòng khen ngợi nàng. Rốt cuộc nàng có cái gì là không thể làm được không vậy?

- Đệ muội nấu ăn thật ngon nha, món này cay đã nghiện này. - Lâm Vũ Vũ nói rồi lấy một miếng cá nấu cay vào chén, ăn ngon lành.

- Cả nhà quá khen rồi ạ! - Nguyên Lam Anh khiêm tốn nói, nàng không để ý lắm. Quan trọng là tướng công ngốc nhà nàng nay ăn ngon miệng, chàng cũng thích ăn cay giống mình kia. Hihi.

Một vài món ăn thôn dã từ cá đồng mà Nguyên Lam Anh đã dồn tẩm toàn bộ người nhà. Hừ! Dù sao nàng trước đây cũng là tri thức của thế kỷ XXI, được thừa hưởng văn hóa hàng ngàn năm lịch sử phải khác chứ!

Cuộc sống ở thôn trang với Nguyên Lam Anh như cá gặp nước. Cuộc sống điền viên vui vẻ, nhàn hạ, ăn rồi ngủ và chơi. Á còn có đọc sách, dạy tướng công nói nữa. Mặc dù chàng vẫn không nói được ngoài hai từ "Anh nhi" nhưng nàng cảm nhận được chàng ngày càng hiểu chuyện hơn rồi. Đa số những gì nàng nói mới một lần mà chàng đều nghe lọt tai. Trước đây nàng còn phải nhìn vào mắt chàng để chàng để ý, có khi nói mồm miệng mà chàng không hiểu.

Buổi sáng sớm ở thôn trang vô cùng yên ả thanh bình, không khí thoáng mát mang chút hương thơm dịu ngọt của cỏ cây hoa lá khiến con người ta thư thái dễ chịu.

Hôm nay được sự đồng ý của Hầu gia và phu nhân, Nguyên Lam Anh cùng Hằng Tư Nghiên đi lên núi Vân Sơn ở sau thôn trang dạo chơi. Đi theo hai người có hai hộ vệ và một lão bá đã quen địa hình ở đây dẫn đường, đương nhiên không thể thiếu Tiểu Y cô nương thân cận với nàng rồi. Nàng ngoan ngoãn theo sự sắp xếp của Hầu phu nhân rồi lên núi.

Núi này cách tứ hợp viện nàng ở tầm một dặm đường. Sở nhi tử và nàng dâu đi mời chân Hầu gia đã chuẩn bị cho hai người một cỗ xe ngựa. Nàng phải công nhận là Hầu gia tuy là võ tướng mà tính tế chu đáo thật.

Xe ngựa đi trên con đường đất sạch sẽ, xuyên qua cánh đồng đến chân núi Vân Sơn thì dừng lại. Ngọn núi này rất lớn, còn lớn bao nhiêu thì nàng chịu. Lão bá dẫn đường giới thiệu cho nàng biết một chút về núi này. Núi thuộc quyền sở hữu của Hầu phủ.

"Òa! Thật hoành tráng, hẳn một ngọn núi lặn, đúng là đại phú hào!" - Nghe lão bá nói câu đầu tiên nàng cảm khái trong lòng.

Lão bá trên đường đi thao thao bất tuyệt về ngọn núi này. Ông kể từ lịch sử tám trăm năm trước đến Hầu gia luyện quân trong núi, rồi đến trong núi có cái gì ngon.. Đúng là một lão bá nhiều lời.

Vào sâu trong núi một chút, người ta có thể cảm nhận sâu sắc hơn về hơi thở của núi rừng. Cây cỏ thụ vài người lớn ôm không hết, dòng suối nhỏ chảy róc rách chảy quanh co, nước suối trong suốt nhìn thấy cả đáy cùng với mấy con cá tung tăng bơi lội.

Mấy cái cảnh đẹp như vậy với Nguyên Lam Anh không quan trọng lắm, quan trọng là trái cây rừng. Trong này trái cây rừng nhiều vô số. Lúc lúc lại thấy tiếng reo của nàng khi tìm thấy trái cây rừng. Nàng không vui sao được? Trái cây tươi ngon, hái nhiều có thể ủ rượu trái cây, nàng nghĩ đến rượu trái cây ở kiếp trước mà nước miếng chảy tùm lùm. Sau một hồi hái và thử trái cây dại, nàng cảm thấy ngon không tả nổi, hận không thể hái mang hết về. Thật ra thì nàng định sau hái người vào hái hết. Hôm nay chỉ là đi thăm dò thôi. Hihi!

- Tư Nghiên, chàng xem kia! Kia là nho rừng ấy, ngon lắm. Để ta hái chàng thử nha? - Nói rồi nàng với tay lên một chùm gòn nhất hái.

Quả tròn, to quá! Lau sơ qua một trái bằng khăn tay nàng đút vào miệng tướng công, rồi mình ăn một trái. Chua chua ngọt ngọt, ngon thật! Nàng ra hiệu cho mấy người đi cùng hái nhiều một chút, nhìn ánh mắt kia nàng hiểu được tướng công nhà nàng thích ăn. Quan trọng nhất là nàng cũng thích vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dã ngoại

Đi được nửa buổi Hàng Tư Nghiên đã thấm mệt. Thấy mồ hôi từng giọt rơi trên trán chàng, Nguyên Lam Anh lòng đau như cắt, liền hạ lệnh nghỉ ngơi.

- Lão bá, Vũ hậu vệ, tìm chỗ nào để thiếu gì nghỉ ngơi đi.

- Vâng thiếu phu nhân! - Ba người một lời cung kính đáp.

- Thiếu phu nhân, chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này! - Lão bá chỉ tay vào một chỗ bằng phẳng gần gốc cây hồng cô thụ cách chỗ mấy người đứng tầm hai mươi bước chân.

Mọi người quyết định nghỉ ngơi tại đây, Nguyên Lam Anh cùng tướng công nghỉ ngơi trên tảng đá lớn ở gần đó. Vũ Đại đi săn chút gà rừng thả hoang cho mọi người thưởng thức. Lão bá và Vũ nhị quét dọn sơ sơ rồi nhóm lửa, không quên bao vệ hai vị chủ tử ngồi bên kia. Tiểu Y nghe lời thiếu phu nhân nhà mình đi lấy nước ở suối gần đó không xa.

Nhìn mấy người kia bận rộn còn phu thê Nguyên Lam Anh nhà nhả ngồi đây. Nàng không khỏi cảm khái "Làm chủ tử thích thật!"

Nàng không cảm thấy mệt chút nào, dù gì cũng là người học võ. Tuy thời gian chưa lâu, nhưng ít ra nội công nàng cũng tới cảnh giới cao rồi. Đừng nói đi dạo núi sáng giờ ngay cả đánh nhau sáng tới giờ nàng vẫn có thể lực nhé! Nhưng tướng công nàng lại không như vậy, chàng đứng là không vận động nhiều như này bây giờ.

- Chàng còn mệt nữa không? Ta giúp chàng lau mặt! - Lấy chút nước Tiểu Y mới mang về, đổ vào khăn tay, nàng nhẹ nhàng lau mặt cho chàng.

"Thật mát, thật thoải mái!" - Hàng Tư Nghiên cảm giác vui thích khi nàng chạm vào người mình, nhưng chàng không biết phải nói sao. Mở miệng ra chỉ biết gọi tên của nàng.

- Anh nhi! Anh nhi! - Chưa bao giờ chàng mong muốn được nói chuyện với nàng như vậy. Nàng nói chàng đều hiểu được hết, nhưng chàng không thể nói cho nàng hiểu được.

- Xi! Chàng lúc nào cũng vậy, chỉ biết gọi tên ta. Thế nào, tên ta dễ thương lắm đúng không? - Nàng cười nói với chàng, tướng công nàng càng ngày càng đáng yêu rồi.

Hai người ở trên thảm đã được Tiểu Y chuẩn bị từ trước. Hàng Tư Nghiên nằm gối đầu lên đùi nàng, nàng nhẹ nhàng xoa bóp chút cho chàng đỡ mệt. Tình chàng ý thiếp áp áp vô cùng.

Tiểu Y đi rửa chút trái cây rừng để chút nữa dùng luôn. Vũ nhị đang cột con chim cú rừng vào một cành cây để nướng. Thình thoảng có nhìn qua hai người đang bắn đủ loại bong bóng màu hồng kia. "Tam thiếu phu nhân yêu tam thiếu gia thật, người phúc có phúc của người ngọc thật!"

- Tam thiếu gia, tam thiếu phu nhân, thuộc hạ đã về! - Vũ Đại một tay xách ba con thỏ hoang, hai con gà rừng, một tay cầm một gói lá không tên.

- Cô mang rửa đi cho thiếu gia và thiếu phu nhân nếm thử. - Đưa cho Tiểu Y bọc lá, tranh thủ liếc nàng một cái. Cô nương nhỏ này da trắng thật!

- Hừ! Bày đặt, mau đi làm thỏ hoang nhanh đi! - Tiểu Y dậm chân nói rồi quay lưng ra suối.

- Vũ hộ vệ vất vả rồi! Cảm ơn! - Nguyên Lam Anh cười nhẹ nhìn nhìn. Có gian tình! Có gian tình. Để về nàng điều tra mới được.

Mấy người nam nhân kia đều là người nướng thịt dã ngoại chuyên nghiệp, chẳng mấy chốc thịt đã tỏa ra hương thơm lừng. Ăn được rồi!

- Mời thiếu gia và thiếu phu nhân! - Lão bá cung kính lấy đại đa số đồ ăn đưa đến chỗ hai người đang ngồi.

- Cảm ơn! Không cần nhiều vậy đâu, để một con gà rừng và một con thỏ hoang là được rồi! - Nguyên Lam Anh thấy núi đồ ăn trước mắt, từ chối ý tốt của lão bá.

- Vâng, thiếu phu nhân!

Ặc! Sao nhiều vậy? Heo chắc? Có hai người làm gì như cho một nhà ăn vậy? Tiểu Y ăn ở bên kia, có mỗi nàng và tướng công có cần một núi nhỏ thịt

như vậy không chứ!

Nàng dứt cho chàng một miếng thịt thỏ mềm, rồi mình ăn một miếng. Ngon quá! Có vị cay của ớt, vị thơm của lá rừng còn có vị thịt thỏ tươi ngon nữa! Nàng cảm thụ hương thơm thịt thỏ lan tỏa trong miệng, đột nhiên thấy một miếng thịt bên miệng mình.

Bắt chước nàng, chàng cũng lấy một miếng thịt dứt cho nàng, hai người dứt cho nhau không lâu đã no căng bụng.

Bên này tình chàng ý thiếp hăng say dứt cho nhau ăn, bên kia mấy người vừa ăn vừa nói chuyện nhỏ. Dựa vào ngực chàng, nàng định cùng chàng nghỉ ngơi một chút.

- Có người đang lại gần! - Vũ Đại hộ vệ đột nhiên nói. Vũ Nhị cũng cảm nhận được người đến, cũng nâng cao cảnh giác hơn, tay dần nắm chắc thanh kiếm bên hông.

- Yên Tâm! Vũ Nhị hộ vệ đi thăm dò chút đi. - Nàng cảm giác được có người đi về hướng này từ nãy, nhưng đang bên phu quân nàng tin mình bảo vệ được chàng. Huống chi còn hai vị cao thủ kia.

- Vâng thiếu phu nhân!

- Thiếu phu nhân, là một người ăn mày, không đáng lo đâu ạ! - Vũ Nhị đi chớp nhoáng đã quay lại!

Mọi người coi như không có chuyện gì, tiếp tục như trước tán gẫu nhưng cảnh giác không hề giảm. Người ấy đang đến gần, bước chân như đã định sẵn là hướng này, không phải người qua đường. Hai người hộ vệ không cảm nhận được người kia có võ công. Nhưng Nguyên Lam Anh lại khác, nàng lại cảm thấy người đến gần không đơn giản.

- Trời phật phù hộ, mấy vị đại gia bố thí chút cho kẻ nghèo hèn này! Lão đã mấy ngày không được ăn gì rồi! - Ông lão ăn mặc rách rưới, cầu xin mấy người, ánh mắt không dấu vết nhìn Nguyên Lam Anh.

- Lão bá, bá lấy đồ ăn cho ông lão đi! - Nàng kêu lão bá lấy đồ ăn.

Tuy nàng thấy người ăn mày này không đơn giản nhưng thấy người già gầy gò ốm yếu, lại đi ăn mày như này, nàng không nỡ. Nàng cảm nhận được ông lão không có ác ý, không có sự giả dối ở đây. Kiếp trước là một cô nhi nàng rất nhạy cảm với những người xung quanh. Có thể cảm nhận được đâu là người ta thật tâm với mình, đâu là giả dối, từ thiện chỉ vì danh lợi. Nàng lần này tin vào linh cảm của mình đi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Động tâm

Lão ăn mày nhận lấy đồ ăn từ tay lão bá rồi vội vàng ăn ngấu nghiến. Đã mấy tháng nay, lão từ Thiên Sơn ở phía bắc vượt qua vạn dặm để đến phương nam tìm người ấy. Do gấp rút lên đường không quản ngày đêm, ăn uống không đầy đủ, có khi mấy ngày mới được một bữa nên bây giờ đói sắp chết rồi. Tuy là đạo sĩ đạo hạnh không tội nhưng mà "có thực mới vực được đạo"!

Nay đã gặp được người ấy, ông có thể yên tâm rồi. Một đời làm đạo sĩ, lần đầu tiên thấy thiên ý xuất hiện một người. Như vậy âu cũng là cái "duyên". Nay gặp lão mới thấy được, người ấy tuổi còn khá trẻ xinh đẹp, không biết nàng sẽ làm ra đại sự gì. Từ tướng mạo của nàng, lão thấy được đây là người vô cùng thiện tâm, có quý nhân phù trợ giúp nàng tạo phúc cho bách tính. Có lẽ lão nên giúp nàng một chút. Tuy nhiên, không phải là bây giờ, còn phụ thuộc vào nhiều yếu tố. Có duyên ắt sẽ thành.

- Cảm ơn chư vị đã ra tay cứu giúp, ơn này lão phu không quên. - Ăn uống no nê xong, lão quay sang thi lễ với mấy người.

- Không có gì! Chỉ là chút thức ăn lão bá không cần đa lễ! - Nguyên Lam Anh nhẹ nói, nhìn người này cũng không giống người xấu đi, chỉ là người qua đường thôi.

Nghỉ ngơi đủ rồi, mấy người Nguyên Lam Anh tiếp tục đi dạo chơi trên núi. Thấy vậy lão ăn mày cũng cáo từ, không quên cảm tạ một lần nữa, nhìn Nguyên Lam Anh một cái đầy ý vị, rồi từ từ rời đi.

Nguyên Lam Anh cảm giác thấy gì đó lạ nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào, ngừng suy nghĩ gì nhiều về người qua đường này. Nàng còn bận đi chơi với tướng công ngọc mã.

- Tư Nghiễn, chàng nhìn kia đúng là táo kia. Đẹp quá! Nhìn ngon thật! - Nàng vui vẻ chỉ cho tướng công mấy trái táo chín đỏ mọng trên cây cao.

- Vèo! - Viên đá nhỏ bay một đường vào cuống táo, một trái rơi xuống gần chỗ nàng. Nên nàng không cần dùng khinh công cũng đón được.

- Tướng công của ta giỏi quá! - Nàng không ngại khen ngợi chàng, hài từ khen ngợi đúng cách sẽ dễ tiến bộ.

Nhìn trái táo đỏ mọng đang ở tay thiếu phu nhân, Vũ Đại, Vũ Nhị vào lão bá trộn mắt há mồm. Vừa rồi bọn họ không nhìn lầm chứ? Là tam thiếu gia đã dùng một viên đá nhỏ ném. Có tin được không? Còn chính xác hơn cả dùng ám khí. Bọn họ là đệ nhất hộ vệ trong Hầu phủ, trước đây đều là cao thủ trên sa trường. Nhưng ám khí lạ không chuẩn như tam thiếu gia vừa rồi. Chắc chỉ là hấn ăn may thôi!

Nguyên Lam Anh không để ý đến ba người đàn ông kia nàng lấy khăn tay lau sạch trái táo, đưa lên miệng cắn.

- Ngon quá! Chàng thử miếng nè! - Đưa trái táo cắn dở đem bên miệng chàng. Đương nhiên chàng nghe lời nàng ăn ngon lành.

Nàng lại ra lệnh cho Vũ hộ vệ hái táo. Thật thương hai vị hộ vệ này. Đường đường là đệ nhất hộ vệ mà bị nàng sai như sai vật hết hái nho, bắt gà rừng, đánh thỏ hoang, nhóm lửa, đem hái táo. Hộ vệ vạn năng đây rồi.

- Dưới suối này có cá không vậy lão bá? - Nàng tò mò hỏi, nước suối trong vắt như vậy không có cá thì phí lắm.

- Có đó thiếu phu nhân, nhưng ban đêm mới có nhiều cá to ra, ban ngày chúng đi trốn hết cả. - Lão bá cung kính trả lời.

À ra vậy. Bọn cá suối này khôn thật. Nàng không có lộc ăn cá suối rồi.

Hết hứng thú với cá suối, Nguyên Lam Anh kéo tướng công ngồi nhà mình đi chơi tiếp. Hai người đi phía trước, mấy người kia tay xách nách mang đồ phía sau. Trông hài hước vô cùng.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua từng tán lá cây rừng chiếu xuống hai người đang nắm tay đi bên bờ suối. Ánh mặt trời chiếu chiếu hai bóng hình, một cao gầy, một nhỏ nhắn nhẹ nhàng thướt tha. Đúng là người đẹp thành đôi.

Cảnh ở đây thật đẹp! Nguyên Lam Anh vui vẻ cảm nhận hơi thở chốn sơn lâm. Nàng quay mặt sang nhìn người bên cạnh. Chàng vẫn như vậy, gương mặt này, ánh mắt này vẫn giống như ngày đầu mới gặp. Nhưng tất cả chúng từ bao giờ đã khắc ghi vào trong tâm nàng. Có lẽ, nàng đã động tâm với tên ngốc này rồi!

Nghĩ đến đây, mặt nàng trở nên phỉếm hồng. Háo sắc! Sao nàng lại háo sắc như vậy? Chắc, mỹ nam ôn nhu đáng yêu trước mắt, nàng không động tâm mới là lạ!

Bừng tỉnh khỏi suy nghĩ, cảm thấy mình thật ngốc. Tình cảm vậy mà giờ mới nhận ra. Ngốc! Ngốc quá!

Trước đây còn mù mờ về tình cảm với chàng, nay nàng đã xác định rõ. Nàng nhất định sẽ giúp chàng, nước chảy đá mòn, kiểu gì cũng có một ngày chàng như người bình thường. Không nói đến công danh lợi lộc, chỉ cần một nhà bình an, sinh hoạt giản dị đầm ấm vui vẻ là được. Người một nhà ư? Bánh bao nhỏ nhỏ mềm mềm đáng yêu, bé con bảo bối.

Nàng trong lòng tự phỉ nhổ chính mình, hai đời sống cũng gần ba mươi năm mà còn chưa mất nộ hôn đầu. Thất bại, quá thất bại! Bánh bao nhỏ cái gì? Nàng quá ảo tưởng sức mạnh rồi!

Mặt trời dần xuống núi, chơi đùa một ngày rồi, cũng đến lúc trở về thôn trang thôi. Nắm chặt tay tướng công, hai người từ từ xuống núi. Phía sau là lão bá ôm một bao nhỏ trái cây dại, hai vị Vũ hộ vệ đang ôm mấy bao to, chắc là trái cây dại và nấm rừng. Còn Tiểu Y cô nương thì đang ôm áo khoác ngoài của Vũ đại, mắt ngườm nguyệt không ngừng. Trái lại Vũ đại cười nhún nhún như đang thưởng thức cái liếc mắt đưa tình của Y Y.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Quà tặng

Ánh hoàng hôn chiều muộn chiếu xuống như dát vàng lên chiếc xe ngựa đang thong dong đi trên đường. Hai bên là cánh đồng lúa xanh mơn mơn, cơn gió chiều nhẹ thổi qua khiến rèm xe ngựa bay nhẹ. Có thể thấy thấp thoáng được hai hình bóng dựa sát vào nhau.

Nguyên Lam Anh lười biếng dựa vào tướng công. Dù nàng biết tướng công hôm nay đi chơi cũng khá mệt nhưng nàng đã quen ngồi dựa vào chàng. Như vậy thật gần, thật ấm áp, nàng thích!

Lúc đám người Nguyên Lam Anh về tới thôn trang đã gần đến giờ cơm chiều. Hầu gia và phu nhân đã sớm đợi hai người ở chính phòng.

Nàng kêu Tiểu Y lấy một mâm trái cây rừng mang lên phòng ăn. Còn hai người đi rửa tay, thay y phục rồi cũng đến đó dùng cơm chiều.

Trong phòng ăn đã thấy phu phụ Hầu gia, cùng phu thê nhị ca Hàng Tư Thụ và Lâm Vũ Vũ đang đợi.

- Hai con đến rồi! Chúng ta dùng cơm thôi! - Hầu phu nhân từ ái nói.

Bà xót tiểu nhi tử và tiểu nàng dâu đi chơi về mệt mỏi, nhưng thấy ánh mắt vui vẻ của hai con, bà lại thấy vui vẻ. Ánh mắt long lanh kia của tiểu nhi tử ngày càng có hồn. Bà tin tưởng Nghiên nhi sẽ sớm khỏi bệnh.

Hành động săn sóc yêu thương đối tượng công ngọc, Nguyên Lam Anh làm cho mấy người trên bàn ăn mừng như mở cờ trong bụng. Dù sao ai cũng muốn Tư Nghiên được hạnh phúc.

- Vũ nhi con ăn nhiều một chút, bảo bồi cần như vậy mới khỏe mạnh mau lớn được. - Hầu phu nhân lấy thức ăn vào chén của nhị nàng dâu. Bà mong ngóng tôn tử lâu lắm rồi.

Người một nhà ăn uống vui vẻ cười nói. Hầu phu nhân quan tâm tiểu nhi tử cùng nàng dâu đi chơi trên núi có vui không? Nguyên Lam Anh cũng thuận theo bà kể chuyện hôm nay trải qua, nhìn ánh mắt kia của hai người, bà liếc một cái sắc lẹm với Hầu gia.

"Tất cả tại lão đầu tử mà bốn cung không được đi cùng đó!"

Hầu gia cười thâm thúy với phu nhân, chớp mắt mấy cái, không nghĩ tới lại làm cho Hầu phu nhân mặt hồng hồng.

Bàn ăn vui vẻ hòa thuận ấm áp vô cùng. Thật hiếm thấy danh gia vọng tộc nào được như vậy, không có đấu đá trong hậu trạch, không có mưu kế hãm hại nhau trong nhà, không có sự ganh ghét đố kỵ, chỉ có tình cảm yêu thương đầm ấm của người một nhà.

Thứ tình cảm đẹp nhất trên đời là tình cảm phụ mẫu dành cho nhi tử. Hầu gia và phu nhân cũng vậy. Tuy họ là người mà dưới một người, trên vạn người nhưng trước khi lên tới đỉnh cao quyền lực thì họ cũng là cha mẹ. Có mong ước con cái bình an, hạnh phúc, mong ngóng tôn tử, mong Hằng gia được khai chi tán diệp.

Đại thiếu gia - thế tử Hằng Hầu Bắc Quốc và thế nhi ở biên quan, khiến phu phụ Hầu gia buồn bực không thôi. Nhiều khi Hầu gia đã muốn mang người tới cướp tôn tử về Hầu phủ, nhưng nghe lời phu nhân lại thôi.

"Hằng Tư Uy chết tiệt! Bao giờ người mang tôn tử về cho cha nương đây!" - Phu phụ Hầu gia đầu có suy nghĩ mắng chửi đại nhi tử của mình.

Dùng xong cơm chiều phu thế Hằng Tư Nghiên đi dạo một chút tiêu thực rồi về phòng. Tắm rửa sơ qua rồi hai người lên giường.

Nàng ngồi xếp bằng luyện nội công, còn chàng thì loay hoay ngắm nàng. Ngày nào cũng vậy, nàng ngồi xếp bằng trên giường, chàng ngồi cạnh nhìn. Ban đầu nàng thấy không được tự nhiên cho lắm, nhưng dần rồi cũng quen, coi như chàng đang canh cho nàng luyện nội công.

Thở hắt ra một hơi, thấy người thoải mái vô cùng. Mở mắt ra, thấy ánh mắt trong suốt như ẩn như hiện nụ cười của chàng, nàng đưa tay lên vuốt ve má chàng một hồi. Xong thấy chàng như hiến vật quý đưa cho nàng một chiếc hộp đen bằng gỗ.

Kì quái! Hộp đen này giống một khúc gỗ hơn, nó có hình hộp chữ nhật, như hộp đựng kiếm. Nhưng lại không to dài như vậy, à, giống hộp đựng tranh chữ cuộn tròn hơn. Nàng tò mò hỏi lại chàng:

- Chàng tặng cho ta ư?

Chàng nhìn nàng cười nhẹ, lộ ra hai lúm đồng điệu, gật đầu.

Nàng nhận lấy chiếc hộp kì quái. "Cách" hộp được mở ra, nàng không tin vào mắt mình. Bên trong hộp là một cây tiêu ngọc ngắn màu trắng, đẹp dễ vô cùng. Thân tiêu dài khoảng một gang tay của nàng, được đục lỗ để thổi, cuối thân được treo hai hồ lô ngọc nhỏ xíu màu đỏ. Bàng đôi mắt mù mờ về châu báu của nàng, khẳng định đây là một cây tiêu quý!

Nàng vui sướng ôm cổ chàng nói cảm ơn. Sau đó lấy cây tiêu ngọc trong hộp ra, thổi một khúc tiêu cho chàng nghe. Khúc nàng thổi là khúc "Vân Sơn Tĩnh", đây là khúc nàng yêu thích nhất, âm thanh trầm bổng, da diết như đánh vào nội tâm, khiến người nghe nhớ thương người yêu vô vãn.

Thổi xong khúc tiêu, nàng cất lại hộp gỗ vào trong rương, còn cây bạch ngọc tiêu kia nàng để đầu giường và quyết định sẽ luôn mang nó trên người. Đây là món quà đầu tiên chàng tặng nàng, nàng coi nó luôn là tín vật đính ước của hai người!

Thổi tắt ngọn nến trong phòng, nàng leo lên giường ôm nhẹ, vùi mặt vào ngực tương công.

- A Nghiên, ngủ ngon nha!

- Anh nhi! Anh nhi! - Chàng miệng gọi tên nàng, tay ôm nàng vỗ nhẹ vỗ nhẹ như vỗ hài tử.

Nhãi con này! Học nhanh thật! Hôm trước nàng mới dùng kiểu này dỗ chàng ngủ xong, nay chàng đã học được rồi. Nụ cười treo trên môi, hai người từ từ chìm vào giấc ngủ.

"Ngoài kia trăng sáng một trời

Trong màn yên ấm một đời bên nhau"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lấy máu thử tiêu

Cuộc sống ở nông trang đối với Nguyên Lam Anh chỉ có thể diễn tả được bằng bốn chữ là "vô cùng thoải mái". Nàng sống cuộc sống sâu gạo không hơn không kém. Tuy có chút thay đổi về thân phận của nàng nhưng nàng vẫn chỉ hoạt động trong vòng tuần hoàn: Thỉnh an - ăn - chơi - ngủ.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, chẳng mấy chốc mà đã qua hai tháng. Bụng của nhị tẩu Lâm Vũ Vũ giờ đã to vượt mặt, bảo bảo trong bụng cũng được gần bảy tháng.

Khỏi nói Hầu gia và phu nhân mong chờ hài tử này như thế nào. Hận không thể ôm ngay tôn tử. Như vậy, dĩ nhiên Lâm Vũ Vũ thẳng cấp trở thành nhân vật trong danh sách "nàng như nàng trứng, húng như húng hoa" cần được tuyệt đối bảo vệ.

Điều kiện ở thôn trang không thể so với Hầu phủ trong kinh thành nên Hầu gia, phu nhân và Hàng nhị ca sẽ mang Lâm Vũ Vũ về Hầu phủ để đợi ngày lâm bồn. Còn phu thê Hàng Tư Nghiên và Nguyên Lam Anh thì vẫn ở lại nông trang tĩnh dưỡng.

Nguyên Lam Anh vui vẻ cười ngây ngô, nàng đã được Hầu gia và phu nhân tin tưởng. Thật ra thì, ban đầu nàng cũng biết Hầu phủ không tin tưởng nàng nàng hiểu. Nếu nàng là họ thì đánh chết nàng cũng không tin tân nương vừa mới vào cửa có thể đối tốt với nhi tử của mình.

- Chủ nhân! Bên kia đã xong việc. - Thiên Xu phi từ bên cửa sổ lao vào báo với nàng. Lôi nàng khỏi suy nghĩ linh tinh.

- Ủ! Tiếp tục theo kế hoạch. Tốt nhất là dùng hết người của mình. - Nguyên Lam Anh ngây người một lúc rồi ra chỉ thị.

- Vâng chủ nhân! - Thiên Xu gật đầu nghe lệnh. Trước khi đi không quên dặn dò Thiên Cơ đang ở trong phòng:

- Cô nhớ chăm sóc và bảo vệ chủ nhân cho tốt!

- Đã biết! Không cần huynh nhắc! - Thiên Cơ liếc xéo Thiên Xu, đưa tay lên vén mái tóc dài xinh đẹp rồi quay mặt đi. Khó khăn lắm mới tìm được chủ nhân, nàng đương nhiên phải hầu hạ cho tốt chứ.

Nguyên Lam Anh cũng đến bó tay với thuộc hạ của nàng. Họ tính tình cô quái, nhưng lại làm việc cực kỳ nhanh chóng, nàng thích.

Nhắc đến họ mới nhớ, nàng nên cảm ơn tướng công nhà nàng mới phải. Hai tháng trước, chàng tặng nàng cây bạch tiêu xinh đẹp vô cùng, nàng coi đó là vật đính ước là thứ trân quý nhất với nàng. Nhưng không ngờ đó là Huyết Bạch tiêu, tín vật truyền thừa của Thất Tinh Sơn Trang.

Ban đầu nàng không biết, ngày ngày mang theo bên người, thổi tiêu cho chàng nghe. Một lần ở bên bờ suối ở chân núi, nàng vui vẻ thổi tiêu thì có sáu người áo đen đến bao vây lấy hai người. Không lẽ là sát thủ trong truyền thuyết? Nàng tự thấy mình không phải người tốt, nhưng nàng đâu đắc tội với ai đâu?

Trùng hợp là hai người đi không mang theo hộ vệ, ánh mắt hình như bị đánh lạc hướng đi mất rồi.

Nàng lúc bấy giờ mới cảm nhận được sự nguy hiểm đe dọa từ khi sinh ra đến giờ. Sáu người này nàng thấy được sát khí nồng đậm chính là do giết nhiều người mà tạo thành, nội công cao cường. Cho dù nàng có đánh hết sức cũng không thắng được một người, huống chi nàng còn chưa đánh ai bao giờ đâu. Muốn bảo vệ được chàng, nàng chỉ có thể liều mạng chống đỡ đợi hộ vệ đến. Biết là rất khó, nàng quyết định không từ bỏ.

- Các vị là? - Nguyên Lam Anh ngờ vực hỏi, ánh mắt không khỏi toát ra sự đề phòng. Tuy cho rằng không cần thiết nhưng biết đâu họ nhằm lẫn thì sao?

Nhìn ánh mắt sáng như tinh tú trên trời của tiểu nữ tử đối diện tỏ ra sự đề phòng Thiên Xu cảm thấy buồn cười. Chủ nhân của bọn họ nhỏ thế ư?

Thiên Tuyền coi thường nhìn đại ca, đợi hòn đá này mờ miện chắc còn khuya. Nhìn cái mặt kia là biết rồi. Lại phải để soái ca anh tuấn tiêu sái như hấn ra mặt mới được.

- Tiểu thư! Chúng tại hạ chỉ muốn hỏi cây tiêu trên tay tiểu thư là như thế nào? - Cười nụ cười tự cho là mê hoặc chúng sinh, Thiên Tuyền hữu lễ hỏi.

- A, cây tiêu này ư? Là của ta. Sao vậy? - Không lẽ là cướp tiêu? Thấy ánh mắt bọn họ không có ác ý nàng cũng bớt căng thẳng hơn.

Sáu người nhìn nhau, ánh mắt ngờ vực, không ai bảo ai sáu người tự động quỳ xuống hô:

- Tham kiến chủ nhân!

- Hả? Chủ nhân? - Sáu người này nhằm lẫn gì ư? Sao nàng thấy chóng mặt vậy? Vừa nãy khắc trước nàng tưởng họ là sát thủ, giờ lại gọi "chủ nhân".

- Vâng chủ nhân! - Sáu người lại đồng thanh khẳng định.

- Mấy người đứng lên đi! Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chắc có nhầm lẫn gì à? - Nàng hiện tại đang mông lung vô cùng, cũng không khỏi lén mắt hơn hẳn.

Thấy nàng như vậy mấy người không khỏi cười cười, không nghĩ chủ nhân lại không biết gì về Thất Tinh hộ pháp của Thất Tinh Sơn Trang. Không lẽ không phải là nàng? Nhưng sao nàng lại có Huyết Bạch tiêu? Lại còn dễ dàng thối như vậy? Điều đó không phải đã chứng minh đến bảy phần nàng là chủ nhân hay sao? Sáu người dùng ánh mắt trao đổi với nhau. Cuối cùng Thiên Xu mở miệng:

- Lấy huyết thử tiêu!

Thiên Tuyền bắt đầu trở tài ăn nói, giải thích rằng bọn họ đang đi tìm chủ nhân của mình, chính là Trang chủ của Thất Tinh Sơn Trang. Họ đang nghĩ nàng là chủ nhân của họ, vì nàng có trong tay Huyết Bạch tiêu và có thể thối một cách dễ dàng. Họ muốn nàng trích một chút máu để thử.

Đề chắc chắn nàng không phải người họ tìm và bớt rắc rối, nàng đã đồng ý. Làm gì có chuyện cây tiêu này có thể nhận máu người cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thất Tinh Sơn Trang

Thiên Tuyền kể về nỗi lòng của bảy người đi tìm chủ nhân có bao nhiêu khó khăn cực khổ, mấy năm bôn ba màn trời chiếu đất mà chưa thấy chủ nhân. Nay gặp nàng như thấy chút ánh sáng hy vọng trong đêm trường tăm tối. Bằng miệng lưỡi khôn khéo nói bảy phần thật lòng, ba phần hi vọng hẳn đã làm cho Nguyên Lam Anh mỉm cười.

Nàng lấy con dao găm nhỏ mang theo bên người trích mấy giọt máu ở ngón tay áp út. Theo chỉ dẫn của Thiên Tuyền nhỏ ba giọt vào cây tiêu ngọc. Trước ánh mắt nhìn chăm chăm của sáu hắc y nhân và phu thê Nguyên Lam Anh ba giọt máu nằm không nhúc nhích trên thân sáo.

- Mấy người thấy chưa? Ta không phải - Nguyên Lam Anh không ngoài dự đoán, định kéo tay tướng công rồi đi.

- Khoan! Huyết Bạch tiêu nhận chủ! - Thiên Cơ nãy giờ không nói gì giờ mới lên tiếng.

Nguyên Lam Anh ngỡ ngàng nhìn lại cây tiêu ngọc trên tay nàng. Thật lạ kỳ, ba giọt máu như thấm vào thân tiêu biến bạch tiêu thành huyết tiêu. Màu sắc đỏ sẫm như máu nhìn bắt mắt vô cùng.

Chưa đầy nửa khắc sau, tiêu ngọc lại quay về màu trắng ban đầu. Tưởng như huyết tiêu khi nãy không có chút liên quan gì tới nó vậy. Nguyên Lam Anh há hốc mồm kinh ngạc nhìn bạch tiêu, rồi nhìn tướng công đang cười nhẹ với nàng. Nàng bó tay, lúc này chàng còn cười được à?

- Chúng thuộc hạ tham kiến chủ nhân! - Sáu người ôm quyền quỳ xuống trước mặt nàng. Lần này họ tin nàng đúng là chủ nhân rồi.

- Ta.. Ta.. Thôi đứng lên hết đi! - Nàng biết không lay chuyển được sáu người này. Thôi, nàng từ từ tìm hiểu vậy.

Sáu người đứng dậy, cùng với nàng ra bờ suối nói chuyện. Nàng muốn tìm hiểu chút về Thất Tinh Sơn Trang. Sáu người đương nhiên là nghe theo nàng, họ cảm nhận được nội lực của chủ nhân không nhỏ nhưng võ công không cao. Cần phải mang võ công bí truyền của Sơn Trang dạy nàng mới được.

Sáu người trước mặt nàng là sáu trong bảy vị Thất Tinh hộ pháp của Thất Tinh Sơn Trang. Tên của sáu người lần lượt là: Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Thiên Hành, Dao Quang. Còn một người nữa là Khai Dương, chắc hẳn mang đội ám vệ chạy linh tinh quanh núi rồi.

Tên của bảy người lấy tên của bảy vị tinh tú trong chòm sao Bắc Đẩu. Trong bảy người thì có hai nữ nhân, đó là Thiên Cơ và Dao Quang, hai nàng xinh đẹp vô cùng, còn lại toàn bộ là nam nhân. Nghe giới thiệu nàng cũng sơ sơ hiểu được chút về bối cảnh của Thất Tinh hộ pháp và Thất Tinh Sơn Trang.

Thất Tinh Sơn Trang được Ma A Lão Tổ sáng lập ra từ ba trăm năm trước. Đây là Sơn Trang kỳ bí nhất trong giang hồ. Không ai biết Sơn Trang gồm những ai, tổ chức như thế nào? Chỉ biết Sơn Trang can thiệp cả trong và ngoài giang hồ trên tất cả các lĩnh vực. Chỉ cần nghe Thất Tinh Sơn Trang người ta đã mấy phần kính sợ.

Thất Tinh Sơn Trang đứng đầu là Trang Chủ với Huyết Bạch tiêu làm bảo vật cũng như là vũ khí. Điều kì lạ hơn nữa là Trang Chủ không phải khi nào cũng xuất hiện, người có thiên duyên mới có thể làm Trang Chủ. Nên hai mươi năm nay, ngoài công việc nội ngoại của Trang thì việc đi tìm Trang Chủ là quan trọng nhất.

Thường thì Huyết Bạch tiêu lưu lạc trong nhân gian, nó sẽ tự tìm Trang Chủ nhờ cơ duyên. Không phải ai cũng có thể thối được, người thối được cũng có thể được chọn làm Trang Chủ đến bảy tám phần. Khi người được chọn làm Trang Chủ lấy máu nhận tiêu, bạch tiêu thành huyết tiêu thì ấy đích thị là Trang Chủ chính thức. Nguyên Lam Anh há hốc mồm kinh ngạc! Nàng thấy giống y như trong huyền thoại vậy!

Dưới Trang chủ là Thất Tinh hộ pháp, đây là bảy người quan trọng nhất với Thất Tinh Sơn Trang. Họ có thể thay Trang Chủ quyết định mọi việc trong Trang, đi tìm được Trang Chủ trong nhân gian là trách nhiệm và vinh hạnh của họ. Bởi có người cả đời làm Thất Tinh hộ pháp mà không thấy được mặt

Trang Chủ dù chỉ một lần. Khi tìm được Trang Chủ, họ sẽ trung thành tuyệt đối với chủ nhân. Dao Quang kể cho nàng nghe, hơn một trăm năm trước đã có một vị trong Thất Tinh hộ pháp phản bội chủ nhân, mưu đồ thao túng Sơn Trang đã bị một đạo lôi quang, tan xương nát thịt. Nàng thấy lạnh hết cả sống lưng. Không lẽ có thần phật ư? Nàng không cần biết, nhưng như vậy nàng có thể tin tưởng được họ rồi.

Dưới Thất Tinh hộ pháp là ba mươi sáu thiên cang và bảy mươi hai địa sát. Họ cũng là người tuyệt đối trung thành với Sơn Trang và Trang Chủ. Dưới họ nữa là.. hết rồi! Tinh ra cả Sơn Trang chỉ có một trăm mười sáu người, ấy là tính cả Trang Chủ. Không nghĩ là một Sơn Trang có ít nhân số mà lại mạnh đến như vậy? Đó là điều bí ẩn nhất trong và ngoài giang hồ.

Nghe sáu người kể sơ qua, nàng cũng hiểu được hết phần nào. Được rồi! Dù sao dù nàng làm Trang Chủ cũng nhân vô cùng. Coi như ấy là chỗ dựa của nàng đi.

- Thuộc hạ Khai Dương tham kiến chủ nhân. Cung nghênh chủ nhân nhập Trang! - Khai Dương như một con gió ở đâu bay đến, ôm quyền quỳ trước mặt nàng.

Nàng gật gù khỏe miệng, như vậy dọa người quá đi! Nhìn nam nhân diện bạch y tiêu sái trước mặt lại bày ra bộ dạng "chó con" kia. Khiến nàng không khỏi bị dọa.

- Đứng dậy đi! - Cố gắng điều chỉ cảm xúc, nàng nói bằng giọng bình thường nhất.

Mấy người nói chuyện như huynh đệ một nhà. Được một lát thì nàng cáo từ về nông trang. Hai người đã đi khoảng gần hai canh giờ rồi, không nên để cha nương lo lắng.

- Cung tiễn chủ nhân và Hằng tam thiếu, hẹn ngày tái ngộ! - Bảy người cung kính chào.

- Nhớ không được vô duyên vô cớ giết người. Còn nữa, từ nay không cần đa lễ với ta như vậy! - Trước khi đi, nàng bỏ lại hai câu. Nàng không muốn thuộc hạ của nàng là những tên sát nhân vô nhân tính.

- Vâng chủ nhân! - Bảy người răm rắp nghe theo.

Chủ nhân nói họ không được giết người, nàng thật là lương thiện. Vậy họ sẽ nghe lời nàng, không giết khi không cần thiết nữa. Ánh mắt tinh quái xẹt qua. Được rồi không giết chết ai hết. Vậy làm cho chúng sống không bằng chết đi!

Hai bóng người nắm tay nhau đi dần về phía chân núi. Nguyên Lam Anh không thể ngờ được chỉ vì một câu nói này của nàng đã làm tăng lên hai trăm phần trăm độ biến thái của bảy người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thà đắc tội với tiểu nhân chứ ngàn vạn lần đừng đắc tội với nữ nhân

Trời thu trong xanh mát mẻ, từng cơn gió mang theo hương thơm của cỏ cây khiến người ta vui sướng không thôi. Thời tiết đẹp như này, rất thích hợp cho việc ngủ. Nhưng như vậy e là không ổn.

Ngày mai, Hầu gia, phu nhân và Hằng nhị ca hộ tống nhị tẩu Lâm Vũ Vũ về Hầu phủ dưỡng thai chuẩn bị lâm bồn. Nàng thân là tiểu nàng dâu cũng nên chuẩn bị giúp một số thứ. Mặc dù nàng cùng tướng công chỉ đứng xem náo nhiệt. Nhưng như vậy, đối với Hầu phủ đã thể hiện sự quan tâm chu đáo của phu thê hai người rồi. Ai bảo nàng mang tướng công bảo bối của Hầu phủ bên người, sự xuất hiện của chàng đã làm mấy người kia cười ngoác miệng ra tận mang tai chứ.

- Tam thiếu gia, tam thiếu phu nhân! Hầu gia và phu nhân gọi hai người ạ! - Tiểu Y hốt hải chạy vào báo.

- Hà? Sao lại gọi giờ này? Mọi người nghe ai nói vậy? - Canh giờ không còn sớm, Hầu gia và phu nhân gọi mình làm gì cơ chứ?

- Mọi người không biết, tiểu Nhạn bên cạnh phu nhân truyền lời ạ!

- Được, ta và tướng công chuẩn bị chút. Mọi người nói tiểu Nhạn đợi một chút đi.

Thay y phục nhanh chóng hai người được tiểu Nhạn mời sang phòng Hầu phu nhân.

Phía sau còn có Thiên Cơ và Giao Quang đi theo với lý do là "bảo vệ tuyệt đối cho chủ nhân". Hai người này không phải sợ nàng chạy mất chứ?

- Cha nương cho gọi tướng công và con dâu ạ! - Nguyên Lam Anh lễ phép, cùng Hằng Tư Nghiên chào cha nương.

- Không có chuyện lớn gì đâu con, ngày mai chúng ta về Hầu phủ rồi nên muốn dặn dò hai đứa chút chuyện thôi! - Hầu phu nhân hiền từ nói, nhìn nhi tử ngày một nhanh nhẹn, bà thật muốn cười to.

Hầu phu nhân nhắc nhở nàng một số thứ ở nông trang. Tuy nàng đều biết nhưng cũng không khỏi cảm động. Thế gian này đúng là đẹp nhất ở tấm lòng cha mẹ.

Hầu gia yên lặng ngồi nghe hai người nói chuyện, ông cảm giác thấy thế tử Nghiên nhi thân thủ tăng lên rõ rệt. Tuy nàng che giấu rất kỹ nhưng làm sao qua mắt được người dày đặc kinh nghiệm như ông. Còn có, hai vị cô nương đứng sau nàng. Nhan sắc cũng gọi là tạm được nhưng khí thế kia, đúng là hiếm thấy. Lại kỳ hơn là ông phải ám vệ đi điều tra về hai người này thì không tra được ra cái gì, ngoài tên. Đúng là không đơn giản.

Hầu phu nhân nhắc nhở con dâu đủ thứ chuyện, hai người nói chuyện trên trời dưới đất hăng say. Chợt thấy Hằng Tư Nghiên ngáp ngủ một cái, mấy người nhìn nhau.

- Canh giờ không còn sớm, hai con cũng nên về nghỉ ngơi. - Hầu phu nhân đỏ mặt ngượng ngừng nói.

- Vâng, chúng con về phòng ạ!

Nhanh chóng về phòng, thay y phục xong. Mới nằm xuống giường Hằng Tư Nghiên đã ngủ như heo con say sữa. Nàng chỉnh lại chăn cho chàng, cung chiêu xoa má "Ai kêu chàng trưa không ngủ làm chi?"

- Chủ nhân! - Tiếng nói khe khẽ từ cửa sổ vọng vào, không có thân thủ thì khó mà nghe được.

Nàng khoác thêm trường bào rồi ra đại phòng, bảy người đã ngồi kín xung quanh bàn lớn rồi!

Nàng cũng thấy khó hiểu với bảy người này. Thiên Cơ và Giao Quang luôn kề cận ở bên dạy võ công cùng các bí kíp chân truyền của Thất Tinh Sơn Trang cho nàng thì không nói làm gì. Còn năm vị kia ngoài lúc nhận lệnh nàng đến năm nước trong Lục Đại Hoàng Quốc thì họ đều hay ở chỗ nàng.

- Chủ nhân! - Mấy người hữu lễ đứng lên chào nàng.

- Ủ! Sao nay đầy đủ vậy?

Nghe được câu hỏi của nàng, Thiên Tuyền lăm mồm bắt đầu bắn như súng liên thanh.

- Chúng thuộc hạ đã xử lý xong hết mọi việc! Bây giờ, Thất Tinh Sơn Trang đã xâm nhập vào tất cả các quốc gia trong Lục Đại Hoàng Quốc rồi. Chỉ cần một cái phất tay nhỏ của chúng ta cũng có thể khiến một vương triều sụp đổ.

- Nhanh như vậy?

Cả bảy người đều gật đầu! Chúng tỏ tên Thiên Tuyền lăm mồm kia nói không có sai.

Nguyên Lam Anh giật giật khóe miệng. Mới gần hai tháng chứ mấy, làm gì mà nhanh kinh dị như thế? Không lẽ thế lực của Thất Tinh Sơn Trang lớn lắm à?

Nếu để cho bảy người kia thấy được suy nghĩ của nàng, có phải họ sẽ bỏ đầu nàng ra xem rốt cuộc não nàng làm bằng gì hay không? Nàng cho dù không để ý đến Sơn Trang, cũng phải tin tưởng tốc độ làm việc của chúng thuộc hạ chứ! Dù gì cũng là Thất Tinh hộ pháp xuất quỷ nhập thần nổi danh giang hồ. Mấy chuyện còn con này làm không được thì không phải là phế vật hay sao? À quên, nàng không phải người trong giang hồ nên không rõ lắm. Thiên Cơ có kể chuyện giang hồ cho nàng nghe, nhưng nàng không hứng thú nên nàng không rõ là đương nhiên.

Thật ra mà nói thì Nguyên Lam Anh thấy mình vẫn không khác gì sâu gao như trước kia.

Bây giờ mỗi ngày dành một canh giờ ra để xử lý chuyện của Thất Tinh Sơn Trang và học thêm võ công. Nói chung cũng chỉ có thể gói gọn trong hai chữ "thoải mái".

- Mấy người có giết người hay không đó? - Che miệng ngoáp một cái, nàng liếc mắt hỏi mấy người kia.

- Chúng thuộc hạ không giết một ai cả! - Thiên Xu nhẹ giọng trả lời rồi hộp một ngụm trà lớn. "Trà ngon, sau phải xin chủ nhân ít mới được". Bốn nam nhân còn lại gật gù ra vẻ đồng đáp án.

- Vậy tốt! Có gì tính sau. Ta đi nghỉ trước, mấy người ngủ sớm đi! - Một câu ngắn gọn tạm biệt, nàng đi vào phòng trong lên giường ôm tượng công ngủ. Dù sao họ không giết người, nàng cũng không cần phải quản.

Thiên Cơ và Giao Quang tròn mắt nhìn nhau, đúng là chủ nhân đơn thuần dễ tin người. Mấy nam nhân kia mà không giết người ư? Tin, tin thế quái nào được. Họ chỉ qua mắt được chủ nhân, chứ sao qua mắt được hai nàng.

Nhìn ánh mắt "âu yếm hình mũi tên" của hai mỹ nữ đứng kia, mấy người rùng mình. Chợt nhớ ra câu nói trước đây của chủ nhân "Thà đắc tội với tiểu nhân chứ ngàn vạn lần đừng đắc tội với nữ nhân". Đột nhiên thấy sợ hai mỹ nhân trước mắt.

Nhưng mấy người họ không giết người lài thật.. chỉ là làm cho mất tên khốn kia sống không bằng chết thôi. Cảm giác này.. chắc, đúng là sáng khoái hơn giết người thật!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chàng.. Chàng! Cuối cùng chàng cũng nói chuyện!

Hầu gia, phu nhân và phu thê Hàng nhị ca đã hồi phủ, cuộc sống của cặp tiểu tình nhân Nguyên Lam Anh chỉ có thể diễn tả bằng hai từ "thoải mái". Cả nông trang giờ đã thành địa bàn của hai người, vui vẻ cuộc sống yên bình nông gia cùng với sự ôn nhu chỉ dẫn của thê tử nên Hàng Tư Nghiên ngày càng hiểu chuyện hơn.

Đám thuộc hạ của Nguyên Lam Anh làm việc nhanh chóng dứt khoát, mọi việc không cần nàng quản nhiều. Mỗi ngày chỉ cần nửa canh giờ nàng đã giải quyết xong việc của Thất Tinh Sơn Trang. Cùng với một canh giờ nàng luyện công nữa, còn đâu thời gian nàng đều dành cho tướng công ngốc nhà mình.

Buổi sáng nắng nhẹ, trời xanh mây trắng vô cùng thích hợp cho việc lên núi dạo chơi. Dĩ nhiên nàng có mang theo hộ vệ của Hầu phủ, Thiên Cơ và Dao Quang cũng đi theo nàng với lý do rất chính đáng "bảo vệ chủ nhân". Nguyên Lam Anh không cho ý kiến nhiều, có mỗi Tiểu Y trong lòng khó chịu, từ khi hai vị cô nương xinh đẹp kia tới, họ đã cướp mất công việc chăm sóc tiểu thư của nàng rồi.

Hôm nay mọi người quyết định lên núi phía nam, nơi có con suối nhỏ chảy qua. Suối nước trong vắt, bên bờ có một bãi đá cuộc lớn, rất sạch sẽ như được nhiều lần gột rửa. Nguyên Lam Anh quyết định mọi người ở đây làm cơm dã ngoại khiến cho hộ vệ Hầu phủ và hai mỹ nhân thuộc hạ của nàng trợn mắt há mồm.

- Tiểu thư của ta ơi! Nàng muốn làm cơm thì nói nhà bếp một tiếng, làm gì phải lên nơi này làm đồ ăn kham khổ vậy? - Thiên Cơ vén lọn tóc xinh đẹp, bĩu môi kháng nghị.

Nguyên Lam Anh không để ý đến ý kiến của Thiên Cơ, nhiều ngày ở chung nàng còn lạ gì tính cách của nàng ấy nữa. Nắm tay tướng công men theo dòng suối lên phía thượng nguồn. Không quên cười nhạo rằng nói:

- Ta và tam thiếu gia đi dạo chút, mấy người kiểm đồ ăn nha!

Nhìn bóng lưng tiêu sái của hai người, mấy người còn lại nhìn nhau, hộ vệ Hầu phủ định chạy theo thì Dao Quang ngăn lại:

- Để cho thiếu gia cùng thiếu phu nhân bồi đắp tình cảm đi, không sao đâu.

Nhìn vào dung nhan xinh đẹp thanh thuần kia, không biết trời xui đất kiến như nào hộ vệ gật đầu. Thiên Cơ trong lòng khinh bỉ tỷ muội nhà mình, lại cái trò giả nai, chỉ tội tên hộ vệ kia. Dao Quang chỉ nhếch mày nhàn nhạt cười, mặc kệ ánh mắt khinh bỉ của nàng.

Ba người đi loang quanh kiểm chút gì ăn, mặc kệ vị chủ rừ nhà mình đi chơi.

Ở bên bờ suối Nguyên Lam Anh tựa đầu vào vai Hàng Tư Nghiên, hai người ngồi trên phiến đá mỏng tâm sự. Thật ra chỉ có một mình nàng nói, còn chàng chỉ lơ mơ nghe. Hai người tựa sát nhau như là một thể, tình cảm ngọt ngào xinh đẹp bay ra vô số bong bóng màu hồng.

Bên suối cảnh sắc xinh đẹp, cây trong rừng tràn đầy sức sống, chim chóc hót líu lo, cá dưới suối tung tăng bơi lội. Đúng là cảnh đẹp ý vui.

Không chịu ngồi một chỗ lắm nhằm nhằm chán Nguyên Lam Anh lôi kéo tướng công đứng dậy. Nàng nắm tay chàng định rời khỏi bờ suối mà không để ý đến mấy hòn sỏi dưới chân. Nơi này ven suối, chắc chắn lúc trước nước suối ngập lâu ngày nên đa số đá sỏi đều có rêu xanh. Trùng hợp thay, nàng vô tình đã đạp phải một đám rêu lớn. Và chuyện gì đến cũng sẽ đến, nàng trượt chân sắp sửa lao xuống suối.

Ngưng tụ khí trong cơ thể để chuẩn bị đập nước phi lên kéo bị ướt thì không hay. Nhưng lại có một bàn tay tóm lấy tay nàng lôi lại, nàng đập mặt vào lòng ngực ấm áp.

- Anh nhị, đừng, nguy hiểm, sợ. - Tiếng nói khàn khàn, mang theo run rẩy, sợ hãi nhẹ nhàng.

- Ừm, thấp không sao! Không lo, không nguy hiểm, đừng sợ! - Nàng theo bản tính đáp lại.

- Chàng.. chàng! Cuối cùng chàng cũng nói chuyện! - Ngạc nhiên tột cùng, Nguyên Lam Anh thốt lên, giọng nói không giấu được run rẩy.

Đôi mắt dâng lên màn sương mù, chàng cuối cùng cũng nói ngoài hai từ "Anh nhị". Khi nói nàng kinh hi đến cỡ nào, nhiều hơn kinh hi chính là xúc động vô cùng. Chàng nói! Nàng nhớ lần đầu chàng nói là gọi tên nàng. Một năm này, nàng tốn bao công sức bồi đắp, chỉ dạy chàng chỉ mong có ngày hôm nay. Nhưng khi nó đến nàng lại khó tiếp thu, đôi khi kinh hi quá lớn lại làm hại con tim bé nhỏ của nàng đập loạn như muốn bay khỏi lồng ngực. Đúng hại tim thật!

- Đau, đừng khóc, không vui! - Nhẹ xoa nước mắt rơi từ khóe mắt nàng, Hàng Tư Nghiên nhăn mày, khó khăn nói.

- Không đau, không đau. Đi thôi, chúng ta về! - Nắm chặt tay chàng đi về hướng mấy người Thiên Cơ chuẩn bị làm đồ ăn. Kinh hi như này, nàng muốn chứng thực, chỉ sợ đây chỉ là một giấc mơ.

Vừa đi Nguyên Lam Anh vừa dạy chàng nói về mọi thứ xung quanh. Nàng phát hiện ra vốn từ của chàng quá ít. Nhưng không sao! Ít thì nàng sẽ giúp chàng tăng vốn từ.

Cỏ, cây, hoa, lá, cành, gốc, rễ.. đi gặp được cái gì, nàng đều chỉ vào đó để cho chàng lặp lại. Nhìn chàng khó khăn mở miệng nói, nàng khẳng định đây là sự thật không phải chiêm bao.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chuẩn bị hồi Hầu phủ

Lúc hai người đi về nơi tụ tập ven suối đã là gần đến trưa. Đồ ăn đã được mấy người kia chuẩn bị tốt. Bữa trưa dã ngoại đơn giản có: Gà ăn mày, thịt thỏ hoang nướng, cá suối nướng cùng với vài loại trái cây dại.

Nguyên Lam Anh nhìn đám thức ăn đang tỏa ra hương thơm như đang mời gọi "hãy ăn ta đi", nước miếng có thể bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra khóe miệng. Dao Quang ôn nhu mà cười như điên ở trong lòng về chủ nhân nhà mình. Nàng làm như chưa bao giờ thấy đồ ăn ngon vậy. Bất quá, như vậy rất đáng yêu.

Mặc dù muốn xông lên với đám đồ ăn đang tỏa hương kia nhưng nàng không quên bên cạnh có "chú chim họa mi bé nhỏ cần dạy dỗ", Hàng Tư Nghiên nên nàng nuốt nhẹ nước miếng rồi dạy chàng nói tên mấy món kia. Giọng của chàng đã bớt khàn, nói cũng không còn khó khăn như trước, nghe vào tai Nguyên Lam Anh thấy vui vẻ vạn phần.

Thấy chàng nói được, Thiên Cơ và Giao Quang không có phản ứng nhiều, chỉ là đơn thuần mừng cho chủ nhân. Chủ công tốt lên, chủ nhân cao hứng là tốt rồi.

Bất đồng với song vị mỹ nhân, hộ vệ Hầu phủ vui như bắt được vàng. Tam thiếu gia nói chuyện được, đã hơn hai mươi năm, Hầu gia và phu nhân đã chờ ngày này suốt hơn hai mươi năm. Biết được tin này Hầu phủ sẽ nổi lên một trận kinh lý lớn. Hẳn phải nhanh chóng báo cho Hầu gia mới được.

Như biết được hẳn đang nghĩ gì, Nguyên Lam Anh ngăn cản:

- Người khoan hãy báo tin này về Hầu phủ. Chúng ta chuẩn bị hai ngày sau hồi phủ.

- Vâng, tam thiếu phu nhân. - Cung kính nghe lời nàng. Tin tức chỉ muộn hai ngày, để Hầu gia và phu nhân bắt ngờ một chút, như vậy cũng không tệ đi.

Bữa trưa dã ngoại hương vị không tính là mỹ thực nhưng do nguyên liệu tươi mới và tâm trạng người ăn vui vẻ thoải mái nên nó mang lại cảm giác ngon miệng. Nguyên Lam Anh gặm nốt cái đùi gà, nàng cũng không quên dứt thức ăn cho tướng công gốc nhà mình.

Đồ ăn nhanh chóng bị giải quyết sạch. Nguyên Lam Anh lười biếng, không có ý định đi tản bộ tiêu thực. Nàng chợt nhớ ra có chuẩn bị chút đồ câu cá, tìm trong hành trang mang theo, nàng lấy cuộn chỉ và lưỡi câu đã chuẩn bị sẵn từ trước bước vào một đầu cái cần trúc, một cây cần câu đơn giản được hình thành. Dùng một chút thịt tươi hồi nãy còn, móc vào lưỡi câu, rồi chọn một đoạn suối nước chảy không xiết thả xuống, hai người ngồi bên một tảng đá bằng phẳng đợi cá cắn câu. Coi như đây là hoạt động tiêu thực đi. Mấy người kia thấy vậy cũng bắt chước làm theo.

Chẳng mấy chốc bên suối đã có mấy cái cần câu được thả xuống. Ngồi câu cần giữ im lặng để không làm kinh động đến cá. Nàng yên tĩnh dựa vào tướng công nhắm hờ mắt tận hưởng cảnh đẹp hữu tình, quan trọng hơn là có mỹ nam ở bên.

Ôm Anh nhi ngồi bên bờ suối, Hàng Tư Nghiên cảm thấy thật khác lạ, còn khác chỗ nào thì chàng không biết. Chỉ biết nàng rất thơm, ừm, tay thật mềm.

Thấy hành động ăn đậu hủ kia của chàng, Nguyên Lam Anh không phản kháng. Dù sao thì sau này nàng cũng sẽ từ từ dạy chàng thành thê nô chính hiệu. Nàng vẫn có suy nghĩ với một người có tư tưởng hiện đại thì ôm, hôn, nắm tay chỉ là chuyện bình thường.

Có lẽ vận khí hôm nay của hai nhân vật chính của chúng ta đã dùng hết rồi, nên cả hai người câu được vèn vèn chỉ là một con cá bóng. Nhìn con cá bóng to bằng hai ngón tay của mình và mấy con cá suối to bự chà bá của mấy người kia. Nàng ai oán trong lòng.

Không lẽ lại mang về nuôi như cô Tấm nuôi Bống. Mỗi bữa cho ăn đều gọi: "Bống bống bang bang, lên ăn cơm vàng cơm bạc nhà ta. Chớ ăn cơm hầm cháo hoa nhà người". Thôi dẹp, dẹp ngay! Nghĩ thôi nàng đã thấy ớn lạnh, nổi hết da gà lên rồi!

Mới đến ngang buổi chiều Nguyên Lam Anh đã lệnh cho mọi người xuống núi. Dĩ nhiên là chiến lợi phẩm không thể không mang về. Nàng còn dự định ngày mai sẽ phái người lên núi càn quét dã vật, dù sao thì hai ngày nữa hồi Hầu phủ, không thể về tay không được. Còn có, nàng muốn thăm Nguyên

phủ, đã lâu rồi nàng không về nhà mẹ đẻ. Thật nhớ cha nương và hai ca ca. Không biết họ có vui vẻ không?

Hạ nhân nông trang không hiểu vì sao tam thiếu gia và tam thiếu phu nhân chỉ cần lên núi chơi một hôm có thể làm cho tam thiếu gia nói được. Thần kỳ, quá thần kỳ. Ai cũng biết tam thiếu phu nhân là kỳ nữ trong kinh thành, nhưng không nghĩ nàng có thể làm cho tam thiếu gia nói được. Thật như thần tiên vậy.

Nguyên Lam Anh bận rộn cho người chuẩn bị đồ làm quà hồi Hầu phủ. Nàng không biết rằng hạ nhân ở cả nông trang đã đưa nàng thẳng cấp trở thành thần tiên sống.

Nhảm nhảm, tính tính, viết viết, Nguyên Lam Anh tay cầm mấy tờ giấy ghi lại những đã vậ có thể mang về. Nhiều quá! Nhưng nàng đều muốn mang về. Không sao, Hầu phủ thoải mái có thể mang đồ về giúp nàng. Mắc công nàng nhọc lòng nghĩ. Đây đúng là cái lợi ở cổ đại, có thể chơi dài mà lại được hưởng thành quả đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Của Ta Đáng Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.